

ORIGINEA LUMII ȘI A OMENIRII

1.

CREAȚIA ȘI CĂDEREA

Prima relatare a creației

¹ La început Dumnezeu a creat cerul și pământul.

² Pământul era neorânduit și pustiu și întuneric era deasupra abisului și duhul lui Dumnezeu plutea deasupra apelor.

³ Și a zis Dumnezeu: „Să fie lumină!” Și a fost lumină.

⁴ Dumnezeu a văzut că lumina era bună și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric.

⁵ Dumnezeu a numit lumina „zi”, iar întunericul l-a numit „noapte”. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi.

⁶ Și a zis Dumnezeu: „Să fie firmament între ape care să despartă apele de ape”.

⁷ Dumnezeu a făcut firmamentul și a despărțit apele care sunt sub firmament de apele care sunt deasupra firmamentului. Și așa a fost.

⁸ Dumnezeu a numit firmamentul „cer”. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a doua.

⁹ Și a zis Dumnezeu: „Să se adune apele care sunt sub cer într-un singur loc și să se arate uscatul”. Și așa a fost.

¹⁰ Dumnezeu a numit uscatul „pământ”, iar adunarea apelor a numit-o „mare”. Și a văzut Dumnezeu că era bun.

¹¹ Și a zis Dumnezeu: „Pământul să dea verdeață, ierburi purtând sămânță și pomi roditori care să facă după soiul lor, fructe, purtând în ele sămânța lor pe pământ”. Și așa a fost.

¹² Pământul a produs verdeață, ierburi purtând sămânță după soiul lor, și pomi roditori care fac după soiul lor fructe purtând în ele sămânța lor. Și a văzut Dumnezeu că era bun.

¹³ Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a treia.

¹⁴ Și a zis Dumnezeu: „Să fie luminători pe firmamentul cerului, ca să despartă ziua de noapte și să fie semne pentru sărbători, pentru zile și ani,

¹⁵ și să fie luminători pe firmamentul cerului ca să lumineze pământul”. Și așa a fost.

¹⁶ Și a făcut Dumnezeu cei doi luminători mari: luminătorul cel mare, ca să stăpânească ziua, și luminătorul cel mic, ca să stăpânească noaptea, și stelele.

¹⁷ Dumnezeu i-a pus pe firmamentul cerului ca să lumineze pământul,

¹⁸ să stăpânească ziua și noaptea și să despartă lumina de întuneric. Și a văzut Dumnezeu că era bine.

¹⁹ Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a patra.

²⁰ Și a zis Dumnezeu: „Să mișune apele de ființe vii și să zboare păsări deasupra pământului pe firmamentul cerului”.

²¹ Și Dumnezeu a creat peștii cei mari și toate ființele vii care mișună în ape, după specia lor, și toate păsările înaripate, după specia lor. Și a văzut Dumnezeu că era bun.

²² Și le-a binecuvântat Dumnezeu zicând: „Fiți rodnici, înmulțiți-vă și umpleți apele mărilor; și păsările să se înmulțească pe pământ”.

²³ Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a cincea.

²⁴ Și a zis Dumnezeu: „Să producă pământul ființe vii după specia lor: vite, reptile și animalele câmpului, după specia lor”. Și așa a fost.

²⁵ Și a făcut Dumnezeu animalele câmpului după specia lor, vitele după specia lor, și toate reptilele pământului după specia lor. Și a văzut Dumnezeu că era bun.

²⁶ Și a zis Dumnezeu: „Să-l facem pe om după chipul și asemănarea noastră și să stăpânească peste peștii mării și peste

păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate reptilele care se târăsc pe pământ”.

²⁷ Și l-a creat Dumnezeu pe om după chipul său. După chipul lui Dumnezeu l-a creat; bărbat și femeie i-a creat.

²⁸ Și i-a binecuvântat Dumnezeu. Dumnezeu le-a zis: „Fiți rodnici, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste toate animalele care se mișcă pe pământ”.

²⁹ Și a zis Dumnezeu: „Iată, v-am dat toată iarba care face sămânță de pe toată fața pământului și tot pomul ce are rod cu sămânță într-însul. Acestea vor fi hrana voastră.

³⁰ Iar tuturor fiarelor pământului și tuturor păsărilor cerului și tuturor animalelor care se mișcă pe pământ, care au în ele suflare de viață, le dau toată iarba verde ca hrană”. Și așa a fost.

³¹ Și Dumnezeu a privit toate cele pe care le făcuse și iată erau foarte bune. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a șasea.

2.

¹ Astfel s-au împlinit cerurile și pământul și toată oștirea lor.

² Și a împlinit Dumnezeu în ziua a șaptea lucrarea pe care o făcuse. Și s-a odihnit în ziua a șaptea de toată lucrarea pe care o făcuse.

³ Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea s-a odihnit de toată lucrarea pe care a creat-o atunci când a făcut-o.

⁴ Acestea sunt originile cerului și pământului, atunci când au fost create.

A doua relatare a creației

Când Domnul Dumnezeu a făcut pământul și cerul,

⁵ nu era pe pământ nici o plantă a câmpului și nu răsărise iarba pe câmpie pentru că Domnul Dumnezeu nu dăduse încă ploaie pe pământ și nu era încă nici un om care să lucreze pământul.

⁶ Un izvor ieșea din pământ și iriga toată fața pământului.

⁷ Domnul Dumnezeu l-a plăsmuit pe om din țărâna pământului și i-a suflat în nări suflare de viață și omul a devenit ființă vie.

⁸ Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, și l-a așezat acolo pe omul pe care îl plăsmuise.

⁹ Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni de mâncat, iar pomul vieții în mijlocul grădinii și pomul cunoașterii binelui și răului.

¹⁰ Un râu ieșea din Eden și iriga grădina și de acolo se împărțea în patru brațe.

¹¹ Numele celui dintâi este Pișon; el înconjoară toată țara Havilah, unde se găsește aur.

¹² Aurul din țara aceea este bun; acolo se găsește bdeliu și piatră de onix.

¹³ Și numele celui de-al doilea râu este Ghihon; el înconjoară toată țara Cuș.

¹⁴ Numele celui de-al treilea râu este Tigru; el curge la răsărit de Asur. Al patrulea râu este Eufratul.

¹⁵ Domnul Dumnezeu l-a luat pe om și l-a pus în grădina Edenului ca să o lucreze și să o păzească.

¹⁶ Și Domnul Dumnezeu i-a poruncit omului: „Din toți pomii grădinii poți mânca,

¹⁷ însă din pomul cunoașterii binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, cu siguranță vei muri”.

¹⁸ Și Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur. Îi voi face un ajutor pe potrivă lui”.

¹⁹ Domnul Dumnezeu a plăsmuit din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului și le-a adus la om ca să vadă cum le va numi. Și numele pe care avea să-l dea omul fiecărei ființe vii acela avea să rămână numele ei.

²⁰ Omul a pus deci nume tuturor animalelor, păsărilor cerului și tuturor fiarelor câmpului. Dar omului nu i s-a găsit un ajutor pe potrivă lui.

Crearea femeii

²¹ Și Domnul Dumnezeu a făcut să cadă un somn adânc asupra omului și el a adormit. Și a luat una din coastele sale și a închis locul ei cu carne.

²² Domnul Dumnezeu a făcut o femeie din coasta pe care o luase din om și a adus-o la om.

²³ Și omul a zis: „Aceasta, în sfârșit, este os din oasele mele și carne din carnea mea. Aceasta se va numi femeie, pentru că din bărbat a fost luată.

²⁴ De aceea, va lăsa bărbatul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și vor fi un singur trup”.

²⁵ Amândoi, bărbatul și femeia lui, erau goi, dar nu se rușinau unul de altul.

3.

Căderea omului

¹ Șarpele era cel mai viclean dintre toate animalele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. Și a zis către femeie: „A spus cu adevărat Dumnezeu să nu mâncați din nici un pom al grădinii?”

² Femeia i-a răspuns șarpelui: „Putem să mâncăm din roadele pomilor din grădină;

³ numai din rodul pomului din mijlocul grădinii a zis Dumnezeu: «Să nu mâncați din el, nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți!»”.

⁴ Și șarpele a zis către femeie: „Nicidecum nu veți muri!

⁵ Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”.

⁶ Și femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut ochilor, și că pomul era de dorit, ca unul care dă înțelepciune, și a luat din rodul lui și a mâncat și a dat și bărbatului care era cu ea și a mâncat și el.

⁷ Și li s-au deschis ochii amândurora și au cunoscut că erau goi; au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut acoperăminte din ele.

⁸ Și au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care se plimba în grădină la adierea vântului de după-amiază, și s-a ascuns bărbatul și femeia lui printre pomii grădinii din fața Domnului Dumnezeu.

⁹ Și Domnul Dumnezeu l-a strigat pe om și i-a zis: „Unde ești?”

¹⁰ El a răspuns: „Am auzit glasul tău în grădină și mi-a fost frică, pentru că sunt gol, și m-am ascuns”.

¹¹ Și el a zis: „Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?”

¹² Omul a răspuns: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie cu mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat”.

¹³ Domnul Dumnezeu i-a zis femeii: „De ce ai făcut aceasta?” Femeia i-a răspuns: „Șarpele m-a amăgit și am mâncat”.

¹⁴ Domnul Dumnezeu i-a zis șarpelui: „Fiindcă ai făcut aceasta, blestemat să fii între toate animalele și toate fiarele câmpului: pe pânțe să te târăști și țărână să mănânci în toate zilele vieții tale.

¹⁵ Dușmănie voi pune între tine și femeie, între seminția ta și seminția ei. Acesta îți va pândi capul și tu îi vei pândi călcâiul”.

¹⁶ I-a spus femeii: „Voi înmulți suferințele tale când vei fi însărcinată și vei naște copiii în durere. Te vei simți atrasă către bărbatul tău, dar el te va stăpâni”.

¹⁷ Și i-a spus lui Adam: „Pentru că ai ascultat de femeia ta și ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci, blestemat să fie pământul din cauza ta! Cu trudă te vei hrăni din el în toate zilele vieții tale!

¹⁸ Spini și mărăcini îți va da și vei mânca iarba câmpului.

¹⁹ În sudoarea frunții tale vei mânca pâine până te vei întoarce în pământul din care ai fost luat. Pentru că pământ ești și în pământ te vei întoarce”.

²⁰ Și omul a dat femeii sale numele de Eva pentru că ea a devenit mama tuturor celor vii.

²¹ Domnul Dumnezeu a făcut omului și femeii sale veșminte de piele și i-a îmbrăcat.

²² Și Domnul Dumnezeu a zis: „Iată, omul a devenit ca unul dintre noi cunoscând binele și răul! Și acum, să nu-și întindă mâna să ia și din pomul vieții și să mănânce și să trăiască veșnic!”.

²³ Și Domnul Dumnezeu l-a alungat din grădina Edenului ca să lucreze pământul din care a fost luat.

²⁴ Și l-a izgonit pe om și a pus la răsăritul grădinii Edenului heruvimi și sabia de foc rotitoare, ca să păzească drumul spre pomul vieții.

4.

¹ Adam a cunoscut-o pe Eva, soția sa și ea a zămislit și l-a născut pe Cain. Și a spus: „Am dobândit un om de la Domnul!”

² Și l-a mai născut pe fratele lui, Abel. Abel era păstor la oi iar Cain lucrător al pământului.

³ După câțva timp, Cain a adus Domnului jertfă din roadele pământului.

⁴ Abel a oferit și el din întâii născuți ai turmei sale și din grăsimea lor. Domnul a privit către Abel și jertfa lui,

⁵ dar la Cain și la jertfa lui n-a privit. Cain s-a mâniat foarte tare și fața i s-a posomorât.

⁶ Domnul i-a spus lui Cain: „De ce te-ai mâniat și ai fața posomorâtă?”

⁷ Dacă faci binele, nu-i așa că poți ține fruntea sus? Dar dacă nu faci binele, păcatul stă cuibărit la ușă. El caută să te domine, dar tu trebuie să-l stăpânești”.

⁸ Cain a vorbit cu Abel, fratele său. Când erau pe câmp, Cain s-a aruncat asupra lui Abel, fratele său, și l-a ucis.

⁹ Domnul i-a zis pe Cain: „Unde este Abel, fratele tău?” Iar el a răspuns: „Nu știu. Oare sunt eu păzitorul fratelui meu?”

¹⁰ Domnul i-a spus: „Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă către mine din pământ!”

¹¹ Acum deci fii blestemat pe pământul care și-a deschis gura ca să bea sângele fratelui tău din mâna ta.

¹² Când vei lucra pământul nu-ți va mai da rodul său; rătăcitor și fugar vei fi pe pământ”.

¹³ Cain i-a spus Domnului: „Vina mea este prea mare pentru a o putea duce!”

¹⁴ Iată că astăzi tu m-ai alungat de pe fața pământului și eu mă voi ascunde de fața ta. Voi fi rătăcitor și fugar pe pământ și oricine mă va întâlni mă va ucide”.

¹⁵ Domnul i-a spus: „Dacă cineva îl ucide pe Cain, de șapte ori va fi răzbunat”. Domnul i-a pus un semn lui Cain, ca nici unul dintre cei care îl vor întâlni să nu-l ucidă.

¹⁶ Cain a ieșit de la fața Domnului și a locuit în ținutul Nod, la răsărit de Eden.

Descendența lui Cain

¹⁷ Cain a cunoscut-o pe soția sa; ea l-a zămislit și l-a născut pe Enoh. El a zidit o cetate și a pus cetății numele după numele fiului său, Enoh.

¹⁸ Lui Enoh i s-a născut Irad; Irad l-a născut pe Mehuiael; Mehuiael l-a născut Metușael și Metușael l-a născut tatăl pe Lameh.

¹⁹ Lameh și-a luat două soții: numele primei era Ada și numele celei de-a doua era Țila.

²⁰ Ada l-a născut pe Iabal; el a fost tatăl celor care locuiesc în corturi, lângă turme.

²¹ Numele fratelui său era Iubal; el a fost tatăl tuturor celor care cântă cu lira și cavatul.

²² Țila, de partea ei, l-a născut pe Tubal-Cain, părintele tuturor lucrătorilor în bronz și fier. Sora lui Tubal-Cain era Naama.

²³ Lameh a zis soțiilor sale:

„Ada și Țila, ascultați glasul meu!

Soții ale lui Lameh, plecați urechea la cuvântul meu!

Am omorât un om pentru rana mea

și un tânăr pentru o vânătaie a mea.

²⁴ Cain va fi răzbunat de șapte ori,

Lameh însă de șaptezeci de ori câte șapte”.

Set și descendenții săi

²⁵ Adam a cunoscut-o din nou pe soția sa; ea a născut un fiu și i-a dat numele de Set, căci și-a zis: „Dumnezeu mi-a dat un alt urmaș, în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain”.

²⁶ Lui Set, la rândul lui, i s-a născut un fiu și i-a dat numele Enos. Atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului.

5.

Patriarhii de la Adam la Noe

¹ Aceasta este cartea generațiilor lui Adam. Când l-a creat Dumnezeu pe om, l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu.

² Bărbat și femeie i-a creat. I-a binecuvântat și le-a dat numele de „om” în ziua când au fost creați.

³ Când avea o sută treizeci de ani, Adam i s-a născut un fiu după chipul și asemănarea lui și i-a pus numele Set.

⁴ După nașterea lui Set zilele lui Adam au fost de opt sute de ani. Și a născut fii și fiice.

⁵ Toate zilele pe care le-a trăit Adam, au fost de nouă sute treizeci de ani; apoi a murit.

⁶ Când avea o sută cinci ani, Set l-a născut pe Enos.

⁷ După ce l-a născut pe Enos, Set a mai trăit opt sute șapte ani. Și a născut fii și fiice.

⁸ Toate zilele lui Set au fost de nouă sute doisprezece ani; apoi a murit.

⁹ Când avea nouăzeci de ani, Enos l-a născut pe Chenan.

¹⁰ După ce l-a născut pe Chenan, Enos a mai trăit opt sute cincisprezece ani. Și a născut fii și fiice.

¹¹ Toate zilele lui Enos au fost de nouă sute cinci ani; apoi a murit.

¹² Când avea șaptezeci de ani, Chenan l-a născut pe Mahalaleel.

¹³ După ce l-a născut pe Mahalaleel, Chenan a mai trăit opt sute patruzeci de ani. Și a născut fii și fiice.

¹⁴ Toate zilele lui Chenan au fost de nouă sute zece ani; apoi a murit.

¹⁵ Când era de șaizeci și cinci de ani, Mahalaleel l-a născut pe Iared.

¹⁶ După ce l-a născut pe Iared, Mahalaleel a mai trăit opt sute treizeci de ani. Și a născut fii și fiice.

¹⁷ Toate zilele lui Mahalaleel au fost de opt sute nouăzeci și cinci de ani; apoi a murit.

¹⁸ Când avea o sută șaizeci și doi de ani, Iared l-a născut pe Enoh.

¹⁹ După ce l-a născut pe Enoh, Iared a mai trăit opt sute de ani. Și a născut fii și fiice.

²⁰ Toate zilele lui Iared au fost de nouă sute șaizeci și doi de ani; apoi a murit.

²¹ Când avea șaizeci și cinci de ani, Enoh l-a născut pe Matusalem.

²² După ce l-a născut pe Matusalem, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani. Și a născut fii și fiice.

²³ Toate zilele lui Enoh au fost de trei sute șaizeci și cinci de ani.

²⁴ Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu mai fost [văzut] pentru că l-a luat Dumnezeu. ²⁵ Când avea o sută optzeci și șapte de ani, Matusalem l-a născut pe Lameh.

²⁶ După ce l-a născut pe Lameh, Matusalem a mai trăit șapte sute optzeci și doi de ani. Și a născut fii și fiice.

²⁷ Toate zilele lui Matusalem au fost de nouă sute șaizeci și nouă de ani; apoi a murit.

²⁸ Când avea o sută optzeci și doi de ani, lui i s-a născut Lameh a născut un fiu.

²⁹ El i-a pus numele Noe zicând: „Acesta ne va mângâia de osteneala și truda mâinilor noastre pentru pământul pe care l-a

blestemat Domnul”.

³⁰ După ce l-a născut pe Noe, Lameh a mai trăit cinci sute nouăzeci și cinci de ani. Și a născut fii și fiice.

³¹ Toate zilele lui Lameh au fost de șapte sute șaptezeci și șapte de ani; apoi a murit.

³² Când avea cinci sute de ani, Noe i-a născut pe Sem, Ham și Iafet.

6.

Fiii lui Dumnezeu și fiii oamenilor

¹ Când oamenii au început să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete,

² fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase; și-au luat de soții pe toate cele pe care și le-au ales.

³ Și Domnul a zis: „Duhul meu nu va rămâne pentru totdeauna în om. El nu este decât carne iar zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani”.

⁴ Uriașii erau pe pământ în zilele acelea și chiar și după ce au venit fiii lui Dumnezeu la fiicele oamenilor și le-au născut [copii]. Aceștia sunt eroii din vechime, oameni renumiți.

POTOPUL

Corupția omenirii

⁵ Domnul a văzut că răutatea omului pe pământ era mare și că toate gândurile plănuite de inima lui erau rele tot timpul.

⁶ Domnului i-a părut rău că l-a făcut pe om pe pământ și s-a mâhnit în inima lui.

⁷ Și a spus Domnul: „Îl voi șterge de pe fața pământului pe omul pe care l-am creat și, împreună cu omul, animalele, reptilele și păsările cerului, deoarece îmi pare rău că le-am făcut”.

⁸ Însă Noe a aflat har în ochii Domnului.

⁹ Aceasta este descendența lui Noe. Noe era un om drept și desăvârșit între cei din generația sa: Noe umbla cu Dumnezeu.

¹⁰ Lui Noe i s-au născut trei fii: Sem, Ham și Iafet.

¹¹ Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de nelegiuire.

¹² Dumnezeu s-a uitat spre pământ și iată că pământul era stricat; căci orice făptură își pervertise calea pe pământ.

Pregătirile pentru potop

¹³ Dumnezeu i-a zis lui Noe: „Sfârșitul oricărei făpturi este înaintea mea, fiindcă s-a umplut pământul de nelegiuire din cauza lor. Iată, îi voi nimici împreună cu pământul.

¹⁴ Fă-ți o arcă din lemn de chiparos; să faci încăperi în arcă și s-o acoperi cu smoală pe dinăuntru și pe dinafară.

¹⁵ Iată cum s-o faci: arca să aibă trei sute de coți în lungime, cincizeci de coți în lățime și treizeci de coți în înălțime.

¹⁶ Să faci arcei un acoperiș și să-l înalți până la un cot; ușa să o pui într-o latură a arcei; să faci un nivel jos, altul la mijloc și altul sus.

¹⁷ Iată, eu voi face să vină un potop de ape pe pământ, ca să nimicească toată făptura de pe el, suflarea de viață de sub cer; tot ce este pe pământ va pieri.

¹⁸ Eu închei alianța mea cu tine. Să intri în arcă, tu și fiii tăi, soția ta și soțiile fiilor tăi împreună cu tine.

¹⁹ Din toate viețuitoarele, din toate făpturile, să iei câte două în arcă pentru ca să rămână în viață împreună cu tine; să fie parte bărbătească și parte femeiască.

²⁰ Din păsări, după soiul lor, din animale după soiul lor și din toate târătoarele de pe pământ după soiul lor, din toate să iei câte două la tine, ca să rămână în viață.

²¹ Și tu, ia-ți din toate alimentele care se mănâncă și fă-ți provizii, ca să-ți slujească de hrană ție și lor.”

²² Așa a și făcut Noe după toate cele poruncite de Dumnezeu. Așa a făcut.

7.

¹ Domnul i-a spus lui Noe: „Intră [în arcă], tu și toată casa ta, pentru că am văzut că, din generația aceasta, tu ești drept înaintea mea.

² Din toate animalele curate ia câte șapte de parte bărbătească și parte femeiască; dintre animalele care nu sunt curate, ia două de parte bărbătească și parte femeiască.

³ De asemenea din păsările cerului câte șapte, de parte bărbătească și de parte femeiască, ca să se păstreze sămânța pe toată fața pământului.

⁴ Căci după încă șapte zile voi face să cadă ploaie pe pământ timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți și voi șterge de pe fața pământului toate ființele pe care le-am făcut”.

⁵ Noe a făcut tot ce i-a poruncit Domnul.

⁶ Noe avea șase sute de ani când a venit potopul de apă pe pământ.

Potopul și efectele lui

⁷ Noe a intrat în arcă cu fiii săi, cu soția sa și cu soțiile fiilor săi, din fața apelor potopului.

⁸ Din animalele curate și din animalele care nu sunt curate, din păsări și din toate târătoarele de pe pământ,

⁹ au intrat în arcă la Noe două câte două, de parte bărbătească și de parte femeiască, așa cum îi poruncise Dumnezeu lui Noe.

¹⁰ După cele șapte zile, apele potopului au venit pe pământ.

¹¹ În anul al șase sutelea al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a șaptesprezecea a lunii, în ziua aceea, au erupt toate izvoarele adâncului celui mare și s-au deschis stăvilarele cerurilor.

¹² Și a căzut ploaia pe pământ timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți.

¹³ În aceeași zi au intrat în arcă Noe, Sem, Ham și Iafet, fiii lui Noe, soția lui Noe și cele trei soții ale fiilor lui cu ei,

¹⁴ ei și toate viețuitoarele după specia lor, toate animalele după specia lor, toate târătoarele care se târăsc pe pământ după specia lor, toate zburătoarele după specia lor, toate păsările înaripate.

¹⁵ Au intrat la Noe în arcă, două câte două, din orice făptură care are suflare de viață.

¹⁶ Și cele care au intrat, parte bărbătească și parte femeiască din orice făptură, au intrat după cum îi poruncise Dumnezeu. Și Domnul a închis [ușa] după el.

Creșterea apelor

¹⁷ Potopul a fost timp de patruzeci de zile pe pământ, apele au crescut și au ridicat arca și ea s-a înălțat deasupra pământului.

¹⁸ Apele s-au ridicat și au crescut foarte mult pe pământ și arca plutea pe deasupra apelor.

¹⁹ Apele au pus tot mai mult stăpânire pe pământ și au fost acoperiți toți munții cei înalți, care sunt sub cerul întreg.

²⁰ Apele s-au înălțat cu cincisprezece coți deasupra munților, care fuseseră acoperiți.

²¹ Și au pierit toate făpturile care se mișcau pe pământ, păsările, animalele și viețuitoarele și toate vietățile care mișună pe

pământ și toți oamenii.

²² Tot ce avea suflare de duh de viață în nări, tot ce era pe pământul uscat, a murit.

²³ Și [Domnul] a nimicit orice ființă de pe fața pământului, de la om până la animal, până la târătoare și până la păsările cerului: au fost nimicite de pe pământ. Și a rămas numai Noe și cele ce erau cu el în corabie.

²⁴ Și apele au stăpânit pe pământ o sută cincizeci de zile.

8.

Retragerea apelor

¹ Dumnezeu Și-a adus aminte de Noe și de toate viețuitoarele și de toate animalele care erau cu el în arcă. Și Dumnezeu a făcut să sufle un vânt pe pământ și apele s-au oprit.

² Au fost închise izvoarele adâncului și stăvilarele cerurilor și a fost oprită ploaia din cer.

³ Apele au început să se scurgă de pe fața pământului și să se retragă. S-au scurs și au scăzut după o sută cincizeci de zile.

⁴ În luna a șaptea, în ziua a șaptesprezecea a lunii, arca s-a oprit pe munții Ararat.

⁵ Apele s-au scurs și s-au retras până în luna a zecea. În luna a zecea, în ziua întâi a lunii, s-au văzut vârfurile munților.

⁶ După patruzeci de zile, Noe a deschis fereastra arcei pe care o făcuse.

⁷ Și a dat drumul unui corb, care ieșea - pleca și se întorcea - până când au secat apele de pe pământ.

⁸ Apoi a dat drumul unui porumbel, ca să vadă dacă au scăzut apele de pe fața pământului.

⁹ Porumbelul n-a găsit nici un loc unde să-și pună piciorul și s-a întors la el în arcă, fiindcă pe fața întregului pământ era încă apă. [Noe] și-a întins mâna, l-a luat și l-a adus la el în arcă.

¹⁰ A mai așteptat alte șapte zile și a trimis din nou porumbelul din arcă.

¹¹ Spre seară porumbelul s-a întors la el având în cioc o ramură de măslin ruptă de curând. Noe a știut atunci că apele au scăzut pe pământ.

¹² A mai așteptat alte șapte zile și a trimis porumbelul, care nu s-a mai întors la el.

¹³ În anul șase sute unu al vieții lui Noe, în luna întâi, în prima zi a lunii, apele secaseră de pe pământ. Noe a dat la o parte acoperișul arcei și s-a uitat și iată, fața pământului era uscată.

¹⁴ În luna a doua, în a douăzeci și șaptea zi a lunii, pământul era uscat.

Ieșirea din arcă

¹⁵ Atunci Dumnezeu i-a vorbit lui Noe și i-a zis:

¹⁶ „Ieși din arcă, tu și soția ta, fiii tăi și soțiile fiilor tăi cu sunt tine!

¹⁷ Toate viețuitoarele de orice fel care sunt cu tine, păsările, animalele, toate târătoarele care se târăsc pe pământ, scoate-le împreună cu tine: să mișune pe pământ, să fie rodnice și să se înmulțească pe pământ”.

¹⁸ Și a ieșit Noe cu fiii săi, cu soția sa și cu soțiile fiilor săi care erau împreună cu el.

¹⁹ Toate viețuitoarele, toate târătoarele, toate păsările și tot ce se mișcă pe pământ, după speciile lor, au ieșit din arcă.

Concluzia narațiunii potopului

²⁰ Noe a zidit un altar Domnului. A luat din toate animalele curate și din toate păsările curate și le-a adus ardere de tot pe altar.

²¹ Domnul a mirosit mireasma plăcută. A zis Domnul în inima lui: „Nu voi mai blestema niciodată pământul din cauza omului. Căci gândurile inimii omului sunt rele din tinerețea lui; și nu voi mai lovi toate viețuitoarele, așa cum am făcut.

²² Cât va mai dăinui pământul, semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea nu vor înceta”.

9.

Alianța lui Dumnezeu cu Noe

¹ Dumnezeu i-a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi și le-a spus: „Fiți rodnici, înmulțiți-vă și umpleți pământul.

² Să aibă frică și de spaimă toate viețuitoarele pământului, toate păsările cerului, tot ce se mișcă pe pământ și toți peștii mării; toate sunt date în mâinile voastre.

³ Tot ce se mișcă și are viață va fi pentru hrana voastră; vi le dau pe toate cum v-am dat și iarba verde.

⁴ Numai să nu mâncați carnea cu viața ei, adică sângele ei.

⁵ Voi cere socoteală de sângele fiecăruia dintre voi; voi cere socoteală pentru el tuturor viețuitoarelor și omului. Pentru viața omului voi cere socoteală de la om, fratele său.

⁶ Dacă varsă cineva sângele omului, sângele lui să fie vărsat de om; căci Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul său.

⁷ Iar voi fiți rodnici și înmulțiți-vă; răspândiți-vă pe tot pământul și stăpâniți-l”.

⁸ Apoi Dumnezeu i-a vorbit lui Noe și fiilor săi:

⁹ „Iată, eu închei alianța mea cu voi și cu urmașii voștri care vin după voi

¹⁰ și cu toate viețuitoarele care sunt cu voi: cu păsările, cu animalele, cu toate viețuitoarele pământului care sunt cu voi și cu toate cele care au ieșit din arcă: cu toate viețuitoarele pământului.

¹¹ Închei alianța mea cu voi; nu va mai fi nimicită toată făptura de apele potopului și nu va mai fi potop ca să pustiască pământul”.

¹² Dumnezeu a zis: „Acesta este semnul legământului, pe care îl pun între mine și voi și toate viețuitoarele care sunt cu voi pentru toate generațiile pentru totdeauna.

¹³ Am pus curcubeul meu în nori, el va fi semnul legământului dintre mine și pământ”.

¹⁴ Când se vor aduna nori deasupra pământului, curcubeul se va arăta în nori;

¹⁵ eu îmi voi aduce aminte de alianța dintre mine și voi și toate viețuitoarele și toată făptura; și apele nu vor mai deveni potop care să nimicească toată făptura”.

¹⁶ Curcubeul va fi în nori; și când îl voi vedea îmi voi aduce aminte de alianța veșnică dintre Dumnezeu și toată suflarea de viață care se află în toată făptura de pe pământ”.

¹⁷ Dumnezeu i-a zis lui Noe: „Acesta este semnul alianței pe care am făcut-o între mine și toată făptura de pe pământ.”

DE LA NOE LA ABRAHAM

Fiii lui Noe: Sem, Ham și Iafet

¹⁸ Fiii lui Noe, care au ieșit din arcă, erau: Sem, Ham și Iafet. Ham este tatăl lui Canaan.

¹⁹ Aceștia sunt cei trei fii ai lui Noe și din ei s-au răspândit [oamenii] pe tot pământul.

²⁰ Noe a început să fie lucrător al pământului și a sădit o vie.

²¹ A băut vin, s-a îmbătat și s-a dezgolit în mijlocul cortului său.

²² Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său și a spus celor doi frați ai lui afară.

²³ Sem și Iafet au luat mantaua, au pus-o pe umerii amândurora, au intrat cu spatele și au acoperit goliciunea tatălui lor. Fețele le erau întoarse înapoi și n-au văzut goliciunea tatălui lor.

²⁴ Noe s-a trezit din vin și a aflat ce-i făcuse fiul său mai tânăr.

²⁵ Și a zis:

„Blestemat să fie Canaan!

Să fie sclavul sclavilor fraților lui!”

²⁶ Și a zis:

„Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu lui Sem,

și Canaan să fie sclavul lui!

²⁷ Dumnezeu să-l sporească pe Iafet,

Să locuiască în corturile lui Sem

și Canaan să fie sclavul lui!”.

²⁸ Noe a trăit după potop trei sute cincizeci de ani.

²⁹ Toate zilele lui Noe au fost de nouă sute cincizeci de ani; apoi a murit.

10.

Lista națiunilor

¹ Acestea sunt generațiile fiilor lui Noe: Sem, Ham și Iafet. După potop li s-au născut fii.

² Fiii lui Iafet sunt: Gomer, Magog, Madai, Iavan, Tubal, Meșec și Tiras.

³ Fiii lui Gomer: Așchenaz, Rifat și Togarma.

⁴ Fiii lui Iavan: Elișa, Tarșiș, Chitim și Dodanim.

⁵ de la ei s-au despărțit popoarele din zona de coastă în ținuturile lor, fiecare după limba sa, după familiile lor, după neamurile lor.

⁶ Fiii lui Ham: Cuș, Mițraim, Put și Canaan.

⁷ Fiii lui Cuș: Seba, Havila, Sabta, Raema și Sabteca. Fiii lui Raema: Șeba și Dedan.

⁸ Cuș l-a născut și pe Nimrod: el a început să fie puternic pe pământ.

⁹ El a fost un vânător puternic înaintea Domnului; iată de ce se spune: „Ca Nimrod, vânător puternic înaintea Domnului.”

¹⁰ El a domnit la început peste Babel, Erec, Acad și Calne, în țara Șinear.

¹¹ Din țara aceasta a intrat în Assur și a zidit Ninive, Rehobot-Ir, Calah

¹² și Resen, între Ninive și Calah; aceasta este cetatea cea mare.

¹³ Mițraim i-a născut pe locuitorii din Lud, Anam, Lehab, Naftuh,

¹⁴ pe cei din Patros, Casluh, din care au ieșit filistenii și locuitorii din Caftor.

¹⁵ Canaan l-a născut pe Sidon, întâiul lui născut, și pe Het;

¹⁶ și pe iebuseu, pe amoreu, pe ghergheseu,

¹⁷ pe heveu, pe archeu, pe sineu,

¹⁸ pe arvadieu, pe țemareu, pe hamateu. După aceea s-au răspândit familiile canaaneene.

¹⁹ Și era hotarul canaaneenilor de la Sidon, cum mergi spre Gherar, până la Gaza și cum mergi spre Sodoma, Gomora, Adma și Țeboim, până la Leșă.

²⁰ Aceștia Sunt fiii lui Ham, după familiile lor, după limbile lor, după ținuturile lor, după neamurile lor.

²¹ Și lui Sem, tatăl tuturor fiilor lui Eber și fratele cel mai mare al lui Iafet, i s-au născut fii.

²² Fiii lui Sem au fost: Elam, Asur, Arpacșad, Lud și Aram.

²³ Fii lui Aram: Uț, Hul, Gheter și Maș.

²⁴ Arpacșad l-a născut pe Șelah; Șelah l-a născut pe Eber.

²⁵ Lui Eber i s-au născut doi fii: numele primului era Peleg, pentru că pe vremea lui s-a împărțit pământul, iar numele fratelui său era Ioctan.

²⁶ Și Ioctan l-a născut pe Almodad, pe Șelef, pe Hațarmavet, pe Ierah,

²⁷ pe Hadoram, pe Uzal, pe Dicla,

²⁸ pe Obal, pe Abimael, pe Șeba,

²⁹ pe Ofir, pe Havila și pe Iobab. Toți aceștia au fost fiii lui Ioctan.

³⁰ Ei au locuit de la Meșă, cum mergi spre Sefar, până la muntele din răsărit.

³¹ Aceștia Sunt fiii lui Sem, după familiile lor, după limbile lor, după ținuturile lor și după neamurile lor.

³² Acestea sunt familiile fiilor lui Noe, după generațiile lor, după neamurile lor. Și din ei s-au răspândit popoarele pe pământ după potop.

11.

Turnul Babel

¹ Pe tot pământul era o singură limbă și aceleași cuvinte.

² Pornind de la răsărit, [oamenii] au găsit o câmpie în țara lui Șinear și s-au stabilit acolo.

³ Au zis unul către altul: „Haideți să facem cărămizi și să le ardem în foc”. Și au folosit cărămida în loc de piatră, iar smoala în loc de mortar.

⁴ Și au zis: „Haideți să ne construim o cetate și un turn al cărui vârf să ajungă la cer; să ne facem un nume ca să nu ne împrăștiem pe fața întregului pământ!”

⁵ Domnul a coborât să vadă cetatea și turnul pe care le construiau fiii oamenilor.

⁶ Și Domnul a zis: „Iată, toți sunt de un popor și o limbă; acesta este numai începutul a ceea ce vor să facă. De acum înainte nimic nu-i va împiedica să facă tot ceea ce și-au pus în gând să facă.

⁷ Haideți, să coborâm și le încurcăm limba acolo, ca nimeni să nu mai înțeleagă limba celui alt”.

⁸ Domnul i-a împrăștiat de acolo pe fața întregului pământ și au încetat de a mai construi cetatea.

⁹ De aceea i s-a dat numele de Babel, pentru că acolo Domnul a încurcat limba de pe întregul pământ și de acolo Domnul i-a împrăștiat pe fața întregului pământ.

Patriarhii. Descendența lui Sem.

¹⁰ Aceasta este descendența lui Sem. Când Sem avea o sută de ani, l-a născut pe Arpacșad, la doi ani după potop.

¹¹ După ce l-a născut pe Arpacșad, Sem a mai trăit cinci sute de ani. Și a născut fii și fiice.

¹² Arpacșad avea de treizeci și cinci de ani când l-a născut pe Șelah.

¹³ După ce l-a născut pe Șelah, Arpacșad a mai trăit patru sute trei ani. Și a născut fii și fiice.

¹⁴ Șelah avea treizeci de ani când l-a născut pe Eber.

¹⁵ După ce l-a născut pe Eber, Șelah a mai trăit patru sute trei ani. Și a născut fii și fiice.

¹⁶ Eber avea treizeci și patru de ani când l-a născut pe Peleg.

¹⁷ După ce l-a născut pe Peleg, Eber a mai trăit patru sute treizeci de ani. Și a născut fii și fiice.

¹⁸ Peleg avea treizeci de ani când l-a născut pe Reu.

¹⁹ După ce l-a născut pe Reu, Peleg a mai trăit două sute nouă ani. Și a născut fii și fiice.

²⁰ Reu avea treizeci și doi de ani când l-a născut pe Serug.

- ²¹ După ce l-a născut pe Serug, Reu a mai trăit două sute șapte ani. Și a născut fii și fiice.
- ²² Serug avea treizeci de ani când l-a născut pe Nahor.
- ²³ După ce l-a născut pe Nahor, Serug a mai trăit două sute de ani. Și a născut fii și fiice.
- ²⁴ Nahor avea douăzeci și nouă de ani când l-a născut pe Terah.
- ²⁵ După ce l-a născut pe Terah, Nahor a mai trăit o sută nouăsprezece ani. Și a născut fii și fiice.
- ²⁶ Terah avea șaptezeci de ani când i-a născut pe Abram, pe Nahor și pe Haran.

Descendența lui Terah

- ²⁷ Aceasta este descendența lui Terah. Terah i-a născut pe Abram, pe Nahor și pe Haran. Haran l-a născut pe Lot.
- ²⁸ Haran a murit în fața tatălui său Terah în țara în care se născuse, în Ur din Caldea.
- ²⁹ Abram și Nahor și-au luat soții. Numele soției lui Abram era Sarai, iar numele soției lui Nahor era Milca, fiica lui Haran, tatăl Milcăi și al Iscăi.
- ³⁰ Sarai era sterilă: nu avea copii.
- ³¹ Terah i-a luat pe fiul său Abram și pe Lot, fiul lui Haran, fiul fiului său, și pe Sarai, nora sa, soția fiului său Abram. Au ieșit împreună din Urul Caldeii ca să meargă spre țara Canaan. Au venit la Haran și s-au așezat acolo.
- ³² Zilele lui Terah au fost de două sute cinci ani; Terah a murit în Haran.

12.

ISTORIA LUI ABRAHAM

Chemarea lui Abraham

- ¹ Domnul i-a spus lui Abram:
„Ieși din țara ta și din neamul tău
și din casa tatălui tău
spre țara pe care ți-o voi arăta.
- ² Voi face din tine un popor mare,
te voi binecuvânta
și voi face mare numele tău;
și vei fi o binecuvântare.
- ³ Îi voi binecuvânta pe cei care te vor binecuvânta
iar pe cei care te vor blestema îi voi blestema.
Și prin tine vor fi binecuvântate
toate neamurile pământului”.
- ⁴ Abram a plecat, după cum i-a spus Domnul. Și Lot a plecat cu el. Abram avea șaptezeci și cinci de ani când a ieșit din Haran.
- ⁵ Abram a luat-o cu sine pe Sarai, soția lui, pe Lot, fiul fratelui său, toată averea pe care o adunaseră și toate sufletele pe care le dobândiseră în Haran. Au ieșit ca să meargă spre țara Canaanului și au ajuns în țara Canaanului.
- ⁶ Abram a străbătut țara până la locul numit Sihem, până la terebintul lui More. Pe atunci erau în țară canaaneii.
- ⁷ Domnul i s-a arătat lui Abram și i-a spus: „Voi da țara aceasta urmașilor tăi”. Și a zidit acolo un altar Domnului care i se arătase.

⁸ A plecat de acolo în munți la răsărit de Betel; și-a așezat cortul având Betel la apus și Ai la răsărit. A zidit acolo un altar Domnului și a invocat numele Domnului.

⁹ Abram și-a urmat drumul mergând spre Negheb.

Abraham în Egipt

¹⁰ A fost o foamete în țară. Abram a coborât în Egipt ca să locuiască acolo; căci foametea era mare în țară.

¹¹ Când era aproape să intre în Egipt, i-a zis soției sale Sarai: „Iată, știu că ești o femeie frumoasă la chip.

¹² Când te vor vedea egiptenii vor zice: «Aceasta este soția lui!». Pe mine mă vor ucide, iar pe tine te vor lăsa în viață.

¹³ Spune, te rog, că ești sora mea, ca să-mi meargă bine de dragul trecerii tale și sufletul meu să trăiască datorită ție”.

¹⁴ Când a ajuns Abram în Egipt, egiptenii au văzut că soția lui era foarte frumoasă.

¹⁵ Și au văzut-o căpeteniile lui Faraon și au lăudat-o înaintea lui Faraon. Femeia a fost adusă în casa lui Faraon.

¹⁶ Pe Abram l-a primit bine datorită ei; el a dobândit oi, vite, măgari, slujitori și slujitoare, măgărițe și cămile.

¹⁷ Domnul l-a lovit pe Faraon și casa lui cu pedepse mari din cauza soției lui Abram, Sarai.

¹⁸ Faraon l-a chemat pe Abram și i-a zis: „Ce mi-ai făcut? De ce nu mi-ai spus că ea este soția ta?

¹⁹ De ce ai zis: „Este sora mea” și am luat-o astfel de soție? Acum, iată soția ta; ia-o și pleacă!”

²⁰ Și Faraon a dat poruncă oamenilor lui și ei l-au scos afară pe el, pe soția sa și tot ce avea.

13.

Despărțirea dintre Abraham și Lot

¹ Abram s-a suit din Egipt spre Negheb, el, soția sa și tot ce avea, împreună cu Lot.

² Abram era foarte bogat în turme, argint și aur.

³ A mers din loc în loc din Negheb până la Betel, până la locul unde fusese cortul lui la început, între Betel și Ai,

⁴ în locul unde făcuse altarul mai înainte. Și acolo Abram a chemat numele Domnului.

⁵ Dar și Lot, care călătorea cu Abram, avea oi, vite și corturi.

⁶ Ținutul acela nu era destul ca să locuiască împreună pentru că averile lor erau mari și nu puteau să locuiască împreună.

⁷ Și a fost ceartă între păstorii turmei lui Abram și cei ai turmei lui Lot. Canaaneenii și ferezeii, perezeii locuiau pe atunci în țară.

⁸ Abram i-a spus lui Lot: „Să nu fie ceartă între mine și tine, între păstorii mei și păstorii tăi, căci noi suntem frați!

⁹ Nu este oare toată țara înaintea ta? Desparte-te, te rog, de mine! Dacă tu o iei la stânga, eu o iau la dreapta; dacă tu o iei la dreapta, eu o iau la stânga!”

¹⁰ Lot și-a ridicat ochii și a văzut că toată zona Iordanului era bine udată, căci înainte ca Domnul să fi nimicit Sodoma și Gomora ea era ca grădina Domnului, ca țara Egiptului, până spre ținutul Țoar.

¹¹ Lot și-a ales toată zona Iordanului și a plecat Lot spre răsărit și s-au despărțit unul de altul.

¹² Abram a locuit în țara Canaanului, iar Lot a locuit în cetățile din vale și și-a așezat corturile până la Sodoma.

¹³ Oamenii din Sodoma erau foarte răi și păcătoși în fața lui Domnului.

Promisiunile făcute lui Abraham

¹⁴ Domnul i-a spus lui Abraham după ce Lot s-a despărțit de el: „Ridică-ți ochii și privește din locul în care ești acum, spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus.

¹⁵ Căci toată țara pe care o vezi ți-o voi da ție și urmașilor tăi pentru totdeauna.

¹⁶ Voi face urmașii tăi ca pulberea pământului. Dacă va putea cineva să numere pulberea pământului, va putea să-i numere și pe urmașii tăi.

¹⁷ Ridică-te, străbate țara în lung și în lat, căci ție ți-o voi da”.

¹⁸ Abraham și-a ridicat corturile, a plecat și s-a stabilit la terebinții din Mambre, care sunt lângă Hebron. Și a zidit acolo un altar Domnului.

14.

Abraham, regii și Melchisedec

¹ În zilele lui Amrafel, regele din Șinear, Arioc, regele din Elasar, Chedarlaomer, regele din Elam, și lui Tideal, regele din Goim,

² au făcut război cu Bera, regele din Sodoma, cu Birșa, regele din Gomora, cu Șineab, regele din Adma, cu Șemeeber, regele din Țeboim și cu regele din Bela, adică din Țoar.

³ Toți aceștia s-au adunat în valea Sidim, adică Marea Moartă.

⁴ Doisprezece ani i-au slujit lui Chedorlaomer și în anul al treisprezecelea s-au răsculat.

⁵ În al paisprezecelea an a venit Chedarlaomer și regii care erau cu el și i-au bătut pe refaimi la Așterot-Carnaim, pe zuzimi la Ham, pe emimi la Șave-Chiriataim.

⁶ și pe horei în muntele lor Seir, până la El-Paran, care este lângă pustiu.

⁷ S-au întors și au venit la En-Mișpat, sau Cadeș, și au lovit tot ținutul amaleciților, ca și pe amorei, care locuiau la Hațeton-Tamar.

⁸ A ieșit regele din Sodoma, regele din Gomora, regele din Adma, regele din Țeboim și regele din Bela, adică din Țoar, și s-au așezat în linie de luptă împotriva lor în valea Sidim,

⁹ împotriva lui Chedarlaomer, regele din Elam, a lui Tideal, regele din Goim, a lui Amrafel, regele din Șinear și a lui Arioc, regele din Elasar; patru regi împotriva a cinci.

¹⁰ Valea Sidim era plină cu fântâni, fântâni de smoală. Regele Sodomei și al Gomorei au fugit și au căzut acolo iar cei rămași s-au refugiat spre munți.

¹¹ Și au luat toată averea Sodomei și Gomorei și toate proviziile lor, și au plecat.

¹² Și l-au luat și pe Lot, fiul fratelui lui Abram, și averea lui și au plecat. El locuia atunci în Sodoma.

¹³ A venit un fugar și i-a dat de știre lui Avram, Evreul; el locuia lângă terebinții lui Mambre, amoreul, fratele lui Eșcol și fratele lui Aner; ei erau aliații lui Abram.

¹⁴ Și a auzit Abram că fratele său a fost luat captiv, i-a adunat pe cei mai viteji născuți în casa lui, trei sute optsprezece la număr, și i-a urmărit până la Dan.

¹⁵ S-au împărțit și noaptea, el și servitorii lui, au năvălit asupra lor și i-au urmărit până la Hoba, care este la nord de Damasc.

¹⁶ A adus înapoi toată averea și l-a luat înapoi și pe fratele său Lot, cu averea lui, precum și pe femeii și oamenii lui.

Melchisedec

¹⁷ Regele Sodomei i-a ieșit în întâmpinare la întoarcerea lui, după ce i-a bătut pe Chedarlaomer și pe regii care erau împreună cu el, în valea Șave, adică în Valea Regelui.

¹⁸ Melchisedec, regele din Salem, a adus pâine și vin; el era preot al Dumnezeului celui Preaînalt.

¹⁹ El l-a binecuvântat și a spus: „Binecuvântat să fie Abram de Dumnezeul cel Preaînalt, Creatorul cerului și al pământului,

- ²⁰ și binecuvântat să fie Dumnezeu cel Preaînalt care i-a dat pe dușmanii tăi în mâinile tale!”. Și i-a dat a zecea parte din toate.
- ²¹ Regele Sodomei i-a zis lui Abram: „Dă-mi oamenii și ia averea pentru tine.”
- ²² Abram i-a zis regelui Sodomei: „Ridic mâna mea spre Domnul, Dumnezeul Cel Preaînalt, Creatorul cerului și al pământului,
- ²³ că nici un fir de ață, nici o curea de încălțăminte, nimic din tot ce este al tău nu voi lua, ca să nu zici: «Eu l-am îmbogățit pe Abram»,
- ²⁴ în afară de ce au mâncat tinerii și de partea oamenilor care au mers cu mine, Aner, Eșcol și Mambre: ei să-și ia partea lor!”.

15.

Promisiunile și alianța divină

- ¹ După aceste întâmplări, cuvântul Domnului a fost către Abram într-o viziune: „Nu te teme, Abrame! Eu sunt scutul tău și răsplata ta va fi foarte mare!”.
- ² Abram a zis: „Doamne Dumnezeul meu, ce-mi vei da? Căci mă duc [din viață] fără copii și moștenitorul casei mele este Eliezer din Damasc”.
- ³ Abram a zis: „Iată, tu nu mi-ai dat urmaș și [de aceea] mă va moșteni un servitor din casa mea”.
- ⁴ Dar, iată, cuvântul Domnului [a fost] către el: „Nu te va moșteni acesta! Căci cel care va ieși din măruntaiele tale, el te va moșteni”.
- ⁵ L-a condus afară și i-a zis: „Privește spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri”. Și i-a spus: „Așa va fi descendența ta”.
- ⁶ El a crezut în Domnul și el i-a socotit aceasta ca dreptate.
- ⁷ El i-a zis: „Eu sunt Domnul, care te-am scos din Ur, din Caldeea, ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta”.
- ⁸ Și a zis: „Doamne Dumnezeule, cum voi cunoaște că o voi stăpâni?”
- ⁹ Și a zis: „Ia-mi o juncă de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturică și un pui de porumbel”.
- ¹⁰ Și i-a adus toate acestea, le-a spintecat în două și a pus fiecare bucată una în fața celeilalte, dar păsările nu le-a spintecat.
- ¹¹ Și păsările răpitoare se năpusteau asupra animalelor spintecate, dar Abram le izgonea.
- ¹² La apusul soarelui, un somn adânc a căzut peste Abram și l-a cuprins frica și întuneric mare.
- ¹³ [Domnul] i-a zis lui Abram: „Să știi cu siguranță că descendența ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo îi vor sluji [pe străini] și aceștia îi vor oprima timp de patru sute de ani.
- ¹⁴ Dar pe poporul pe care ei îl vor sluji, eu îl voi judeca. Și după aceea vor ieși cu averi mari.
- ¹⁵ Tu vei pleca la părinții tăi în pace și vei fi îngropat după o bătrânețe fericită.
- ¹⁶ A patra generație, ea se va întoarce aici; căci nelegiuirea amoreilor nu și-a împlinit până acum măsura”
- ¹⁷ Soarele a asfințit și s-a făcut întuneric adânc; și iată ca dintr-un cuptor fumegând, pară de foc a trecut printre acele jumătăți de animale.
- ¹⁸ În ziua aceea Domnul a încheiat o alianță cu Abram: „Urmașilor tăi le voi da țara aceasta de la râul Egiptului până la Râul cel Mare, râul Eufratului”
- ¹⁹ și anume: cheneii, chenezeii, cadmoneii,
- ²⁰ heteii, ferezeii, refaimii,
- ²¹ amoreii, canaaneenii, ghergheseii și iebuseii”.

16.

Agar și Ismael

- ¹ Sarai, soția lui Abram, nu-i născuse nici un fiu. Ea avea o sclavă egipteană, numită Agar.
- ² Sarai a zis către Abram: „Iată, Domnul nu mi-a dat copii. Mergi la sclava mea. Poate că voi avea fii prin ea”. Abram a ascultat cele spuse de Sarai.
- ³ Sarai, soția lui Abram, a luat-o pe Agar egipteanca, sclava ei - după zece ani de când Abram se stabilise în țara Canaan - și i-a dat-o bărbatului ei, Abram, ca soție.
- ⁴ [Abram] a intrat la Agar și ea a zămislit. Dar când a văzut că a rămas însărcinată, [Agar] a început să o privească cu dispreț în ochi pe stăpâna ei.
- ⁵ Sarai i-a zis lui Abram: „Ocară mea să cadă asupra ta! Eu ți-am dat-o la pieptul tău pe sclava mea și de când a văzut că a rămas însărcinată sunt privită cu dispreț în ochi. Domnul să judece între mine și tine!”
- ⁶ Abram a zis către Sarai: „Sclava ta este în mâinile tale. Fă cu ea cum îți pare mai bine!”. Sarai s-a purtat aspru Agar și ea a fugit dinaintea ei.
- ⁷ Îngerul Domnului a găsit-o lângă un izvor de apă în pustiu, la izvorul de pe drumul spre Șur.
- ⁸ El i-a zis: „Agar, sclava Sarei, de unde vii și încotro mergi?” Ea a răspuns: „Fug din fața stăpânei mele, Sarai!”
- ⁹ Și îngerul Domnului i-a zis: „Întoarce-te la stăpâna ta și supune-te ei!”.
- ¹⁰ Îngerul Domnului i-a zis: „Voi înmulți atât de mult urmașii tăi, încât nu vor putea fi numărați din pricina mulțimii!”.
- ¹¹ Îngerul Domnului i-a zis: „Iată, tu ești însărcinată și vei naște un fiu. Îi vei pune numele Ismael, pentru că Domnul te-a ascultat în necazul tău.
- ¹² El va fi un om asemenea unui asin sălbatic. Mâna lui va fi împotriva tuturor și mâna tuturor va fi împotriva lui! Și el se va așeza în fața tuturor fraților săi.
- ¹³ Ea i-a dat un nume Domnului care-i vorbise: „Tu ești El Roi”, căci a zis: „Oare nu l-am văzut aici pe cel care m-a văzut?”.
- ¹⁴ De aceea izvorul s-a numit „Beer Lahai Roi”; el este între Cadeș și Bered.
- ¹⁵ Agar i-a născut lui Abram un fiu și Abram i-a dat fiului său, pe care l-a născut Agar, numele de Ismael.
- ¹⁶ Abram avea optzeci și șase de ani când Agar l-a născut pe Ismael lui Abram.
- 17.

Alianța și circumcizia

- ¹ Când Abram avea nouăzeci și nouă de ani, Domnul i-a apărut lui Abram și i-a zis: „Dumnezeul cel atotputernic”: umblă în prezența mea și fii fără prihană!”.
- ² Voi stabili legământul meu între mine și tine și te voi înmulți foarte mult”.
- ³ Avram a căzut cu fața la pământ și Dumnezeu i-a vorbit:
- ⁴ „Iată, eu [închei] alianța mea cu tine: vei fi tatăl unei mulțimi de popoare.
- ⁵ Nu te vei mai numi de acum încolo Abram, ci numele tău va fi Abraham, fiindcă te-am făcut tată al unei mulțimi de popoare.
- ⁶ Te voi face rodnic nespus de mult; din tine voi face neamuri și regi vor ieși din tine.
- ⁷ Voi pune legământul meu între mine și tine și sămânța ta după tine din neam în neam: un legământ veșnic. Eu voi fi Dumnezeu pentru tine și pentru descendența ta care vine după tine.
- ⁸ Îți voi da ție și descendenței tale după tine o țară în care să locuiești, toată țara Canaanului, ca stăpânire veșnică. Eu voi fi pentru ei Dumnezeu”.
- ⁹ Dumnezeu i-a zis lui Abraham: „Tu să păzești legământul meu, tu și urmașii tăi după tine, din neam în neam!
- ¹⁰ Acesta este legământul pe care să-l păziți, cel dintre mine și voi și urmașii tăi după tine: să fie tăiați împrejur toți cei dintre voi de parte bărbătească!”.
- ¹¹ Să vă tăiați împrejur carnea prepuțului vostru. [Acesta] să fie semnul legământului dintre mine și voi.
- ¹² La opt zile, orice copil de parte bărbătească dintre voi să fie tăiat împrejur, neam de neamul vostru: fie că este născut în casă, fie că este cumpărat cu bani de la orice străin care nu este din seminția ta.

¹³ Va trebui tăiat împrejur atât cel născut în casa ta cât și cel cumpărat cu banii tăi. Astfel alianța mea în carnea voastră va fi o alianță veșnică.

¹⁴ Un necircumcis, unul de parte bărbătească ce nu a fost tăiat împrejur în carnea prepuțului lui, sufletul acela să fie nimicit din neamul său: a călcat legământul meu”.

¹⁵ Dumnezeu i-a vorbit lui Abraham: „Pe Sarai, soția ta, nu o vei mai numi cu numele Sarai, pentru că numele ei va fi Sara.

¹⁶ Eu o voi binecuvânta și îți voi da un fiu din ea, o voi binecuvânta și din ea voi face neamuri și regi de popoare vor ieși din ea”.

¹⁷ Abraham a căzut cu fața la pământ și a râs, căci își zicea în inima lui: „Unui om de o sută de ani i se pot oare naște copii și Sara la nouăzeci de ani mai poate naște?”.

¹⁸ Abraham i-a spus lui Dumnezeu: „O, de ar trăi Ismael înaintea ta!”.

¹⁹ Dar Dumnezeu a zis: „Nu, Sara, soția ta îți va naște un fiu și tu îi vei da numele de Isaac. Eu voi stabili alianța mea cu el, o alianță veșnică, pentru urmașii săi de după el.

²⁰ Și cu privire la Ismael te-am ascultat. Iată, îl binecuvântează; îl voi face rodnic și îl voi înmulți foarte mult; el va da naștere la doisprezece principii și voi face din el un popor mare.

²¹ Dar alianța mea o voi încheia cu Isaac, pe care Sara și-l va naște la anul pe vremea aceasta!”.

²² Când a terminat de vorbit cu el, Dumnezeu s-a înălțat de la Abraham.

²³ Abraham l-a luat pe Ismael, fiul său, pe toți cei ce se născuseră în casa lui și pe toți cei cumpărați cu banii lui, pe toți cei de parte bărbătească dintre oamenii din casa lui Abraham și a tăiat împrejur carnea prepuțului lor chiar în ziua aceea, așa cum îi spusese Dumnezeu.

²⁴ Abraham era de nouăzeci și nouă de ani, când a fost tăiat împrejur în carnea prepuțului său.

²⁵ Ismael, fiul său, era de treisprezece ani când a fost tăiat împrejur în carnea prepuțului său.

²⁶ În aceeași zi au fost tăiați împrejur Abraham și Ismael, fiul său.

²⁷ Și toți bărbații din casa lui, cei născuți în casă sau cumpărați cu bani de la străini au fost tăiați împrejur împreună cu el.

18.

DUMNEZEU, ABRAHAM ȘI SODOMA

Dumnezeu la Mambre

¹ Domnul i s-a arătat [lui Abraham] la terebinții din Mambre, pe când el ședea la intrarea în cort, în timpul arșiței de la amiază.

² Și-a ridicat ochii, a privit și, iată, trei bărbați stăteau în picioare în fața lui. I-a văzut și a alergat de la intrarea în cort ca să-i întâmpine și s-a aplecat până la pământ

³ și a zis: „Doamne, dacă am aflat har în ochii tăi, nu trece pe lângă slujitorul tău!

⁴ Să se aducă puțină apă! Vă veți putea spăla picioarele și odihniți-vă sub copac.

⁵ Eu voi lua o bucată de pâine ca să prindeți la inimă înaintea de a pleca mai departe, de vreme ce ați trecut pe la slujitorul vostru”. Ei i-au zis: „Fă așa cum ai spus!”

⁶ Abraham s-a dus în grabă la Sara, în cort, și i-a zis: „Ia repede trei măsuri din făina cea mai bună, frământă și fă turte!”.

⁷ Abraham a alergat la cireadă, a luat un vițel fraged și bun și l-a dat servitorului care s-a grăbit să-l pregătească.

⁸ A luat unt, lapte și vițelul pe care îl pregătise și le-a pus înaintea lor, iar ei au mâncat în timp ce el stătea lângă ei sub copac.

⁹ Ei l-au întrebat: „Unde este Sara, soția ta?” El le-a răspuns: „Iat-o, în cort!”

¹⁰ Și a spus: „Mă voi întoarce la tine la anul pe vremea aceasta și atunci Sara, soția ta va avea un fiu”. Sara asculta la intrarea în cort, fiind în spatele lui.

¹¹ Abraham și Sara erau bătrâni, înaintați în zile, iar Sarei îi încetase rânduiala femeilor.

- ¹² Sara a râs în sine, zicându-și: „Acum că m-am trecut voi mai avea plăcere?”. Și stăpânul meu este bătrân”.
- ¹³ Domnul i-a zis lui Abraham: „Pentru ce a râs Sara, zicând: «Oare voi naște cu adevărat, așa bătrână cum sunt?».
- ¹⁴ Oare este vreun lucru cu neputință pentru Domnul? La timpul hotărât, la anul pe vremea aceasta, mă voi întoarce la tine și Sara va avea un fiu!”.
- ¹⁵ Sara a tăgăduit, zicând: „N-am râs”. Căci îi era frică. Dar acela a zis: „Ba ai râs!”

Mijlocirea lui Abraham pentru Sodoma

- ¹⁶ Bărbații s-au ridicat de acolo și s-au dus spre Sodoma, iar Abraham a mers cu ei ca să-i conducă.
- ¹⁷ Domnul a zis: „Oare îi voi ascunde lui Abraham ceea ce am de gând să fac?”
- ¹⁸ Deoarece Abraham va deveni un popor mare și puternic și vor fi binecuvântate în el toate neamurile pământului,
- ¹⁹ căci l-am ales, ca el să lase poruncă fiilor săi și casei sale de după el să păstreze calea Domnului, ci vor face dreptate și judecată, pentru ca Domnul să ducă la îndeplinire ceea ce i-a promis lui Abraham”.
- ²⁰ Și Domnul a zis: „Strigătul [împotriva] Sodomei și Gomorei s-a mărit și păcatul lor este foarte greu!
- ²¹ De aceea voi coborî să văd dacă purtarea lor corespunde cu strigătul ei ajuns până la mine; iar de nu, voi ști [ce să fac]!”.
- ²² Bărbații s-au întors de acolo și s-au îndreptat spre Sodoma, în vreme ce Abraham stătea încă înaintea Domnului.
- ²³ Abraham s-a apropiat și i-a zis: „Oare îl vei nimici pe cel drept împreună cu cel păcătos?”
- ²⁴ Poate că se află cincizeci de drepti în cetate; oare îi vei nimici și nu vei cruța locul pentru cei cincizeci de drepti care sunt în ea?”
- ²⁵ Departe de tine să faci un lucru ca acesta: să-l faci pe cel drept să moară împreună cu cel păcătos și să cu fie cel drept cum este cu cel păcătos! Departe de tine! Oare judecătorul întregului pământ nu va face dreptate?”.
- ²⁶ Domnul i-a răspuns: „Dacă voi găsi în Sodoma, în cetate cincizeci de drepti, voi cruța tot locul e dragul lor!”.
- ²⁷ Abraham a reluat: „Iată, am îndrăznit să vorbesc cu Domnul, eu care sunt praf și cenușă!
- ²⁸ Poate că din cincizeci de drepti vor lipsi cinci. Vei nimici pentru (cei) cinci toată cetatea?” I-a răspuns: „N-o vei nimici, dacă voi găsi acolo patruzeci și cinci”.
- ²⁹ Abraham i-a vorbit mai departe și a zis: „Poate că se vor găsi acolo patruzeci”. I-a răspuns: „Nu o vei face de dragul celor patruzeci!”.
- ³⁰ A zis: „Să nu se mânie Domnul meu, dacă voi mai vorbi. Poate că se vor găsi acolo treizeci!”. A răspuns: „Nu o vei face dacă voi găsi acolo treizeci!”
- ³¹ [Abraham] a zis: „Iată, am îndrăznit să mai vorbesc Domnului meu. Poate se vor găsi acolo douăzeci!” A răspuns: „Nu o voi distruge de dragul celor douăzeci!”
- ³² A zis: „Să nu se mânie Domnul meu dacă voi mai vorbi o singură dată. Poate se vor găsi acolo zece!”. A răspuns: „Nu o vei nimici de dragul celor zece!”.
- ³³ Când Domnul a terminat de vorbit cu Abraham a plecat, iar Abraham s-a întors acasă.

19.

Distrugerea Sodomei

- ¹ Cei doi îngeri au ajuns la Sodoma seara; Lot ședea la poarta Sodomei. Când i-a văzut, Lot s-a ridicat ca să-i întâmpine și s-a plecat cu fața până la pământ.
- ² Le-a zis: „Domnii mei, abateți-vă, vă rog, pe la casa slujitorului vostru; rămâneți peste noapte, spălați-vă picioarele; mâine vă veți scula de dimineață și veți merge în drumul vostru”. Ei au răspuns: „Nu, ci vom petrece noaptea în piață”.
- ³ El a stăruit mult pe lângă ei până au venit și ei s-au abătut pe la el și au intrat în casa lui. Le-a pregătit o cină, a copt azime și ei au mâncat.

- ⁴ Dar mai înainte ca ei să se fi culcat, oamenii din cetate, bărbații din Sodoma, de la tânăr la bătrân, tot poporul din toate colțurile, au înconjurat casa.
- ⁵ L-au chemat pe Lot și i-au zis: „Unde sunt bărbații care au intrat la tine în noaptea aceasta? Scoate-i afară la noi, ca să-i cunoaștem”.
- ⁶ Atunci Lot a ieșit la ei la intrare și a încuiat ușa după el,
- ⁷ și le-a zis: „Fraților, vă rog, nu faceți rău!
- ⁸ Iată că am două fiice care nu au cunoscut bărbat; le voi aduce la voi și le veți face ce vă va place. Numai nu faceți nimic acestor bărbați, fiindcă au venit sub umbra acoperișului meu”.
- ⁹ Ei au strigat: „Pleacă!” Și au zis: „Omul acesta a venit să locuiască aici ca un străin și acum vrea să facă pe judecătorul! O să-ți facem mai rău decât lor.” Și, împingându-l pe Lot cu forță, s-au apropiat să spargă ușa.
- ¹⁰ Dar bărbații aceia au întins mâna, l-au tras pe Lot înăuntru la ei în casă și au încuiat ușa.
- ¹¹ Iar pe oamenii care erau la ușa casei i-au lovit cu orbire, de la cel mai mic până la cel mai mare, așa că degeaba se trudeau să găsească ușa.
- ¹² Bărbații aceia i-au zis lui Lot: „Pe cine mai ai aici? Ginerii, fiii tăi și fiicele tale și tot ce ai în cetate: scoate-i din locul acesta.
- ¹³ Căci noi vom nimici locul acesta, pentru că a ajuns mare strigătul lor înaintea Domnului. Și Domnul ne-a trimis ca să-l nimicim”.
- ¹⁴ Lot a ieșit și a vorbit cu ginerii săi, care urmau să le ia pe fetele lui și le-a zis: „Sculați-vă, ieșiți din locul acesta; căci Domnul va nimici cetatea”. Dar ginerilor li s-a părut că el glumește.
- ¹⁵ Iar la revărsatul zorilor îngerii l-au grăbit pe Lot, zicând: „Scoală-te! Ia-ți femeia și pe cele două fiice ale tale, care se află aici, ca să nu pieri din cauza fărâdelegii cetății!”.
- ¹⁶ Deoarece ezita, bărbații l-au apucat de mână pe el, pe soția lui și pe cele două fiice, Domnul având milă de el, i-au scos și i-au pus în siguranță în afara cetății.
- ¹⁷ În timp ce-i scoteau afară, el le-a zis: „Fugi, dacă vrei să scapi cu viață! Nu privi înapoia ta și nu te opri nicăieri în câmpie! Fugi spre munte ca să nu pieri!”.
- ¹⁸ Lot le-a zis: „Nu, Doamne, te rog!
- ¹⁹ Iată, slujitorul tău a aflat har în ochii tăi și tu mi-ai arătat o mare bunăvoință lăsându-mi viața, dar eu nu pot să fug în munți, căci nenorocirea mă va ajunge din urmă și voi muri.
- ²⁰ Iată cetatea aceasta aproape; pot fugi acolo; este foarte mică, voi scăpa acolo. Nu-i așa că e mică? Și mi-aș putea salva viața!”.
- ²¹ El i-a răspuns: „Iată că îți fac și acest favor de a nu distruge cetatea despre care ai vorbit.
- ²² Repede, fugi într-acolo, căci eu nu pot face nimic înainte ca tu să fi ajuns acolo!”. De aceea cetății i s-a dat numele de Țoar.
- ²³ Soarele se ridica deasupra pământului când Lot intra în Țoar.
- ²⁴ Domnul a făcut să plouă asupra Sodomei și Gomorei sulf și foc de la Domnul din ceruri.
- ²⁵ Dumnezeu a distrus aceste cetăți și toată regiunea împreună cu toți locuitorii cetăților și cu tot ce creștea pe pământ.
- ²⁶ Iar soția lui [Lot] s-a uitat înapoi și a devenit stâlp de sare.
- ²⁷ Abraham a plecat dis-de-dimineață spre locul în care stătuse înaintea Domnului,
- ²⁸ a privit spre Sodoma și Gomora și spre toată câmpia Iordanului și a văzut un fum gros care se ridica de la pământ ca fumul dintr-un cuptor.
- ²⁹ Când Dumnezeu a distrus cetățile din acel ținut și-a amintit de Abraham și l-a salvat pe Lot de nenorocirea care a distrus cetățile în care locuise Lot.

Lot și fiicele sale / Păcatele fiicelor lui Lot / Descendența moabiților și amoniților

- ³⁰ Lot a plecat din Țoar și a locuit pe munte cu cele două fiice ale lui, căci s-a temut să locuiască în Țoar. A locuit într-o peșteră cu cele două fiice ale lui.

³¹ Cea mai mare a zis către cea mai mică: „Tatăl nostru este bătrân și nu mai este nici un bărbat în ținutul acesta ca să intre la noi, așa cum se obișnuiește pe tot pământul.

³² Hai să-i dăm tatălui nostru să bea vin și să ne culcăm cu el, ca să ne păstrăm vie descendența din tatăl nostru.”

³³ I-au dat tatălui lor de băut vin în noaptea aceea; și cea mai mare a intrat și s-a culcat cu tatăl ei. El însă n-a știut nici când ea s-a culcat, nici când s-a sculat.

³⁴ A doua zi, cea mai mare a zis către cea mai mică: „Iată, eu m-am culcat în noaptea trecută cu tatăl meu; haidem să-i dăm să bea vin și în noaptea aceasta și intră și culcă-te și tu cu el, ca să ne păstrăm vie descendența din tatăl nostru”.

³⁵ I-au dat tatălui lor de băut vin și în noaptea aceea; apoi cea mai tânără a intrat și s-a culcat cu el. El însă n-a știut nici când s-a culcat ea, nici când s-a sculat.

³⁶ Cele două fete ale lui Lot au rămas astfel însărcinate de la tatăl lor.

³⁷ Cea mai mare a născut un fiu și i-a pus numele Moab; el este tatăl moabiților până în ziua de azi.

³⁸ Și cea mai mică a născut și ea un fiu și i-a pus numele Ben-Ammi; el este tatăl amoniților până în ziua de azi.

20.

Abraham și Sara în Gherar

¹ Abraham a plecat de acolo spre ținutul Negheb și s-a așezat între Cadeș și Șur și a locuit ca străin în Gherar.

² Abraham zicea despre Sara, soția sa: „Este sora mea!”. Abimelec, regele Gherarului, a trimis și a luat-o pe Sara.

³ Dumnezeu a venit la Abimelec noaptea în vis și i-a zis: „Iată, vei muri din pricina femeii pe care ai luat-o, căci este soția unui bărbat”.

⁴ Abimelec, care nu se apropiase de ea, a răspuns: „Doamne, vei omorî oare chiar și un neam drept?

⁵ Nu mi-a spus el: „Este sora mea?” Și n-a zis și ea: „Este fratele meu?”. Cu inimă curată și cu mâini nevinovate am făcut aceasta”.

⁶ Dumnezeu i-a zis în vis: „Știu și eu că ai făcut aceasta cu inimă curată: de aceea te-am și ferit să păcătuiești împotriva mea. De aceea nu te-am lăsat să te atingi de ea.

⁷ Acum, dă-i omului soția înapoi, căci el este profet; el se va ruga pentru tine și vei trăi. Dar dacă n-o dai înapoi, să știi că vei muri tu și toți ai tăi”.

⁸ Abimelec s-a sculat dimineața, i-a chemat pe toți slujitorii săi și a spus toate aceste lucruri în auzul lor. Și oamenii au fost cuprinși de o frică mare.

⁹ Abimelec l-a chemat și pe Abraham și i-a zis: „Ce ne-ai făcut? Și cu ce am păcătuit eu împotriva ta, de ai făcut să vină peste mine și peste ținutul meu un păcat atât de mare? Ai făcut cu mine un lucru pe care alții nu l-ar face”.

¹⁰ Abimelec i-a zis lui Avraam: „Ce ai gândit când ai făcut lucrul acesta?”.

¹¹ Abraham a răspuns: „Îmi ziceam că: poate nu este frică de Dumnezeu în locul aceasta și mă vor ucide din pricina soției mele.

¹² Și este adevărat că ea este sora mea, fiica tatălui meu; numai că nu este fiica mamei mele; și a ajuns să-mi fie soție.

¹³ Când m-a scos Dumnezeu din casa tatălui meu, i-am zis ei: „Fă-mi acest bine: în toate locurile unde vom merge, spune despre mine: „Este fratele meu”.

¹⁴ Abimelec a luat oi și vite, servitori și servitoare și i le-a dat lui Abraham; i-a dat-o înapoi pe Sara, soția sa.

¹⁵ Abimelec a zis: „Iată, țara mea este înaintea ta; locuiește unde-ți va place”.

¹⁶ Sarei i-a zis: „Iată, îi dau fratelui tău o mie de arginți; aceasta să fie un vâl pentru ochii tuturor celor care sunt cu tine; așa că vei fi cu totul reabilitată”.

¹⁷ Abraham s-a rugat lui Dumnezeu și Dumnezeu i-a însănătoșit pe Abimelec, pe soția sa și pe servitoarele sale, așa că au putut să nască.

¹⁸ Fiindcă Domnul încuiase orice sân din casa lui Abimelec din pricina Sarei, soția lui Abraham.

ISAAC ȘI ISMAEL

Nașterea lui Isac

- ¹ Domnul și-a adus aminte de Sara, după cum spusese și a făcut Domnul pentru Sara după cum făgăduise.
- ² Sara a zămislit și i-a născut lui Abraham un fiu la bătrânețea lui, la timpul hotărât așa cum îi spusese Dumnezeu.
- ³ Abraham i-a pus fiului său, pe care i l-a născut Sara, numele Isaac.
- ⁴ Abraham l-a tăiat împrejur pe fiul său Isaac când avea opt zile, cum îi poruncise Dumnezeu.
- ⁵ Abraham era în vârstă de o sută de ani când i s-a născut fiul său Isaac.
- ⁶ Sara a zis: „Dumnezeu m-a făcut de râs; oricine va auzi va râde de mine”.
- ⁷ Și a adăugat: „Cine s-ar fi gândit să-i spună lui Abraham că Sara va alăpta copii? Și totuși i-am născut un fiu la bătrânețea lui!”.

Îndepărtarea lui Agar și a lui Ismael

- ⁸ Copilul a crescut și a fost înțărcat. Abraham a făcut un mare ospăț în ziua în care Isaac a fost înțărcat.
- ⁹ Sara l-a văzut râzând pe fiul pe care Agar egipteanca i-l născuse lui Abraham
- ¹⁰ și i-a zis lui Abraham: „Alung-o pe această sclavă și pe fiul ei, căci fiul acestei slave nu va avea moștenire cu fiul meu Isaac!”.
- ¹¹ Acest cuvânt i-a căzut foarte greu lui Abraham, căci era vorba de fiul său.
- ¹² Dumnezeu i-a zis lui Abraham: „Nu te amărî din cauza copilului și a slavei tale. În tot ceea ce îți spune Sara, ascultă de glasul ei, pentru că numai cei din Isaac se vor chema urmașii tăi.
- ¹³ Dar eu voi face un popor și din fiul slavei, căci și el este urmașul tău”.
- ¹⁴ Dimineața, Abraham s-a sculat, a luat pâine și un burduf cu apă, i le-a dat lui Agar, le-a pus pe umerii ei, de asemenea și copilul și i-a dat drumul. Ea a plecat și a rătăcit în pustiu Beer-Șeba.
- ¹⁵ Când s-a terminat apa din burduf, a așezat copilul sub un tufiș,
- ¹⁶ a mers și s-a așezat în fața lui, depărtându-se ca la o bătaie de arc. Căci își spunea: „Să nu văd moartea copilului”. S-a așezat în față, și-a ridicat glasul și a început să plângă.
- ¹⁷ Dumnezeu a auzit glasul copilului și îngerul lui Dumnezeu a strigat-o din cer pe Agar și i-a zis: „Ce ai tu, Agar? Nu te teme, pentru că Dumnezeu a auzit glasul copilului în locul unde se află.
- ¹⁸ Scoală-te, ia copilul și ține-l cu mâna ta, căci eu voi face din el un popor mare!”.
- ¹⁹ Dumnezeu i-a deschis ochii și ea a văzut un izvor de apă. Ea s-a dus, a umplut burduful cu apă și i-a dat copilului să bea.
- ²⁰ Dumnezeu era cu copilul: a crescut mare, a locuit în pustiu și a devenit arcaș.
- ²¹ El s-a stabilit în pustiu Paran și mama sa i-a luat o soție din țara Egiptului.

Alianța de la Beer-Șeba

- ²² În acel timp, Abimelec și Picol, căpetenia oștirii lui, i-a vorbit astfel lui Abraham: „Dumnezeu este cu tine în tot ce faci.
- ²³ Jură-mi acum, aici, pe Dumnezeu că nu mă vei înșela niciodată, nici pe mine, nici pe copiii mei, nici pe urmașii mei; așa cum ți-am arătat bunăvoință, așa să arăți și tu față de mine și țara în care locuiești ca străin”.

- ²⁴ Abraham a zis: „Jur!”.
- ²⁵ Dar Abraham i-a cerut socoteală lui Abimelec pentru un izvor de apă pe care îl luaseră cu sila servitorii lui Abimelec.
- ²⁶ Abimelec a răspuns: „Nu știu cine a făcut lucrul acesta; nici tu nu mi-ai spus și nu am auzit până azi.”
- ²⁷ Abraham a luat oi și vite și le-a dat lui Abimelec și au încheiat amândoi un legământ.
- ²⁸ Abraham a pus de o parte șapte mielușele din turmă.
- ²⁹ Abimelec i-a zis lui Abraham: „Ce sunt aceste șapte mielușele pe care le-ai pus deoparte?”.
- ³⁰ El a răspuns: „Trebuie să iei din mâna mea șapte mielușele ca să-mi fie mărturie că am săpat fântâna aceasta”.
- ³¹ De aceea i s-a dat locului aceluia numele Beer-Șeba; căci acolo au făcut amândoi un jurământ.
- ³² Astfel au făcut ei legământ la Beer-Șeba. S-a ridicat Abimelec împreună cu Picol, căpetenia oștirii sale, și s-au întors în țara Filistenilor.
- ³³ A plantat un tamarisc la Beer-Șeba și a invocat acolo Numele Domnului Dumnezeuului celui veșnic.
- ³⁴ Abraham a locuit multe zile ca străin în țara filistenilor.

22.

Sacrificiul lui Abraham

- ¹ După aceste lucruri, Dumnezeu l-a pus la încercare pe Abraham și i-a zis: „Abrahame!” . El a răspuns: „Iată-mă!”
- ² I-a zis: „Ia-l pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care îl iubești, pe Isaac și du-te în ținutul Moria și jertfește-l acolo ca ardere de tot pe unul din munți pe care ți-l voi spune eu”.
- ³ Abraham s-a sculat dis-de-dimineață, a pus samarul pe măgarul său și a luat cu el doi slujitori și pe Isaac, fiul său. A tăiat lemne pentru jertfă, s-a ridicat și a plecat spre locul pe care i-l spusese Dumnezeu.
- ⁴ A treia zi Abraham și-a ridicat ochii și a văzut locul de departe.
- ⁵ Atunci a zis Abraham slujitorilor săi: „Rămâneți aici cu măgarul, iar eu și băiatul ne ducem mai încolo; ne vom închina și după aceea ne vom întoarce la voi”.
- ⁶ Abraham a luat lemnele pentru jertfă, le-a pus pe umerii lui Isaac, fiul său; a luat în mâna sa focul și cuțitul și au plecat amândoi împreună.
- ⁷ Isaac i-a spus lui Abraham, tatăl său: „Tată!”, iar el a răspuns: „Iată-mă, fiul meu”. Și a spus: „Iată focul și lemnele, dar unde este animalul pentru jertfă?”.
- ⁸ Abraham a răspuns: „Dumnezeu va avea el grijă de mielul jertfă, fiul meu!”. Au mers amândoi împreună.
- ⁹ și au ajuns la locul pe care li-l spusese Dumnezeu. Abraham a zidit acolo altarul și a așezat lemnele; l-a legat pe Isaac, fiul său și l-a pus pe altar, deasupra lemnului,
- ¹⁰ Abraham și-a întins mâna și a luat cuțitul ca să-l înjunghie pe fiul său.
- ¹¹ Atunci îngerul Domnului l-a strigat din ceruri și a zis: „Abrahame, Abrahame!”. El a răspuns: „Iată-mă!”.
- ¹² Și i-a zis: „Să nu-ți ridici mâna asupra băiatului și să nu-i faci niciun rău, căci acum știu că te temi de Dumnezeu și nu l-ai cruțat pe unicul tău fiu pentru mine”.
- ¹³ Abraham a ridicat ochii, a privit și, iată, un berbec în spatele lui încurcat cu coarnele într-un tufiș. Abraham s-a dus, a luat berbecul și l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său.
- ¹⁴ Abraham a numit locul acela: „Domnul va vedea”; de aceea se zice și astăzi: „pe munte Domnul se arată”.
- ¹⁵ Îngerul Domnului l-a chemat din cer a doua oară pe Abraham
- ¹⁶ și a zis: „Mă jur pe mine însumi, zice Domnul, pentru că ai făcut lucrul acesta și nu l-ai cruțat pe unicul tău fiu,
- ¹⁷ te voi copleși cu binecuvântări și îți voi înmulți foarte mult urmașii ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării și seminția ta va stăpâni cetățile dușmanilor săi.
- ¹⁸ Prin neamul tău vor fi binecuvântate toate neamurile, pentru că ai ascultat de glasul meu”.

¹⁹ Abraham s-a întors la servitorii săi, s-au ridicat și au plecat împreună la Beer-Șeba. Și a locuit Abraham la Beer-Șeba.

Descendența Rudele lui Abraham

²⁰ După aceste întâmplări, i s-a spus lui Abraham: „Iată, Milca a născut și ea fii fratelui tău, Nahor,

²¹ pe Uț, întâiul său născut, pe Buz, fratele său, pe Chemuel, tatăl lui Aram,

²² pe Chesed, pe Hazo, pe Pildaș, pe Idlaf și pe Betuel.

²³ Betuel a născut-o pe Rebeca. Pe aceștia i-a născut Milca lui Nahor, fratele lui Abraham.

²⁴ Și concubina lui, numită Reuma, a născut și ea pe Tebah, pe Gaham, pe Tahaș și Maaca.

23.

Mormântul Patriarhilor de la Macpela. Moartea Sarei

¹ Viața Sarei a fost de o sută douăzeci și șapte de ani. Aceștia sunt anii vieții Sarei.

² Sara a murit în Chiriati-Atar, adică Hebron, în țara Canaanului. Abraham a venit să o jalească pe Sara și să o plângă.

³ Abraham s-a ridicat de lângă moarta sa, s-a dus la fiii lui Het și le-a spus:

⁴ „Eu sunt străin și pribeag printre voi; dați-mi proprietate a unui mormânt, ca s-o pot strămuta și s-o îngrop pe moarta mea”.

⁵ Fiii lui Het i-au răspuns Abraham:

⁶ „Ascultă-ne, domnule! Tu ești un principe al lui Dumnezeu în mijlocul nostru; îngroapă-ți moarta în cel mai bun dintre mormintele noastre! Nici unul dintre noi nu te va împiedica să-ți îngropi moarta în mormântul lui”.

⁷ Abraham s-a ridicat și s-a plecat până la pământ înaintea poporului țării, adică înaintea fiilor lui Het.

⁸ Și le-a vorbit astfel: „Dacă vreți din inimă să-mi îngrop moarta și s-o iau dinaintea mea, ascultați-mă și interveniți pentru mine pe lângă Efron, fiul lui Tohar,

⁹ ca să-mi dea peștera Macpela, care e a lui și care este la marginea ogorului lui; să mi-o dea pe câți bani face ea ca proprietate pentru mormânt în mijlocul vostru”.

¹⁰ Efron stătea în mijlocul fiilor lui Het. Și Efron, heteul, i-a răspuns lui Abraham în auzul fiilor lui Het și al tuturor celor ce treceau prin poarta cetății lui, zicând:

¹¹ „Nu, domnul meu, ascultă-mă! Îți dau ogorul și-ți dau și peștera care este în el. Ți le dăruiesc în fața fiilor poporului meu. Îngroapă-ți moarta!”.

¹² Abraham s-a plecat până la pământ înaintea poporului țării.

¹³ Și i-a spus lui Efron în auzul poporului țării: „O, numai dacă ai vrea să mă ascuți! Îți dau prețul ogorului: primește-l de la mine și-mi voi îngropa moarta acolo”.

¹⁴ Efron a răspuns astfel lui Abraham:

¹⁵ „Domnul meu, ascultă-mă! Un pământ de patru sute de sicli din argint, ce este aceasta între mine și tine? Îngroapă-ți, deci, moarta!”

¹⁶ Abraham l-a ascultat pe Efron. Abraham i-a cântărit lui Efron argintul despre care vorbise în auzul fiilor lui Het: patru sute de sicli din argint după greutatea folosită printre negustori.

¹⁷ Ogorul lui Efron care se afla în Macpela, care este față în față cu Mambre, ogorul și peștera din el și toți copacii care se aflau în ogor și în toate hotarele lui de jur împrejur,

¹⁸ [au intrat] în posesia lui Abraham în fața fiilor lui Het și a tuturor celor ce au venit la poarta cetății.

¹⁹ După aceasta Abraham a îngropat-o pe Sara, soția sa, în peștera din ogorul Macpela, care este față în față cu Mambre, adică Hebron, în țara Canaanului.

²⁰ Ogorul și peștera din el au trecut în stăpânirea lui Abraham ca loc de îngropare de la fiii lui Het.

Căsătoria lui Isaac cu Rebeca

¹ Abraham era bătrân și înaintat în vârstă. Domnul îl binecuvântase pe Abraham în toate.

² Abraham i-a zis celui mai bătrân servitor din casa lui care administra toată averea sa: „Pune-ți mâna sub coapsa mea.

³ Te voi pune să juri pe Domnul Dumnezeu cerului și Dumnezeu pământului că nu-i vei lua fiului meu o soție dintre fiicele canaaneenilor în mijlocul cărora locuiesc eu,

⁴ ci vei merge în țara mea, la rudele mele și vei lua o soție pentru fiul meu Isaac!”.

⁵ Servitorul i-a zis: „Și dacă femeia nu va fi de acord să vină cu mine în această țară, atunci să-l duc pe fiul tău în țara din care ai ieșit?”

⁶ Abraham i-a răspuns: „Ai grijă ca nu cumva să-l duci pe fiul meu acolo.

⁷ Domnul Dumnezeu cerului, care m-a luat din casa tatălui meu și dintre rudele mele, care mi-a spus și mi-a jurat, zicând: «Urmașilor tăi le voi da această țară» – el îl va trimite pe îngerul său înaintea ta și tu vei lua de acolo o soție pentru fiul meu.

⁸ Dacă femeia nu va fi de acord să vină cu tine, vei fi dezlegat de acest jurământ pe care mi l-ai făcut. Numai să nu-l duci pe fiul meu acolo”.

⁹ Servitorul și-a pus mâna sub coapsa lui Abraham, stăpânul său, și i-a jurat cu privire la acest lucru.

¹⁰ Servitorul a luat zece cămile dintre cămilele stăpânului său și a plecat, având cu el din toate bunurile stăpânului său. S-a ridicat și a plecat în Aram-Naharaim, în cetatea lui Nahor.

¹¹ Și a făcut cămilele să îngenuncheze în afara cetății, lângă o fântână de apă, la vreme de seară, când ies femeile să scoată apă.

¹² Și a zis: „Doamne, Dumnezeu stăpânului meu Abraham, te rog, fă să am noroc și fii binevoitor față de stăpânul meu Abraham.

¹³ Iată, eu stau lângă izvorul de apă și fiicele oamenilor din cetate ies să scoată apă.

¹⁴ Fata căreia îi voi zice: «Apleacă-ți, te rog, urciorul ca să beau» și care va răspunde: «Bea și voi adăpa și cămilele tale», ea să fie aceea pe care ai rânduit-o pentru servitorul tău, Isaac! Și prin aceasta voi cunoaște că te-ai îndurat de stăpânul meu”.

¹⁵ Înainte de a termina el de vorbit, iată, Rebeca, născută din Betuel, fiul Milcăi, soția lui Nahor, fratele lui Abraham, a ieșit cu urciorul pe umăr.

¹⁶ Fata era foarte frumoasă la chip; era fecioară și nu o cunoscuse încă nici un bărbat. Ea a coborât la izvor, și-a umplut urciorul și urca înapoi.

¹⁷ Servitorul a alergat înaintea ei și a zis: „Dă-mi, te rog, să beau puțină apă din urciorul tău.”

¹⁸ Și ea a zis: „Bea, domnul meu”. Și s-a grăbit și a coborât urciorul pe brațul ei și i-a dat să bea.

¹⁹ După ce i-a dat să bea, a zis: „Am să scot apă și pentru cămilele tale, până vor bea și se vor sătura.”

²⁰ S-a grăbit și a golit urciorul în adăpătoare și a alergat iarăși la fântână ca să scoată apă. Și a scos pentru toate cămilele lui.

²¹ Omul o măsura din priviri în tăcere ca să vadă dacă Domnul a făcut să-i reușească sau nu călătoria.

²² Când cămilele au terminat de băut, omul a luat un inel din aur de greutatea unei jumătăți de siclu și pentru mâinile ei două brățări, în greutate de zece sicli din aur.

²³ Și a zis: „A cui fată ești tu? Spune-mi, te rog, este loc pentru noi în casa tatălui tău ca să rămânem peste noapte?”.

²⁴ Ea i-a răspuns: „Eu Sunt fiica lui Betuel, fiul pe care Milca i l-a născut lui Nahor”.

²⁵ I-a zis: „Paie și nutreț sunt din belșug la noi și este și loc de rămas peste noapte”.

²⁶ Atunci omul s-a prosternat și l-a adorat pe Domnul

²⁷ și a zis: „Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu stăpânului meu Abraham, care nu a abandonat bunăvoința și fidelitatea față de stăpânul meu! În drumul meu, Domnul m-a condus la casa fraților stăpânului meu”.

²⁸ Fata a alergat și a povestit în casa mamei sale toate acestea.

- ²⁹ Rebeca avea un frate, numit Laban; Laban a alergat afară la omul acela, la izvor.
- ³⁰ Când a văzut inelul și brățările pe mâinile surorii sale și când a auzit cuvintele Rebecăi, sora sa, spunând: „Așa mi-a vorbit omul acela”. A venit, deci, la omul acela, care stătea cu cămilele lângă izvor,
- ³¹ și a zis: «Vino, binecuvântatul Domnului! De ce stai afară? Eu am pregătit casa și loc pentru cămile».
- ³² Omul a intrat în casă și a despovărat cămilele. [Laban] a dat paie și nutreț cămilor și apă de spălat picioarele lui și picioarele oamenilor care erau cu el.
- ³³ I s-a pus înainte să mănânce, dar el a zis: „Nu voi mânca până nu voi spune ce am de spus”. Și [Laban] a zis: „Vorbește!”.
- ³⁴ [Slujitorul] a zis: „Eu sunt servitorul lui Abraham.
- ³⁵ Domnul l-a binecuvântat mult pe stăpânul meu și el a devenit mare. I-a dat oi și vite, argint și aur, servitori și servitoare, cămile și măgari.
- ³⁶ Sara, soția stăpânului meu, i-a născut la bătrânețea ei un fiu stăpânului meu și lui i-a dat el tot ce are.
- ³⁷ Stăpânul meu m-a pus să jur și a zis: „Să nu iei fiului meu o soție dintre fiicele canaaneenilor, în țara cărora locuiesc,
- ³⁸ ci să te duci la casa tatălui meu și la rudele mele ca să iei o soție pentru fiul meu”.
- ³⁹ Eu am zis stăpânului meu: «Poate că femeia nu va veni cu mine».
- ⁴⁰ El mi-a zis: «Domnul, înaintea căruia umblu, va trimite pe îngerul său cu tine și va face să reușești în drumul tău și vei lua fiului meu o soție din rudele mele și din casa tatălui meu.
- ⁴¹ Atunci vei fi dezlegat de jurământul meu, când te vei duce la rudele mele; și dacă nu ți-o vor da, vei fi dezlegat de jurământul meu».
- ⁴² Am ajuns azi la izvor și am zis: «Doamne, Dumnezeul stăpânului meu Abraham, dacă vei face să reușesc în drumul pe care merg astăzi,
- ⁴³ iată, eu stau lângă izvorul de apă și fata care va ieși să scoată apă și căreia îi voi zice: «Dă-mi, te rog, să beau puțină apă din urciorul tău»
- ⁴⁴ și care îmi va răspunde: «Bea tu însuși și voi scoate apă și pentru cămilele tale», aceea este femeia pe care a rânduit-o Domnul pentru fiul stăpânului meu!».
- ⁴⁵ Eu încă nu sfârșisem de vorbit în inima mea și, iată, Rebeca a ieșit cu urciorul ei pe umărul ei, s-a coborât la izvor și a scos apă. Și eu i-am zis: „Dă-mi să beau, te rog.”
- ⁴⁶ Ea s-a grăbit, și-a plecat urciorul ei de pe umărul ei și a zis: «Bea și voi adăpa și cămilele tale». Am băut și ea a dat de băut și cămilor.
- ⁴⁷ Și am întrebat-o și am zis: «A cui fiică ești?». Ea a răspuns: «Sunt fata lui Betuel, fiul lui Nahor, pe care i l-a născut Milca». I-am pus inelul în nas și brățările la mâini.
- ⁴⁸ Apoi m-am prosternat și l-am adorat pe Domnul. Și l-am binecuvântat pe Domnul, Dumnezeul stăpânului meu Abraham, care m-a călăuzit pe drumul potrivit ca s-o iau pe fiica fratelui stăpânului meu pentru fiul lui.
- ⁴⁹ Și acum, dacă voiți să arătați bunăvoință și fidelitate față de stăpânul meu, spuneți-mi; dacă nu, spuneți-mi iarăși, ca să mă îndrept la dreapta sau la stânga”.
- ⁵⁰ Laban și Betuel au răspuns și au zis: „De la Domnul vine lucrul acesta; noi nu-ți putem spune nici rău nici bine.
- ⁵¹ Iată, Rebeca este înaintea ta; ia-o și du-te; și să fie soția fiului stăpânului tău, cum a spus Domnul”.
- ⁵² Când a auzit servitorul lui Abraham cuvintele lor, s-a aruncat la pământ înaintea Domnului.
- ⁵³ Servitorul a scos podoabe din argint și obiecte din aur și îmbrăcăminte pe care le-a dat Rebecăi; a dat, de asemenea, daruri bogate fratelui său și mamei sale.
- ⁵⁴ Au mâncat și au băut, el și oamenii care erau cu el și au rămas acolo peste noapte. Dimineața când s-au sculat, el a zis: „Lăsați-mă să mă întorc la stăpânul meu”.
- ⁵⁵ Fratele ei și mama ei au zis: „Fata să mai rămână cu noi măcar vreo zece zile: după aceea va pleca”.
- ⁵⁶ El le-a zis: „Nu mă opriți, fiindcă Domnul m-a făcut să reușesc în călătoria mea; lăsați-mă să plec și să mă duc la stăpânul meu”.
- ⁵⁷ Atunci ei au zis: „S-o chemăm pe fată și să aflăm răspuns din gura ei”.
- ⁵⁸ Au chemat-o pe Rebeca și i-au zis: „Vrei să te duci cu omul acesta?”; și ea a răspuns: „Merg”.

- ⁵⁹ Și au lăsat-o pe sora lor Rebeca să plece cu doica ei, cu servitorul lui Abraham și cu oamenii lui.
- ⁶⁰ Au binecuvântat-o pe Rebeca și i-au zis: „O, sora noastră, să devii mii de zeci de mii și urmașii tăi să stăpânească poarta dușmanilor săi!”.
- ⁶¹ Rebeca s-a sculat împreună cu slujitoarele ei, au încălecat pe cămile și au mers după omul acela. Servitorul a luat-o pe Rebeca și a plecat.
- ⁶² Isaac venise de la Beer-Roi și locuia în ținutul Negheb.
- ⁶³ Spre seară a ieșit Isaac la câmp să se plimbe; și-a ridicat ochii, a privit și, iată, veneau niște cămile.
- ⁶⁴ Rebeca și-a ridicat ochii și l-a văzut pe Isaac. S-a coborât de pe cămilă
- ⁶⁵ și l-a întrebat pe servitor: „Cine este bărbatul acela care merge pe câmp în întâmpinarea noastră?”. Servitorul i-a răspuns: „El este stăpânul meu!”. Atunci ea și-a luat vâlul și s-a acoperit.
- ⁶⁶ Servitorul i-a povestit lui Isaac tot ce făcuse.
- ⁶⁷ Isaac a condus-o [pe Rebeca] în cortul Sarei, mama sa. A luat-o pe Rebeca și ea i-a fost soție. Isaac a iubit-o și s-a mângâiat după [pierderea] mamei sale.

25.

Descendenții Cheturei

- ¹ Abraham și-a luat din nou o soție, numită Chetura.
- ² Ea i-a născut pe Zimran, pe Iocșan, pe Medan, pe Madian, pe Ișbac și pe Șuah.
- ³ Iocșan l-a născut pe Șeba și pe Dedan. Fiii lui Dedan au fost Așurim, Letușim și Leumim.
- ⁴ Fiii lui Madian au fost: Efa, Efer, Enoh, Abida și Eldaa. Toți aceștia sunt fiii Cheturei.
- ⁵ Abraham i-a dat lui Isaac toate averile sale.
- ⁶ Iar fiilor concubinelor pe care le-a avut Abraham le-a dat daruri și, pe când era încă în viață, i-a îndepărtat de lângă Isaac, fiul său, spre răsărit, în ținutul Qedem.

Moartea lui Abraham

- ⁷ Acestea sunt zilele anilor vieții lui Abraham: o sută șaptezeci și cinci de ani.
- ⁸ Abraham și-a dat duhul și a murit după o bătrânețe fericită, bătrân și sătul de zile și a fost adăugat la poporul său.
- ⁹ Isaac și Ismael, fiii săi, l-au îngropat în peștera Macpela, în ogorul lui Efron, fiul lui Țohar, heteul, care este față în față cu Mambre,
- ¹⁰ ogorul pe care-l cumpărase Abraham de la fiii lui Het. Acolo au fost îngropați Abraham și Sara, soția sa.
- ¹¹ După moartea lui Abraham, Dumnezeu l-a binecuvântat pe fiul său Isaac. El locuia lângă Beer Lahai-Roi”.

Descendența lui Ismael

- ¹² Aceștia sunt urmașii lui Ismael, fiul lui Abraham, pe care-l născuse lui Abraham Agar egipteanca, servitoarea Sarei.
- ¹³ Acestea sunt numele fiilor lui Ismael, după numele lor și după neamurile lor: întâiul născut al lui Ismael, Nebaiot, Chedar, Adbeel, Mibsam,
- ¹⁴ Mișma, Duma, Massa;
- ¹⁵ Hadad, Tema, Ietur, Nafiș și Chedma.

¹⁶ Aceștia sunt fiii lui Ismael și acestea sunt numele lor, după așezările și taberele lor. Ei sunt cei doisprezece principii după neamurile lor.

¹⁷ Aceștia sunt anii vieții lui Ismael: o sută treizeci și șapte de ani. El și-a dat duhul și a murit și a fost adăugat la poporul său.

¹⁸ Ei au locuit de la Havila până la Șur, care se află în fața Egiptului, pe drumul ce duce spre Asiria. El s-a așezat în fața tuturor fraților lui.

ISTORIA LUI ISAAC ȘI IACOB (25,19-36,43)

Nașterea lui Esau și Iacob

¹⁹ Aceasta este descendența lui Isaac, fiul lui Abraham. Abraham l-a născut pe Isaac.

²⁰ Isaac avea patruzeci de ani când a luat-o de soție pe Rebeca, fiica lui Betuel, arameul, din Padan-Aram, sora lui Laban, arameul.

²¹ Isaac s-a rugat Domnului pentru soția sa, căci era sterilă. Domnul l-a ascultat și Rebeca, soția sa, a rămas însărcinată.

²² Copiii se băteau în sânul ei; și ea a zis: „Dacă-i așa, de ce asta, mie?” Și s-a dus să-l întrebe pe Domnul.

²³ Domnul i-a zis: „Două neamuri sunt în sânul și două popoare din sânul tău se vor împărți. Un popor va fi mai tare decât celălalt popor și cel mai mare îl va sluji pe cel mai mic”.

²⁴ S-au împlinit zilele când avea să nască; și, iată, că în sânul ei erau doi gemeni.

²⁵ A ieșit primul și era roșu; era în întregime ca o mantie de păr; și i-au pus numele Esau.

²⁶ Apoi a ieșit fratele său și mâna lui ținea călcâiul lui Esau; și i-a pus numele Iacob. Isaac era în vârstă de șaiszeci de ani când s-au născut ei.

Esau cedează dreptul de întâi-născut.

²⁷ Băieții s-au făcut mari. Esau a ajuns un vânător îndemânatic, om al câmpiei; dar Iacob era un om liniștit, locuind în corturi.

²⁸ Isaac îl iubea pe Esau pentru că îi plăcea vânatul lui; Rebeca însă îl iubea pe Iacob.

²⁹ Odată Iacob a fiert o fiertură, Esau a venit de la câmp și era frânt de oboseală.

³⁰ Esau i-a zis lui Iacob: „Dă-mi, te rog, să mănânc din fiertură, fiertura asta roșie, fiindcă sunt foarte obosit”. De aceea i s-a dat numele Edom.

³¹ Iacob a zis: „Vinde-mi azi dreptul tău de întâi-născut!”.

³² Esau a zis: „Iată, eu sunt pe moarte; la ce-mi slujește dreptul de întâi-născut?”.

³³ Iacob a zis: „Jură-mi astăzi”. Și el i-a jurat și astfel i-a vândut dreptul de întâi-născut lui Iacob.

³⁴ Iacob i-a dat lui Esau pâine și fiertură de linte. El a mâncat și a băut; apoi s-a sculat și a plecat. Astfel și-a disprețuit Esau dreptul de întâi-născut.

26.

Isaac la Gherar. Promisiunile făcute lui Isaac

¹ În țară a fost o foamete, alta decât foametea dintâi care fusese în zilele lui Abraham. Isaac s-a dus la Abimelec, regele filistenilor, la Gherar.

- ² Domnul i s-a arătat și i-a zis: „Nu coborî în Egipt, ci așază-te în țara în care îți voi spune.
- ³ Locuiește ca străin în țara aceasta; eu voi fi cu tine și te voi binecuvânta, căci ție și urmașilor tăi vă voi da toate ținuturile acestea și voi împlini jurământul pe care l-am făcut tatălui tău Abraham”.
- ⁴ Voi înmulți urmașii tăi ca stelele cerului; le voi da urmașilor tăi toate ținuturile acestea și vor fi binecuvântate toate neamurile pământului prin seminția ta,
- ⁵ pentru că Abraham a ascultat de glasul meu și a păzit poruncile mele, rânduielile mele și legile mele”.
- ⁶ Astfel Isaac a rămas la Gherar.
- ⁷ Când oamenii locului îl întrebau cu privire la soția lui, el zicea: „Este sora mea.” Căci îi era frică să spună: «este soția mea», [gândind]: «să nu mă ucidă oamenii locului din pricina Rebecăi, căci este frumoasă la chip».
- ⁸ După ce petrecuseră acolo mai multe zile, Abimelec, regele filistenilor, a privit pe fereastră și a văzut și, iată, Isaac jucându-se cu Rebeca, soția sa.
- ⁹ Abimelec l-a chemat pe Isaac și i-a zis: „Cu siguranță e soția ta. Cum ai putut zice: «E sora mea?»”. Isaac i-a răspuns: „Am zis: «să nu cumva să mor din pricina ei»”.
- ¹⁰ Abimelec a zis: „De ce ne-ai făcut aceasta? Puțin a lipsit ca cineva din popor să se culce cu soția ta și ai fi adus vinovăție asupra noastră”.
- ¹¹ Atunci Abimelec a poruncit întregului popor: „Cine se va atinge de omul acesta sau de soția lui va fi pedepsit cu moartea”.

Izvoarele dintre Gherar și Beer-Șeba

- ¹² Isaac a semănat în pământul acela și a cules însutit în anul acela. Domnul l-a binecuvântat.
- ¹³ Omul s-a îmbogățit și a tot sporit până când a ajuns foarte bogat.
- ¹⁴ Avea turme de oi și cirezi de vite și mulți servitori. Filistenii îl invidiau.
- ¹⁵ Toate fântânile pe care le săpaseră servitorii tatălui său, pe vremea tatălui său Abraham, filistenii le-au astupat și le-au umplut cu pământ.
- ¹⁶ Abimelec i-a zis lui Isaac: „Pleacă de la noi, căci ai ajuns mult mai puternic decât noi”.
- ¹⁷ Isaac a plecat de acolo și și-a așezat tabăra în valea Gherar și a locuit acolo.
- ¹⁸ Isaac a săpat din nou fântânile de apă pe care le săpaseră [servitorii] în zilele lui Abraham, tatăl său, și pe care le astupaseră filistenii după moartea lui Abraham; și le-a numit cu aceleași nume cu care le numise tatăl său.
- ¹⁹ Servitorii lui Isaac au săpat în vale și au găsit acolo o fântână cu apă vie.
- ²⁰ Păstorii din Gherar s-au certat cu păstorii lui Isaac, zicând: „Apa este a noastră”. Și a dat fântânii numele Esec, pentru că se certaseră cu el.
- ²¹ Apoi au săpat o altă fântână și s-au certat și pentru aceasta; de aceea a numit-o Sitna.
- ²² S-a mutat de acolo și a săpat o altă fântână pentru care nu s-au mai certat; și a numit-o Rehobot „căci acum”, a zis el, „Domnul ne-a făcut loc larg și ne-a făcut să prosperăm în țară”.
- ²³ De acolo a urcat la Beer-Șeba.
- ²⁴ Domnul i s-a arătat în noaptea aceea și i-a zis:
„Eu sunt Dumnezeuul lui Abraham, tatăl tău;
nu te teme, căci eu sunt cu tine;
te voi binecuvânta
și voi înmulți descendența ta,
de dragul lui Abraham, slujitorul meu”.
- ²⁵ A zidit acolo un altar și a invocat numele Domnului și și-a stabilit cortul acolo. Servitorii lui Isaac au săpat acolo o fântână.

Alianța dintre Isac și Abimelec

- ²⁶ Abimelec a plecat din Gherar la el, cu Ahuzat, prietenul său, și cu Picol, căpetenia oștirii lui.
- ²⁷ Isaac le-a zis: „Pentru ce veniți la mine de vreme ce mă urâți și m-ați alungat de la voi?”.
- ²⁸ Ei au răspuns: „Am văzut limpede că Domnul este cu tine și am zis: «Să fie un jurământ între noi, între noi și tine, și să încheiem un legământ cu tine!»
- ²⁹ că nu ne vei face nici un rău, după cum nici noi nu ne-am atins de tine, ci ți-am făcut numai bine și te-am lăsat să pleci în pace. Acum tu ești binecuvântat de Domnul»”.
- ³⁰ Și le-a dat un ospăț și au mâncat și au băut.
- ³¹ S-au sculat dimineața și au jurat unul altuia. Isaac i-a lăsat să plece, iar ei s-au dus de la dânsul în pace.
- ³² În acea zi au venit servitorii lui Isaac și i-au vorbit despre fântâna pe care o săpaseră și i-au zis: „Am găsit apă!”.
- ³³ El a numit-o Șibeea. De aceea numele orașului este Beer-Șeba până în ziua de astăzi.
- ³⁴ Când avea patruzeci de ani, Esau a luat-o de soție pe Iudit, fiica lui Beer, heteul, și pe Basemat, fiica lui Elon, heteul.
- ³⁵ Ele au fost o pricină de amărăciune a sufletului pentru Isaac și Rebeca.
- 27.

Iacob primește binecuvântarea de la Isaac

- ¹ Când Isaac era bătrân și ochii îi slăbiseră încât nu mai putea să vadă, l-a chemat pe Esau, fiul său cel mai mare, și i-a zis: „Fiul meu!” El i-a răspuns: „Iată-mă!”
- ² Și a zis: „Iată, am îmbătrânit și nu știu ziua morții mele.
- ³ Acum ia-ți instrumentele, tolba ta și arcul tău, ieși la câmp și vânează ceva pentru mine.
- ⁴ Pregătește-mi o mâncare cum îmi place mie și adu-mi-o să mănânc, ca să te binecuvânteze sufletul meu până nu mor!”.
- ⁵ Rebeca asculta când Isaac îi vorbea lui Esau, fiul său. Când Esau a plecat la câmp să vâneze ceva pentru tatăl său,
- ⁶ Rebeca i-a zis fiului ei, Iacob: „Iată, l-am auzit pe tatăl tău în timp ce îi vorbea lui Esau, fratele tău, zicând:
- ⁷ «Adu-mi vânat și fă-mi o mâncare ca să mănânc; și te voi binecuvânta în fața Domnului, înainte de a muri».
- ⁸ Acum, fiule, ascultă glasul meu și fă după cum îți poruncesc.
- ⁹ Du-te la turmă și adu-mi de acolo doi iezi frumoși ca să fac din ei o mâncare pentru tatăl tău, așa cum îi place;
- ¹⁰ tu o vei duce tatălui tău și el va mânca, pentru ca să te binecuvânteze înainte de a muri”.
- ¹¹ Iacob a zis Rebecăi, mama sa: „Iată, Esau, fratele meu, este un om păros, în timp ce eu nu am păr.
- ¹² Nu cumva tatăl meu să mă pipăie și voi fi în ochii lui ca unul care vrea să-l înșele și voi face să vină asupra mea blestemul, nu binecuvântarea”.
- ¹³ Mama sa i-a zis: „Blestemul tău, să cadă peste mine, fiule! Ascultă numai glasul meu, du-te și adu-mi-i”.
- ¹⁴ El s-a dus, i-a luat și i-a adus mamei sale. Mama sa a făcut o mâncare, cum îi plăcea tatălui său.
- ¹⁵ Rebeca a luat hainele cele mai frumoase ale lui Esau, fiul ei mai mare, pe care le avea la ea în casă și l-a îmbrăcat pe Iacob, fiul ei mai mic.
- ¹⁶ Iar cu pieile iezilor i-a acoperit mâinile și partea descoperită a gâtului,
- ¹⁷ apoi a pus mâncarea și pâinea, pe care le pregătise, în mâna lui Iacob, fiul ei.
- ¹⁸ El a mers la tatăl său și i-a spus: „Tată!”.
- ¹⁹ El i-a răspuns: „Iată-mă! Cine ești tu, fiul meu?”.
- ¹⁹ Iacob i-a răspuns tatălui: „Eu sunt Esau, întâiul tău născut. Am făcut ce mi-ai spus. Vino deci, așază-te și mănâncă din vânatul meu pentru ca să mă binecuvânteze sufletul tău!”.
- ²⁰ Isaac i-a spus fiului său: „Cum ai găsit asta așa repede, fiul meu?”.
- ²⁰ El i-a răspuns: „Domnul Dumnezeuul tău mi l-a scos înainte”.

- ²¹ Atunci Isaac i-a zis lui Iacob: „Apropie-te, fiul meu, ca să te pot atinge [și să știu] dacă tu ești fiul meu Esau sau nu”.
- ²² Iacob s-a apropiat de Isaac, tatăl său. El l-a atins și i-a spus: „Glasul este glasul lui Iacob, dar mâinile sunt mâinile lui Esau!”.
- ²³ Și nu l-a recunoscut, căci mâinile sale erau păroase ca mâinile fratelui său Esau, și l-a binecuvântat.
- ²⁴ El l-a întrebat: „Tu ești cu adevărat fiul meu Esau?” El i-a răspuns: „Eu sunt!”.
- ²⁵ Și i-a zis: „Adu-mi și voi mânca din vânatul tău, fiul meu, pentru ca sufletul meu să te binecuvânteze!”. [Iacob] i-a adus și el a mâncat; apoi i-a adus vin și el a băut.
- ²⁶ Atunci tatăl său Isaac i-a zis: „Apropie-te și sărută-mă, fiul meu!”
- ²⁷ El s-a apropiat și l-a sărutat. A simțit mirosul hainelor lui și l-a binecuvântat, zicând:
„Iată mirosul fiului meu
este ca mirosul unei câmpii
pe care a binecuvântat-o Domnul.
²⁸ Dumnezeu să-ți dea din roua cerului
și din grăsimea pământului,
belșug de grâu și de vin.
²⁹ Popoarele să-ți slujească,
națiunile să se prosterne în fața ta.
Fii stăpân peste frații tăi,
și să se prosterne în fața ta fiii mamei tale.
Blestemat să fie cel ce te va blestema
și binecuvântat să fie cel care te va binecuvânta!”.
- ³⁰ Îndată după ce Isaac l-a binecuvântat pe Iacob și Iacob plecase de la tatăl său Isaac, a venit Esau, fratele său, de la vânătoare.
- ³¹ A făcut și el o mâncare și i-a adus-o tatălui său. Și i-a zis tatălui: „Să se ridice tatăl meu și să mănânce din vânatul fiului tău, ca să mă binecuvânteze sufletul tău!”.
- ³² Isaac, tatăl său, l-a întrebat: „Cine ești tu?”. Și el a răspuns: „Sunt eu, fiul tău întâi născut, Esau”.
- ³³ Isaac s-a cutremurat foarte mult și a zis: „Atunci cine este cel care a prins vânatul și mi l-a adus iar eu am mâncat din toate înainte de a veni tu și l-am binecuvântat? Și binecuvântat va fi”.
- ³⁴ Când a auzit Esau cuvintele tatălui său, a scos un strigăt mare, plin de amărăciune și i-a zis tatălui său: „Binecuvântează-mă și pe mine, tată!”.
- ³⁵ El a zis: „Fratele tău a venit cu înșelăciune și ți-a luat binecuvântarea”.
- ³⁶ Și a zis: „Oare nu se numește Iacob? M-a înșelat de două ori: mi-a luat dreptul de întâi-născut și iată acum mi-a luat și binecuvântarea!” Și a zis: „N-ai păstrat și pentru mine o binecuvântare?”.
- ³⁷ Isaac a răspuns și i-a zis lui Esau: „Iată, l-am făcut stăpân peste tine iar pe toți frații lui i-am făcut slujitorii lui, cu grâu și vin l-am dăruit: pentru tine, ce pot să mai fac, fiul meu?”.
- ³⁸ Esau a zis tatălui său: „N-ai decât această singură binecuvântare, tată? Binecuvântează-mă și pe mine, tată!”. Și Esau și-a ridicat glasul și a plâns.
- ³⁹ Tatăl său Isaac a răspuns și i-a zis:
„Iată! Locuința ta va fi departe de grăsimea pământului
și de roua cerului, de sus.
⁴⁰ Vei trăi din sabia ta
și vei sluji fratelui tău;
dar când te vei răscula,
vei rupe jugul lui de pe gâtul tău!”.

Fuga lui Iacob în Mesopotamia

⁴¹ Esau a prins a început să-l urască pe Iacob din pricina binecuvântării cu care-l binecuvântase tatăl său. Esau zicea în inima sa: „Se apropie zilele de doliu pentru tatăl meu; apoi am să-l ucid pe Iacob, fratele meu”.

⁴² I-a spus Rebecăi cuvintele lui Esau, fiul ei mai mare. Ea a trimis atunci și l-a chemat pe Iacob, fiul ei mai mic, și i-a zis: „Iată, Esau, fratele tău vrea să se răzbune pe tine, omorându-te.

⁴³ Acum, fiule, ascultă glasul meu: ridică-te, fugi la fratele meu Laban în Haran.

⁴⁴ Rămâi la el câțva timp, până ce se va potoli furia fratelui tău

⁴⁵ și-i va trece mânia fratelui tău împotriva ta și va uita ce i-ai făcut. Atunci voi trimite să te aducă de acolo. Pentru ce să rămân eu fără voi amândoi într-o singură zi?”.

⁴⁶ Rebeca i-a zis lui Isaac: „Sunt scârbită de viața mea din pricina fiicelor lui Het. Dacă Iacob își ia soție dintre fiicele lui Het, ca acestea din fetele ținutului acestuia, la ce să mai trăiesc?”.

28.

¹ Isaac l-a chemat pe Iacob, l-a binecuvântat și i-a poruncit, zicându-i: „Să nu-ți iei soție dintre fiicele lui Canaan.

² Ridică-te, mergi la Padan-Aram, în casa lui Betuel, tatăl mamei tale, și ia-ți de acolo o soție, dintre fiicele lui Laban, fratele mamei tale.

³ Dumnezeu cel atotputernic să te binecuvânteze,
să te facă rodnic și să te înmulțească,
ca să devii o adunare de popoare!

⁴ Să-ți dea binecuvântarea lui Abraham,
ție și descendenței tale cu tine,
ca să moștenești țara în care locuiești ca străin,
[țară] pe care i-a dat-o Dumnezeu lui Abraham”.

⁵ Isaac l-a trimis pe Iacob, care s-a dus la Padan-Aram, la Laban, fiul lui Betuel, arameul, fratele Rebecăi, mama lui Iacob și a lui Esau.

Esau se căsătorește cu o ismaelită

⁶ Esau a văzut că Isaac îl binecuvântase pe Iacob și-l trimisese la Padan-Aram ca să-și ia de acolo o soție și că, binecuvântându-l, îi poruncise, spunând: „Să nu-ți iei soție dintre fiicele lui Canaan!”.

⁷ și că Iacob ascultase de tatăl său și de mama sa și plecase la Padan-Aram.

⁸ Esau a văzut că fiicele lui Canaan nu erau pe placul tatălui său Isaac.

⁹ Esau s-a dus la Ismael și a luat-o de soție, pe lângă soțiile pe care le avea, pe Mahalat, fiica lui Ismael, fiul lui Abraham, sora lui Nebaiot.

IACOB LA LABAN

Visul lui Iacob votul de la Betel

¹⁰ Iacob a plecat din Beer-Șeba și s-a îndreptat spre Haran.

¹¹ A ajuns la un anumit loc și a rămas acolo peste noapte căci soarele asfințise; a luat [o piatră] dintre pietrele din acel loc, a pus-o sub cap și s-a culcat în acel loc.

¹² Și a avut un vis. Iată, o scară sprijinită de pământ, al cărei vârf atingea cerul; iar îngerii lui Dumnezeu urcau și coborau pe ea,

¹³ iar Domnul, care stătea în vârful ei, i-a spus: „Eu sunt Domnul Dumnezeul lui Abraham, tatăl tău, și Dumnezeul lui Isaac. Pământul pe care dormi ți-l voi da ție și urmașilor tăi,

¹⁴ și vor fi urmașii tăi ca pulberea pământului. Ei se vor răspândi spre vest și spre, spre nord spre sud. În tine și în urmașii tăi vor fi binecuvântate toate neamurile pământului.

¹⁵ Iată, eu sunt cu tine și te voi păzi oriunde vei merge; te voi aduce înapoi în țara aceasta, căci nu te voi părăsi până nu voi împlini ceea ce ți-am spus”.

¹⁶ Iacob s-a trezit din somnul său și a spus: „Într-adevăr, Domnul este în locul acesta și eu nu știam!”.

¹⁷ S-a speriat și a zis: „Cât de înfricoșător este locul acesta! El nu-i altceva decât casa lui Dumnezeu; e poarta cerului!”.

¹⁸ Iacob s-a sculat dimineața și a luat piatra pe care o pusese sub cap acolo, a pus-o ca o stelă și a turnat untdelemn peste vârful ei.

¹⁹ A dat locului aceluia numele de Betel, dar la început numele cetății era Luz.

²⁰ Iacob a făcut o făgăduință: „Dacă Dumnezeu va fi cu mine și mă va ocroti pe drumul acesta pe care eu merg, dacă îmi va da pâine să măănânc și haine să mă îmbrac,

²¹ și dacă mă va face să mă întorc în pace la casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu.

²² Iar această piatră pe care am pus-o ca semn de aducere aminte va fi casa lui Dumnezeu și din tot ce îmi vei da îți voi oferi a zecea parte”.

29.

Iacob și Laban: căsătoria cu Lea și Rahela

¹ Iacob a pornit la drum și a mers în țara fiilor Răsăritului.

² S-a uitat și, iată, că pe câmp era o fântână; și iată erau trei turme de oi, care se odihneau lângă ea; căci din acea fântână se adăpau turmele. Piatra de pe gura fântânii era mare.

³ Când se adunau acolo toate turmele, [păstorii] rostogoleau piatra de pe gura fântânii și adăpau turma, apoi puneau piatra la loc pe gura fântânii.

⁴ Iacob le-a zis: „Frații mei, de unde sunteți voi?”. Ei au răspuns: „Suntem din Haran”.

⁵ El le-a zis: „Îl cunoașteți pe Laban, fiul lui Nahor?”. „Îl cunoaștem”, i-au răspuns ei.

⁶ El le-a zis: „Este sănătos?”. „Sănătos”, au răspuns ei. Și, iată, Rahela, fiica lui, venea cu turma.

⁷ El a zis: „Iată, mai este încă mult din zi și nu este încă timpul să adunați turmele: adăpați turma și duceți-vă să le pașteți”.

⁸ Ei i-au zis: „Nu putem, până ce nu se adună toate turmele; atunci [păstorii] rostogolesc piatra de pe gura fântânii și adăpăm turma”.

⁹ Pe când le vorbea el încă, venea Rahela cu turma tatălui său; căci ea o păzea.

¹⁰ Când a văzut-o Iacob pe Rahela, fiica lui Laban, fratele mamei sale, și turma lui Laban, fratele mamei sale, Iacob s-a apropiat și a rostogolit piatra de pe gura fântânii și a adăpat turma lui Laban, fratele mamei sale.

¹¹ Și a sărutat-o Iacob pe Rahela și și-a ridicat glasul și a plâns.

¹² Iacob i-a povestit Rahelei că este fratele tatălui ei și că este fiul Rebecăi. Ea a alergat și i-a povestit tatălui ei.

¹³ Când a auzit Laban vestea despre Iacob, fiul surorii sale, a alergat să-l întâmpine, l-a îmbrățișat, l-a sărutat și l-a condus în casa lui. Și i-a povestit lui Laban toate aceste lucruri.

¹⁴ Laban i-a zis: „Cu adevărat, tu ești din oasele mele și din carnea mea!”. Și a stat [Iacob] cu el o lună de zile.

Căsătoria lui Iacob

- ¹⁵ Apoi Laban i-a zis lui Iacob: „Fiindcă ești fratele meu, îmi vei sluji oare degeaba? Spune-mi, care ai vrea să-ți fie plata?”.
- ¹⁶ Laban avea două fete: cea mai mare se numea Lea, iar cea mai mică Rahela.
- ¹⁷ Lea avea ochii tandri iar Rahela era bine alcătuită și frumoasă la chip.
- ¹⁸ Iacob o iubea pe Rahela și a zis: „Îți voi sluji șapte ani pentru Rahela, fiica ta cea mai mică”.
- ¹⁹ Laban a răspuns: „Mai bine să ți-o dau ție, decât s-o dau altui bărbat. Rămâi la mine!”.
- ²⁰ Astfel Iacob a slujit șapte ani pentru Rahela, dar lui i s-au părut doar câteva zile, atât de mult o iubea.
- ²¹ Iacob i-a zis lui Laban: „Zilele s-au împlinit, dă-mi soția ca să intru la ea”.
- ²² Laban i-a adunat pe toți oamenii locului și a făcut un ospăț.
- ²³ Seara, a luat-o pe Lea, fiica sa, și a dus-o la el și el a intrat la ea.
- ²⁴ Laban i-a dat-o pe servitoarea sa Zilpa fiicei sale Lea ca servitoare.
- ²⁵ Când s-a făcut dimineață, iată că era Lea. Atunci el i-a zis lui Laban: „De ce mi-ai făcut aceasta? Nu ți-am slujit oare pentru Rahela? Pentru ce m-ai înșelat?”.
- ²⁶ Laban a răspuns: Prin părțile noastre nu se obișnuiește să fie dată [fata] mai mică înaintea celei mai mari.
- ²⁷ Împlinește săptămâna [nupțială] cu aceasta, și ți-o voi da și pe cealaltă în schimbul slujbei cu care mă vei sluji alți șapte ani”.
- ²⁸ Iacob a făcut așa și a împlinit săptămâna cu aceasta; apoi [Laban] i-a dat-o pe Rahela, fiica sa, de soție.
- ²⁹ Laban i-a dat-o ca servitoare fiicei sale Rahela pe servitoarea sa Bilha.
- ³⁰ Iacob a intrat și la Rahela și pe care o iubea mai mult decât pe Lea. Și i-a mai slujit lui [Laban] alți șapte ani.

Fiii lui Iacob.

a) Fiii Leei

- ³¹ Domnul a văzut că Lea era disprețuită și i-a deschis sânul. Iar Rahela era sterilă.
- ³² Lea a zămislit și a născut un fiu. I-a pus numele Ruben căci spunea: „Domnul a văzut mâhnirea mea; mă va iubi de acum soțul meu”.
- ³³ A zămislit din nou și a născut un fiu; și a zis: „Domnul a ascultat căci eu sunt disprețuită și mi l-a dat și pe acesta”. De aceea l-a numit Simeon.
- ³⁴ A zămislit iarăși și a născut un fiu și a zis: „De acum, soțul meu se va atașa de mine, căci i-am născut trei fii”. De aceea i-a pus numele Levi.
- ³⁵ A zămislit din nou și a născut un fiu; și a zis: „De data aceasta, îl voi lăuda pe Domnul.” De aceea i-a pus numele Iuda. Și a încetat să mai nască.
- 30.

b) Fii Bilhăi

- ¹ Când a văzut Rahela că nu i-a născut lui Iacob, a prins a o invidia pe sora sa și i-a zis lui Iacob: „Dă-mi copii, iar de nu voi muri!”.
- ² Iacob s-a mâniat pe Rahela și a zis: „Sunt eu oare în locul lui Dumnezeu, care nu a permis sânului tău să rodească?”
- ³ Ea a zis: „Iată-o pe servitoarea mea Bilha. Intră la ea și ea va naște pe genunchii mei și printr-însa voi avea și eu copii”.
- ⁴ Și i-a dat-o pe Bilha, servitoarea ei, ca femeie și Iacob a intrat la ea.
- ⁵ Bilha a zămislit și i-a născut lui Iacob un fiu.

⁶ Rahela a zis: „Mi-a făcut Dumnezeu dreptate și mi-a auzit glasul și mi-a dăruit un fiu”. De aceea i-a pus numele Dan.

⁷ Bilha, servitoarea Rahelei, a zămislit din nou și i-a născut un al doilea fiu lui Iacob.

⁸ Rahela a zis: „Am luptat luptele lui Dumnezeu împotriva surorii mele și am biruit”. Și i-a pus numele Neftali.

c) Fiii Zilpei

⁹ Lea, văzând că a încetat să nască, a luat-o pe Zilpa, servitoarea sa, și a dat-o lui Iacob de femeie.

¹⁰ Zilpa, servitoarea Leei, i-a născut lui Iacob un fiu.

¹¹ A zis Lea: „Cu noroc!”. Și i-a pus numele Gad.

¹² Zilpa, servitoarea Leei, i-a născut un al doilea fiu lui Iacob.

¹³ Și Lea a zis: „Ce fericită sunt, căci femeile mă vor numi fericită”. Și i-a pus numele Așer.

d) Lea naște alți fii

¹⁴ Ruben a ieșit în zilele seceratului grâului și a găsit mandragore pe câmp și le-a adus Leei, mama sa. Atunci Rahela a zis Leei: „Dă-mi, te rog, din mandragorele fiului tău”.

¹⁵ Ea i-a răspuns: „Nu-ți ajunge că mi-ai luat bărbatul? Vrei să iei și mandragorele fiului meu?”.

Și Rahela a zis: „Ei bine! Poate să se culce cu tine la noapte, pentru mandragorele fiului tău”.

¹⁶ Seara, pe când se întorcea Iacob de la câmp, Lea i-a ieșit înaintea și a zis: „La mine vei intra, căci te-am cumpărat cu mandragorele fiului meu”. Și el s-a culcat cu ea în noaptea aceea.

¹⁷ Dumnezeu a ascultat-o pe Lea. E a zămislit și i-a născut lui Iacob al cincilea fiu.

¹⁸ Lea a zis: „Mie mi-a dat răsplătă Dumnezeu, pentru că i-am dat-o pe servitoarea mea bărbatului meu”. Și i-a pus numele Isahar.

¹⁹ Lea a zămislit iarăși și i-a născut un al șaselea fiu lui Iacob.

²⁰ Lea a zis: „Dumnezeu mi-a dăruit un dar bun! De data aceasta bărbatul meu va locui cu mine / mă va onora, căci i-am născut șase fii.” Și i-a pus numele Zabulon.

²¹ După aceea a născut o fată și i-a pus numele Dina.

e) Fiul Rahelei

²² Dumnezeu și-a adus aminte de Rahela; a ascultat-o Dumnezeu și i-a deschis pântecele.

²³ Ea a zămislit și a născut un fiu și a zis: „A luat Dumnezeu ocară de la mine!”.

²⁴ Și i-a pus numele Iosif, zicând: „Domnul să-mi mai dea un fiu!”.

Iacob își sporește averile

²⁵ După ce Rahela l-a născut pe Iosif, Iacob i-a zis lui Laban: „Lasă-mă să plec ca să mă duc în țara mea.

²⁶ Dă-mi soțiile și copiii mei pentru care ți-am slujit și voi pleca; căci tu știi slujirea pe care ți-am făcut-o”.

²⁷ Laban i-a zis: „Dacă am aflat har înaintea ta [...] am cunoscut prin semne că Domnul m-a binecuvântat datorită ție;

²⁸ Și a adăugat: „Hotărăște ce plată vrei și ți-o voi da”.

²⁹ I-a zis: „Tu știi cum ți-am slujit și cum a prosperat turma ta datorită mie;

³⁰ căci puținul pe care-l aveai înaintea de venirea mea a crescut mult și Domnul te-a binecuvântat cu fiecare pas al meu. Dar acum, când am să lucrez și eu pentru casa mea?”.

³¹ Și a zis: „Ce să-ți dau?”. Și Iacob a răspuns: „Nu-mi vei da nimic. De vei face însă ce-ți voi spune, îți voi paște turma și o voi păzi.

³² Voi trece astăzi prin toată turma ta

să pun de o parte din ea orice oaie brumărie și bălțată și toate oile negre [între miei]
și caprele bălțate și brumării.
Asta va fi plata mea.

³³ Fidelitatea mea va răspunde pentru mine înaintea ta de mâine, când vei veni să-mi fixezi plata;
tot ce nu va fi brumăriu și bălțat între capre și negru între miei, să fie socotit ca furat dacă va fi la mine.

³⁴ Laban a zis: „Bine! fie așa cum ai zis”.

³⁵ În aceeași zi a pus deoparte țapii brumării și bălțați, toate caprele brumării și bălțate, toate cele ce aveau alb pe ele și toți miei negri. Le-a dat în mâna fiilor săi.

³⁶ Apoi a pus o depărtare de trei zile de drum între el și Iacob; iar Iacob păștea celelalte oi ale lui Laban.

³⁷ Iacob a luat nuiiele verzi de plop, de migdal și de platan; și a crestat pe ele dungi albe, scoțând la iveală albul care era pe nuiiele.

³⁸ Apoi a pus nuiielele pe care le cojise în jgheaburi și adăpătorile cu apă, când veneau oile să bea, chiar în văzul oilor care erau în călduri atunci când veneau să bea.

³⁹ Oile zămisleau uitându-se la nuiiele și fătau miei dungați, brumării și bălțați.

⁴⁰ Iacob alegea miei de o parte și-și puneau oile cu fața spre ce era peștiș și spre tot ce era negru în turma lui Laban. Dar turmele sale le ținea de o parte și nu le amesteca cu oile lui Laban.

⁴¹ Ori de câte ori erau în călduri oile cele viguroase, Iacob puneau sub ochii oilor nuiielele în adăpători pentru ca ele să zămislească după cum erau nuiielele.

⁴² Și pentru oile slabe nu le puneau, așa că cele slabe erau pentru Laban, iar cele viguroase erau pentru Iacob.

⁴³ Și așa omul s-a îmbogățit foarte mult; a avut multe turme, servitoare și servitori, cămile și măgari.

31.

Întoarcerea lui Iacob în Canaan

¹ [Iacob] a auzit vorbele fiilor lui Laban, care ziceau: „Iacob a luat tot ce era al tatălui nostru și din cele ale tatălui nostru și-a făcut toată această bogăție”.

² Iacob s-a uitat la fața lui Laban; și iată că nu mai era cu el ca mai ieri și alaltăieri.

³ Domnul i-a zis lui Iacob: „Întoarce-te în țara părinților tăi și la rudele tale. Eu voi fi cu tine”.

⁴ Iacob a trimis să le cheme pe Rahela și pe Lea, la câmp unde era turma lui.

⁵ El le-a zis: „Eu văd că fața tatălui vostru nu mai este cu mine ca mai ieri și alaltăieri; dar Dumnezeuul tatălui meu este cu mine.

⁶ Voi înșivă știți că l-am slujit pe tatăl vostru cu toată puterea mea.

⁷ Dar tatăl vostru m-a înșelat și mi-a schimbat plata de zece ori; însă Dumnezeu nu i-a îngăduit să-mi facă rău.

⁸ Când el zicea: „Cele brumării să fie plata ta”, toate oile fătau miei brumării. Iar când zicea: „Cele dungate să fie plata ta”, toate oile fătau miei dungați.

⁹ Și așa a luat Dumnezeu turma tatălui vostru și mi-a dat-o mie.

¹⁰ La vremea când oile intrau în călduri, eu am ridicat ochii și am văzut în vis că țapii și [berbecii] care săreau pe capre și pe oi, erau dungați, brumării și bălțați.

¹¹ Îngerul lui Dumnezeu mi-a zis în vis: „Iacobe!”, și eu am răspuns: „Iată-mă”.

¹² El a zis: „Ridică-ți ochii și privește: toți țapii și berbecii care sar pe capre și pe oi sunt dungați, brumării și bălțați; am văzut tot ce ți-a făcut Laban.

¹³ Eu sunt Dumnezeuul din Betel, unde ai turnat untdelemn pe stâlp, unde mi-ai făcut un jurământ. Acum, ridică-te, ieși din țara aceasta și întoarce-te în țara ta de naștere”.

¹⁴ Rahela și Lea au răspuns și i-au zis: „Mai avem noi oare parte și moștenire în casa tatălui nostru?”

- ¹⁵ Oare nu ne-a socotit el ca străine, căci ne-a vândut și ne-a mâncat și banii?
- ¹⁶ Ca atare, toată bogăția pe care Dumnezeu a luat-o de la tatăl nostru este a noastră și a copiilor noștri. Fă acum tot ce ți-a spus Dumnezeu”.
- ¹⁷ Iacob s-a ridicat, și-a pus copiii și soțiile pe cămile.
- ¹⁸ Și-a luat toată turma și toate bunurile pe care le avea, toată turma pe care o dobândise și toată agoniseala pe care a adunase în Padan-Aram ca să plece la tatăl său Isaac, în țara Canaan.
- ¹⁹ În timp ce Laban era plecat să-și tundă oile, Rahela a furat idolii tatălui ei;
- ²⁰ și Iacob l-a păcălit pe Laban, arameul, prin aceea că nu i-a spus că vrea să plece,
- ²¹ ci a fugit cu tot ce avea; s-a ridicat, a trecut Râul și s-a îndreptat spre muntele Galaad.

Înțelegerea dintre Laban și Iacob

- ²² A treia zi i s-a dat de veste lui Laban că Iacob a fugit.
- ²³ I-a luat cu el pe frații săi, l-a urmărit cale de șapte zile și l-a ajuns la muntele Galaad.
- ²⁴ Dar Dumnezeu a venit noaptea în vis la Laban, arameul, și i-a zis: „Ferește-te, nu cumva să-i vorbești lui Iacob nici de bine nici de rău!”.
- ²⁵ Laban l-a ajuns pe Iacob. Iacob își fixase cortul pe munte; și tot pe muntele Galaad și l-a fixat și Laban cu frații lui.
- ²⁶ Atunci Laban i-a zis lui Iacob: „Ce-ai făcut? Pentru ce m-ai înșelat și mi-ai luat fiicele ca pe niște ostatece luate cu sabia?
- ²⁷ Pentru ce ai fugit pe ascuns și m-ai înșelat?. Și de ce nu mi-ai dat de știre? Căci te-aș fi lăsat să pleci în mijlocul bucuriei și al cântecelor, cu tamburină și harpă.
- ²⁸ Nu mi-ai îngăduit nici măcar să-mi sărut fiii și fiicele! Te-ai purtat ca un om fără de minte.
- ²⁹ Mâna mea cea puternică ar putea să vă facă rău; dar Dumnezeul tatălui vostru mi-a vorbit noaptea trecută și mi-a zis: „Ferește-te, nu cumva să-i vorbești lui Iacob nici de bine nici de rău!”
- ³⁰ Și acum, să zicem că ai plecat pentru ți-e tare dor de casa tatălui tău, dar de ce ai furat dumnezeii mei?”.
- ³¹ A răspuns Iacob i-a zis lui Laban: „Mi-a fost frică căci îmi ziceam: «Nu cumva să-ți iei fetele de la mine».
- ³² La cine vei găsi dumnezeii tăi, nu va fi mai fi viu. În fața fraților noștri, caută și de vei găsi la mine ceva din ce-i al tău, ia-ți-l”. Dar Iacob nu știa că Rahela îi furase.
- ³³ Laban a intrat în cortul lui Iacob, în cortul Leei, în cortul celor două servitoare și n-a găsit nimic. A ieșit din cortul Leei și a intrat în cortul Rahelei.
- ³⁴ Rahela însă luase idolii și-i pusese în samarul cămilei și ședea deasupra. Și a scotocit Laban prin tot cortul, dar n-a găsit nimic.
- ³⁵ Ea a zis tatălui ei: „Să nu te superi, Domnul meu, că nu mă pot ridica înaintea ta; căci mi-a venit rânduiala femeilor”. A căutat dar n-a găsit idolii.
- ³⁶ Iacob s-a mâniat și s-a certat cu Laban. I-a răspuns Iacob lui Laban și i-a zis: „Care este vina mea și care este păcatul meu de mă urmărești cu atâta înverșunare?
- ³⁷ Căci ai scotocit prin toate lucrurile mele și ce ai găsit din lucrurile din casa ta? Pune-le aici înaintea fraților mei și fraților tăi ca să judece ei între noi amândoi!
- ³⁸ Iată de douăzeci de ani sunt cu tine; oile și caprele tale n-au lepădat, iar berbecii turmei tale nu ți i-am mâncat.
- ³⁹ Nu ți-am adus animale sfâșiate de fiare: eu, de la mine, te-am despăgubit pentru ele; îmi cereai cont de ceea ce se fura ziua sau de ce se fura noaptea.
- ⁴⁰ Ziua eram mistuit de căldură, iar de frig noaptea, și somnul nu se lipea de ochii mei.
- ⁴¹ Așa mi-au fost mie cei douăzeci de ani de când sunt în casa ta; ți-am slujit paisprezece ani pentru cele două fiice ale tale și șase ani pentru turma ta și de zece ori mi-ai schimbat plata.
- ⁴² Dacă Dumnezeul tatălui meu, Dumnezeul lui Abraham și Cel Temut de Isaac nu ar fi fost cu mine, acum m-ai fi trimis cu

măinile goale. Dar Dumnezeu a văzut suferința mea și osteneala palmelor mele și a rostit judecata noaptea trecută”.

Alianța dintre Iacob și Laban

⁴³ Laban i-a răspuns lui Iacob și i-a zis: „Fiicele acestea sunt fiicele mele, fiii aceștia sunt fiii mei, turma aceasta este turma mea și tot ce vezi tu este al meu. Și ce pot face eu azi pentru fiicele mele sau pentru fiii lor pe care i-au născut?

⁴⁴ Acum, vino, să facem o alianță între mine și tine și să fie o mărturie între mine și tine!”.

⁴⁵ Iacob a luat o piatră și a pus-o ca stelă.

⁴⁶ Iacob a zis fraților săi: „Strângeți pietre.” Ei au strâns pietre și au făcut o movilă; și au mâncat acolo pe movilă.

⁴⁷ Laban a numit-o Iegar-Sahaduta și Iacob a numit-o Galeed.

⁴⁸ Laban a zis: „Movila aceasta să fie astăzi mărturie între mine și tine!” De aceea i-a pus numele Galeed.

⁴⁹ și Mițpa, pentru că a zis: „Domnul să vegheze asupra mea și asupra ta, când ne vom pierde din vedere unul pe altul.

⁵⁰ Dacă vei asupri fiicele mele și dacă vei mai lua alte soții în afară de fiicele mele, vezi - că chiar dacă nu este nimeni cu noi - Dumnezeu este martor între mine și tine”.

⁵¹ Laban i-a zis lui Iacob: „Iată movila aceasta și iată stâlpul pe care l-am ridicat între mine și tine.

⁵² Movila aceasta să fie martoră și stâlpul să fie martor că nici eu nu voi trece la tine peste movila aceasta și nici tu nu vei trece la mine peste movila aceasta și peste stâlpul acesta, cu gând rău ca [ne] facem rău.

⁵³ Dumnezeu lui Abraham și Dumnezeu lui Nahor să judece între noi – acesta era Dumnezeu tatălui lor”. Iacob a jurat pe Cel Temut de tatăl său Isaac.

⁵⁴ Iacob a adus o jertfă pe munte și i-a chemat pe frații lui să mănânce pâine; ei au mâncat pâine și au petrecut noaptea pe munte.

32.

^{55/1} A doua zi dimineață, Laban s-a sculat, și-a sărutat fiii și fiicele sale și i-a binecuvântat. Apoi Laban a plecat și s-a întors la locuința lui.

² Iacob a plecat pe drumul lui și i-au ieșit înainte îngerii lui Dumnezeu.

³ Când i-a văzut, Iacob a zis: „Aceasta este tabăra lui Dumnezeu!” De aceea a pus locului aceluia numele Mahanaim.

Iacob se pregătește să-l întâlnească pe Esau

⁴ Iacob a trimis înaintea sa niște soli la Esau, fratele său, în țara Seir, în ținutul Edomului.

⁵ și le-a poruncit, zicând: „Așa să spuneți domnului meu Esau: „Așa vorbește servitorul tău Iacob: „Am locuit împreună cu Laban și am rămas la el până acum;

⁶ am boi, măgari, oi, servitori și servitoare, și trimit să dea de știre domnului meu ca să afle bunăvoință înaintea ta”.

⁷ Solii s-au întors la Iacob și au zis: „Am fost la fratele tău Esau; și el vine în întâmpinarea ta cu patru sute de oameni”.

⁸ Iacob s-a temut foarte mult și l-a apucat groaza. A împărțit poporul care era cu el, turmele, cirezile și cămilele în două tabere

⁹ și a zis: „Dacă vine Esau împotriva uneia din tabere și o atacă, să scape tabăra care va rămâne”.

¹⁰ Iacob a zis: „Dumnezeule al tatălui meu Abraham și Dumnezeule al tatălui meu Isaac, Doamne, care mi-ai zis: „Întoarce-te în țara ta și la rudele tale și eu îți voi face bine!

¹¹ Sunt prea mic pentru toate îndurările și de toată fidelitatea pe care le-ai săvârșit față de servitorul tău; am trecut Iordanul acesta numai cu un toiag, iar acum am devenit două tabere.

¹² Salvează-mă, te rog, din mâna fratelui meu, din mâna lui Esau! Căci mi-e frică să nu vină și să mă lovească, pe mine, pe mamă și pe copii.

¹³ Și tu ai zis: „Îți voi face bine și voi înmulți descendența ta ca nisipul mării, care, de mult ce este, nu se poate număra”.

¹⁴ Iacob a petrecut acolo noaptea aceea. A luat din ce avea la îndemână un dar pentru Esau fratele său:

¹⁵ două sute de capre și douăzeci de țapi, două sute de oi și douăzeci de berbeci,

¹⁶ treizeci de cămile care alăptau cu puii lor, patruzeci de vaci și zece tauri, douăzeci de măgărițe și zece măgari.

¹⁷ Le-a dat servitorilor săi, turmă cu turmă, fiecareuia în parte, și a zis servitorilor săi: „Treceți înaintea mea și lăsați o depărtare între turme.”

¹⁸ A poruncit celui dintâi zicând: „Când te va întâlni fratele meu Esau și te va întreba: „Al cui ești? Unde te duci? Și ale cui sunt acestea ce merg înaintea ta?”

¹⁹ să răspunzi: „Ale servitorului tău Iacob; ele sunt un dar trimis domnului meu Esau; iată că vine și el în urma noastră.”

²⁰ A dat aceeași poruncă celui de-al doilea, celui de-al treilea și tuturor care mergeau cu turmele, zicând: „Așa să-i vorbiți lui Esau, când îl veți întâlni.

²¹ Să spuneți de asemenea: „Iată, servitorul tău Iacob vine după noi”. Căci, își zicea: „Îl voi îmblânzi cu darul care merge înaintea mea; după aceea voi vedea fața lui și poate își va ridica chipul.”

²² Și a lăsat să meargă darul înainte, iar el a rămas în tabără în noaptea aceea.

Lupta lui Iacob cu Dumnezeu la Iaboc

²³ El s-a sculat în timpul nopții, a luat cu sine pe cele două femei ale sale, pe cele două servitoare ale sale și pe cei unsprezece copii ai săi și a trecut Iabocul prin vad.

²⁴ I-a luat și i-a trecut râul; și a trecut dincolo ceea ce avea.

²⁵ Iacob a rămas singur și un om s-a luptat cu el până la ivirea zorilor.

²⁶ Văzând că nu-l poate învinge, i-a atins încheietura șoldului și încheietura șoldului lui Iacob s-a dislocat iar șoldul i-a sărit din încheietură în timp ce se lupta cu el.

²⁷ El i-a zis: „Lasă-mă să plec, că s-au ivit zorile!”. [Iacob] i-a răspuns: „Nu te voi lăsa să pleci dacă nu mă vei binecuvânta”.

²⁸ [Acela] l-a întrebat: „Care este numele tău?”. El a zis: „Iacob”.

²⁹ I-a zis: „Nu te vei mai numi Iacob, ci Israel, pentru că te-ai luptat cu Dumnezeu și cu oamenii și ai învins”.

³⁰ Iacob l-a întrebat și a zis: „Spune-mi, te rog, numele tău?”. El i-a răspuns: „De ce întrebi tu de numele meu?”. Și l-a binecuvântat acolo.

³¹ Iacob i-a dat locului numele de „Penuel”, căci [zicea]: „L-am văzut pe Dumnezeu față către față și sufletul meu a rămas în viață”.

³² Soarele se ridicase deasupra-i când trecuse de Penuel, iar el șchiopăta din cauza șoldului.

³³ De aceea, fiii lui Israel nu mănâncă până în ziua de astăzi nervul sciatic de la încheietura coapsei; căci acela l-a atins pe Iacob la încheietura șoldului la nervul coapsei.

33.

Împăcarea lui Iacob cu Esau

¹ Iacob și-a ridicat ochii și s-a uitat; și iată, venea Esau care avea cu sine patru sute de oameni. Atunci și-a împărțit copiii între Lea, Rahela și cele două servitoare.

² Le-a pus pe servitoare cu copiii lor înainte, pe Lea și copiii după aceea, și pe Rahela și Iosif în urmă.

- ³ El a trecut înaintea lor și s-a închinat până la pământ de șapte ori, până când s-a apropiat de fratele său.
- ⁴ Esau a alergat în întâmpinarea lui, l-a îmbrățișat, i-a căzut pe grumaz și l-a sărutat. Și au plâns.
- ⁵ Și-a ridicat ochii, a văzut femeile și copiii și a zis: „Cine sunt aceștia care sunt cu tine?”. [Iacob] a răspuns: „Copiii pe care Dumnezeu s-a milostivit [să-i dăruiască] servitorului tău.”
- ⁶ Atunci s-a apropiat servitoarele, ele și copiii lor, și s-au închinat;
- ⁷ Apoi s-a apropiat și Lea și copiii ei și s-au închinat; iar la urmă s-au apropiat Iosif și Rahela și s-au închinat.
- ⁸ El a zis: „Ce ai de gând cu toată tabăra pe care am întâlnit-o?”. Iacob a răspuns: „Pentru ca să aflu bunăvoință în ochii stăpânului meu.”
- ⁹ Esau a zis: „Eu am din belșug, fratele meu, pe ale tale țin-le pentru tine”.
- ¹⁰ Iacob a răspuns: „Nu, te rog! Dacă am aflat har în ochii tăi, primește darul meu din mâna mea; căci am văzut fața ta așa cum aș fi văzut fața lui Dumnezeu, așa de binevoitor mi-ai fost.
- ¹¹ Primește, te rog, binecuvântarea mea, care ți-a fost adusă, fiindcă Dumnezeu s-a milostivit de mine și am de toate”. Și a stăruit, iar el a primit.

Separarea lui Iacob de Esau

- ¹² [Esau] a zis: „Să plecăm și să pornim la drum; eu voi merge înaintea ta”.
- ¹³ [Iacob] i-a răspuns: „Domnul meu știe că fiii sunt gingași și că am în grijă oi și vaci care alăptează; dacă le mănăm, într-o singură zi va muri toată turma.
- ¹⁴ Domnul meu s-o ia înaintea servitorului său; și eu voi veni încet pe urmă, la pas cu turma, de dinaintea mea și la pas cu copiii până voi ajunge la domnul meu, în Seir”.
- ¹⁵ Esau a zis: „Să-ți las cel puțin o parte din oamenii care sunt cu mine”. El a răspuns: „Pentru ce aceasta? Mi-ajunge că am aflat bunăvoință în fața stăpânului meu!”.
- ¹⁶ În aceea zi, Esau s-a întors pe drumul său spre Seir.
- ¹⁷ În ceea ce-l privește, Iacob s-a îndreptat spre Sucot. Și-a construit o casă și a făcut colibe pentru turme. De aceea s-a dat locului numele Sucot.

Sosirea la Sihem

- ¹⁸ Iacob a ajuns cu bine în orașul Sihem care este în țara Canaanului, la întoarcerea sa din Padan-Aram, și s-a așezat în fața cetății.
- ¹⁹ A dobândit partea de câmp unde și-a fixat cortul din mâna fiilor lui Hamor, tatăl lui Sichem, cu o sută de chesita.
- ²⁰ A ridicat acolo un altar și l-a numit „El-Elohe-Israel”.

34.

Masacrul de la Sihem

Violența asupra Dinei

- ¹ Dina, fiica Leei, pe care i-o născuse lui Iacob, a ieșit să vadă fiecele țării.
- ² A văzut-o Sihem, fiul heveului Hamor, stăpânul ținutului. El a luat-o, s-a culcat cu ea și a necinstit-o.
- ³ Sufletul lui s-a lipit de Dina, fiica lui Iacob, și a iubit-o pe fată și i-a vorbit fetei la inimă.
- ⁴ După aceea Sihem i-a zis tatălui său Hamor: „Ia-mi-o pe fata aceasta de soție!”.

⁵ Iacob a auzit că o necinstise pe Dina, fiica sa; dar, cum fiii săi erau cu turmele pe câmp, Iacob a tăcut până la venirea lor.

Pactul matrimonial cu cei din Sihem

⁶ Hamor, tatăl lui Sihem, a venit la Iacob ca să-i vorbească.

⁷ Tocmai atunci fiii lui Iacob s-au întors de la câmp. Când au auzit lucrul acesta, bărbații s-au supărat și s-au mâniat foarte tare, pentru că acela săvârșise o asemenea faptă de ocară în Israel, culcându-se cu fiica lui Iacob: așa ceva n-ar fi trebuit să se facă.

⁸ Hamor le-a vorbit astfel: „Sufletul fiului meu, Sihem, s-a îndrăgostit de fiica voastră; dați-i-o, vă rog, de soție,

⁹ și să ne înrudim prin căsătorie; dați-ne fiicele voastre și luați pentru voi fiicele noastre.

¹⁰ Locuiți cu noi; țara este înaintea voastră; așezați-vă, faceți negoț și dobândiți proprietăți în ea!”.

¹¹ Sihem a zis tatălui și fraților ei: „Să capăt trecere înaintea voastră și vă voi da ce-mi veți cere.

¹² Ridicați cât de mult prețul și darul și vă voi da după cum îmi veți zice; numai dați-mi fata de soție”.

¹³ Fiii lui Iacob i-au răspuns lui Sihem și lui Hamor, tatăl său, și le-au vorbit cu viclenie pentru că o necinstise pe sora lor Dina.

¹⁴ Ei i-au zis: „Nu putem face lucrul acesta: să o dăm pe sora noastră unui om netăiat împrejur; căci aceasta ar fi o rușine pentru noi.

¹⁵ Numai astfel ne vom învoi, dacă vă faceți asemenea nouă, tăindu-vă împrejur toți cei de parte bărbătească.

¹⁶ Atunci vă vom da pe fiicele noastre iar fiicele voastre le vom lua pentru noi; vom locui cu voi și vom fi ca un singur popor.

¹⁷ Dacă nu ne ascultați și nu vă tăiați împrejur, ne luăm fiica și plecăm”.

¹⁸ Cuvintele lor au fost plăcute înaintea lui Hamor și a lui Sihem, fiul lui Hamor.

¹⁹ De aceea n-a zăbovit tânărul să facă lucrul acesta, căci o iubea pe fiica lui Iacob și era cel mai respectat în casa tatălui său.

²⁰ Hamor și Sihem, fiul său, s-au dus la poarta cetății lor și au vorbit astfel bărbaților din cetatea lor:

²¹ „Oamenii aceștia sunt pașnici cu noi; să se așeze în țară și să facă negoț în ea; iată, țara este destul de mare înaintea lor. Noi le vom lua pe fiicele lor de soții și pe fiicele noastre le vom da lor.

²² Numai așa se învoiesc oamenii să locuiască împreună cu noi și să fie un singur popor cu noi, dacă și la noi se vor tăia împrejur toți cei de parte bărbătească așa cum sunt ei tăiați împrejur.

²³ Turmele lor, averile lor și toate vitele lor, nu vor fi ele oare ale noastre? Doar să fim de acord cu ei și ei vor locui cu noi”.

²⁴ Și l-au ascultat pe Hamor și pe Sihem, fiul său, toți cei care treceau pe poarta cetății lor, și au fost tăiați împrejur toți cei de parte bărbătească, toți cei care treceau pe poarta cetății lor.

Răzbunarea lui Simeon și Levi

²⁵ A treia zi, pe când ei erau încă suferinzi, cei doi fii ai lui Iacob, Simeon și Levi, frații Dinei, și-au luat fiecare sabia, s-au năpustit asupra cetății care se credea în siguranță și au ucis toți bărbații.

²⁶ I-au trecut prin ascuțișul sabiei pe Hamor și pe Sihem, fiul său; au luat-o pe Dina din casa lui Sihem și au ieșit.

²⁷ Fiii lui Iacob s-au aruncat asupra celor străpunși și au jefuit cetatea, pentru că o necinstiseră pe sora lor.

²⁸ Au luat oile, vitele și măgarii lor și tot ce era în cetate și pe câmp;

²⁹ Toate bogățiile lor, pe toți copiii și femeile lor le-au dus în robie și au jefuit tot ceea ce era în case.

³⁰ Atunci Iacob i-a zis lui Simeon și lui Levi: „Voi mi-ați adus mare tulburare, făcându-mă urât locuitorilor țării, canaaneenii și ferezeii. Eu am oameni puțini la număr; ei se vor ridica împotriva mea, mă vor lovi și voi fi nimicit eu și casa mea”.

³¹ Ei au răspuns: „Se cuvenea să se poarte cu sora noastră cum se poartă cu o desfrânată?”.

Întoarcerea lui Iacob la Betel

¹ Dumnezeu i-a zis lui Iacob: „Scoală-te, urcă la Betel și locuiește acolo. Fă acolo un altar lui Dumnezeu care ți s-a arătat când fugeai din fața fratele tău, Esau”.

² Iacob a zis casei lui și tuturor celor care erau cu el: „Îndepărtați dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru, curățiți-vă și schimbați-vă hainele,

³ să ne sculăm și să urcăm la Betel și voi face un altar lui Dumnezeu care m-a ascultat în ziua strâmtorării mele și care a fost cu mine pe drumul pe care am mers”.

⁴ Ei i-au dat lui Iacob toți dumnezeii străini care erau în mâinile lor și cerceii care erau în urechile lor și Iacob i-a ascuns sub stejarul de lângă Sihem.

⁵ Ei au plecat. Spaima lui Dumnezeu a căzut peste cetățile dimprejur și acestea nu i-au urmărit pe fiii lui Iacob.

⁶ Iacob a ajuns la Luz, adică la Betel, care se află în țara Canaanului, el și tot poporul care era cu el.

⁷ A zidit acolo un altar și a numit locul El-Betel, căci acolo i se descoperise Dumnezeu pe când fugea din fața fratelui său.

⁸ Debora, doica Rebecăi, a murit și a fost îngropată mai jos de Betel sub un stejar pe care l-a numit Stejarul Plângerii.

Apariția de la Betel

⁹ Dumnezeu i s-a arătat încă o dată lui Iacob când s-a întors din Padan-Aram și l-a binecuvântat.

¹⁰ Dumnezeu i-a zis: „Numele tău este Iacob; dar nu te vei mai numi Iacob, ci Israel va fi numele tău”. Și i-a pus numele Israel.

¹¹ Dumnezeu i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul Cel Atotputernic. Fii rodnic și înmulțește-te; un popor și o mulțime de popoare vor proveni din tine și regi vor ieși din coapsele tale.

¹² Țara pe care i-am dat-o lui Abraham și lui Isaac, ți-o voi da ție: urmașilor tăi de după tine le voi da țara”.

¹³ Dumnezeu s-a înălțat de la el, din locul în care îi vorbise.

¹⁴ Iacob a ridicat o stâlp în locul în care îi vorbise [Dumnezeu], un stâlp din piatră și a turnat peste el o jertfă de băutură și apoi a turnat untdelemn.

¹⁵ Iacob a numit locul unde îi vorbise Dumnezeu: Betel.

Nașterea lui Beniamin și moartea Rahelei.

¹⁶ Apoi au plecat din Betel. Mai era o oarecare distanță până să ajungă la Efrata. Rahela a născut și nașterea a fost grea.

¹⁷ Și, în timp ce ea se chinuia să nască, moașa i-a zis: „Nu te teme, căci ai încă un fiu!”.

¹⁸ Și, când își dădea ea sufletul, căci trăgea să moară, i-a pus numele Ben-Oni: dar tatăl său l-a numit Beniamin.

¹⁹ Rahela a murit și a fost îngropată pe drumul ce duce la Efrata, adică la Betleem.

²⁰ Iacob a ridicat un stâlp pe mormântul ei: acesta este stâlpul de pe mormântul Rahelei până în ziua de astăzi.

Incestul lui Ruben

²¹ Israel a plecat și și-a așezat cortul dincolo de Migdal-Eder.

²² Pe când locuia Israel în ținutul acela, Ruben s-a dus și s-a culcat cu Bilha, concubina tatălui său. Și Israel a auzit.

Cei doisprezece patriarhi, fii ai lui Iacob

Fiii lui Iacob au fost doisprezece.

²³ Fiii Leei: Ruben, întâiul-născut al lui Iacob, Simeon, Levi, Iuda, Isahar și Zabulon.

²⁴ Fiii Rahelei: Iosif și Beniamin.

²⁵ Fiii Bilhei, servitoarea Rahelei: Dan și Neftali.

²⁶ Fiii Zilpei, servitoara Leei: Gad și Așer. Aceștia Sunt fiii lui Iacob care i s-au născut în Padan-Aram.

Moartea lui Isaac

²⁷ Iacob a ajuns la Isaac, tatăl său, în Mambre, la Chiriat-Arba, adică Hebron, unde locuiseră Abraham și Isaac.

²⁸ Zilele pe care le-a trăit Isaac au fost o sută optzeci de ani.

²⁹ Isaac și-a dat duhul și a murit și a fost adăugat la poporul său bătrân și sătul de zile. Fiii săi, Esau și Iacob, l-au înmormântat.

36.

Descendența lui în Canaan și Seir

¹ Aceștia sunt urmașii lui Esau, adică Edom.

² Esau și-a luat soții dintre fiicele Canaanului: pe Ada, fiica lui Elon, heteul, pe Oholibama, fiica lui Ana, fiica lui Țibeon, heveul

³ și pe Basemat, fiica lui Ismael, sora lui Nebaiot.

⁴ Ada i l-a născut lui Esau pe Elifaz; Basemat l-a născut pe Reuel

⁵ și Oholibama l-a născut pe Ieuș, Ialam și Core. Aceștia sunt fiii lui Esau care i s-au născut în țara Canaanului.

Plecarea lui Esau

⁶ Esau și-a luat soțiile, fiii și fiicele, toți oamenii din casa sa, turmele, toate vitele și toată agoniseala pe care și-o dobândise în țara Canaanului și a plecat într-o altă țară, departe de fratele său Iacob.

⁷ Căci bogățiile lor erau prea mari ca să poată locui împreună și ținutul în care locuiau nule mai era suficient din pricina turmelor lor.

⁸ Esau s-a așezat pe muntele Seir. Esau, care se mai numește Edom.

Urmașii lui Esau în Seir

⁹ Aceștia sunt urmașii lui Esau, tatăl lui Edom, pe muntele Seir.

¹⁰ Acestea sunt numele fiilor lui Esau: Elifaz, fiul Adei, soția lui Esau; Reuel, fiul Basematei, soția lui Esau.

¹¹ Fiii lui Elifaz au fost: Teman, Omar, Țefo, Gatam și Chenaz.

- ¹² Timna era concubina lui Elifaz, fiul lui Esau, și i l-a născut lui Elifaz pe Amalec. Aceștia sunt fiii Adei, soția lui Esau.
- ¹³ Aceștia sunt fiii lui Reuel: Nahat, Zerah, Șama și Miza; aceștia au fost fiii Basematei, soția lui Esau.
- ¹⁴ Aceștia au fost fiii Oholibamei, fiica lui Ana, fiica lui Țibeon, soția lui Esau. Ea i-a născut lui Esau pe Ieuș, Ialam și Core.

Căpeteniile Edomului

- ¹⁵ Acestea sunt căpeteniile fiilor lui Esau: fiii lui Elifaz, întâiul-născut al lui Esau: căpetenia Teman, căpetenia Omar, căpetenia Țefo, căpetenia Chenaz,
- ¹⁶ căpetenia Core, căpetenia Gatam, căpetenia Amalec. Acestea sunt căpeteniile lui Elifaz, în țara Edomului. Aceștia sunt fiii Adei.
- ¹⁷ Aceștia sunt fiii lui Reuel, fiul lui Esau: căpetenia Nahat, căpetenia Zerah, căpetenia Șama, căpetenia Miza. Aceștia sunt căpeteniile lui Reuel în țara Edomului. Aceștia sunt fiii Basematei, soția lui Esau.
- ¹⁸ Aceștia sunt fiii Oholibamei, soția lui Esau: căpetenia Ieuș, căpetenia Ialam, căpetenia Core. Aceștia sunt căpeteniile din Oholibama, fiica lui Ana, soția lui Esau.
- ¹⁹ Aceștia sunt fiii lui Esau acestea sunt căpeteniile lor. Acesta este Edomul.

Descendența lui Seir Horeul

- ²⁰ Aceștia sunt fiii lui Seir, horeul, locuitorii țării: Lotan, Șobal, Țibeon, Ana,
- ²¹ Dișon, Ețer și Dișan. Aceștia sunt căpeteniile horeilor, fiii lui Seir, în țara Edomului.
- ²² Fiii lui Lotan au fost: Hori și Hemam. Sora lui Lotan a fost Timna.
- ²³ Aceștia sunt fiii lui Șobal: Alvan, Manahat, Ebal, Șefo și Onam.
- ²⁴ Aceștia sunt fiii lui Țibeon: Aia și Ana. Acesta este acel Ana care a găsit izvoarele calde în pustiu, pe când păștea măgarii tatălui său Țibeon.
- ²⁵ Aceștia sunt fiii lui Ana: Dișon și Oholibama, fiica lui Ana.
- ²⁶ Aceștia sunt fiii lui Dișon: Hemdan, Eșban, Itran și Cheran.
- ²⁷ Aceștia sunt fiii lui Ețer: Bilhan, Zaavan și Acan.
- ²⁸ Aceștia sunt fiii lui Dișan: Uț și Aran.
- ²⁹ Aceștia sunt căpeteniile horeilor: căpetenia Lotan, căpetenia Șobal, căpetenia Țibeon, căpetenia Ana,
- ³⁰ căpetenia Dișon, căpetenia Ețer, căpetenia Dișan. Aceștia sunt căpeteniile horeilor, după clanurile lor în țara lui Seir.

Regii Edomului

- ³¹ Aceștia sunt regii care au domnit în țara Edomului, înainte ca vreun rege să domnească peste fiii lui Israel.
- ³² În Edom a domnit Bela, fiul lui Beor și numele cetății lui era Dinhaba.
- ³³ Bela a murit și în locul lui a domnit Iobab, fiul lui Zerah din Boțra.
- ³⁴ Iobab a murit și în locul lui a domnit Hușam, din țara temaneilor.
- ³⁵ Hușam a murit și în locul lui a domnit Hadad, fiul lui Bedad, cel care l-a bătut pe Madian în câmpia Moabului. Numele cetății lui era Avit.
- ³⁶ Hadad a murit și în locul lui a domnit Samla din Masreca.
- ³⁷ Samla a murit și în locul lui a domnit Saul din Rehobot-ha-Nahar.

³⁸ Saul a murit și în locul lui a domnit Baal-Hanan, fiul lui Acbor.

³⁹ Baal-Hanan, fiul lui Acbor, a murit și în locul lui a domnit Hadar. Numele cetății lui era Pau; și numele soției lui era Mehetabel, fiica lui Matred, fiul lui Mezahab.

Căpeteniile Edomului

⁴⁰ Aceștia sunt numele căpeteniilor lui Esau, după clanurile lor, după locurile lor și după numele lor: căpetenia Timna, căpetenia Alva, căpetenia Ietet,

⁴¹ căpetenia Oholibama, căpetenia Ela, căpetenia Pinon,

⁴² căpetenia Chenaz, căpetenia Teman, căpetenia Mibțar,

⁴³ căpetenia Magdiel, căpetenia Iram. Aceștia sunt căpeteniile lui Edom, după așezările lor, în țara pe care o stăpâneau. Acesta este Esau, tatăl edomiților.

37.

ISTORIA LUI IOSIF

¹ Iacob a locuit în țara în care trăise ca străin tatăl său, în țara Canaan.

Visele lui Iosif

² Aceasta este descendența lui Iacob. Iosif, când avea șaptesprezece ani, era păstor împreună cu frații lui la turmă; fiind el tânăr, era cu fiii Bilhei și cu fiii Zilpei, soțiile tatălui său. Iosif venea la tatăl lor cu ceea ce se vorbea rău despre ei.

³ Israel îl iubea pe Iosif mai mult decât pe toți ceilalți fii ai săi pentru că era fiul bătrâneților sale și-i făcuse o haină cu mâneci lungi.

⁴ Frații lui au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe toți frații și îl urau. Nu puteau să-i spună nici o vorbă bună.

⁵ Iosif a avut un vis și l-a povestit fraților săi care l-au urât și mai mult.

⁶ El le-a zis: „Ascultați, visul acesta pe care l-am visat!

⁷ Iată, noi eram la legatul snopilor în mijlocul câmpului; și, iată, snopul meu s-a ridicat și a stat drept; și, iată, snopii voștri l-au înconjurat și s-au prosternat înaintea snopului meu”.

⁸ Frații lui i-au zis: „Oare vei domni ca un rege peste noi, oare vei stăpâni peste noi ca un domn?” Și l-au urât și mai mult din cauza viselor lui și a cuvintelor lui.

⁹ A visat un alt vis și l-a povestit fraților săi. El a zis: „Iată, am mai visat un vis și iată, soarele, luna și unsprezece stele se prosternau înaintea mea”.

¹⁰ L-a povestit tatălui său și fraților săi și tatăl său l-a muștrat și i-a zis: „Ce înseamnă visul acesta pe care l-ai visat? Oare vom merge eu, mama ta și frații tăi să ne prosternăm în fața ta până la pământ?”.

¹¹ Frații săi îl invidiau, dar tatăl său păstra acest cuvânt.

Iosif vândut de frații săi

¹² Frații lui s-au dus la Sihem ca să pască oile tatălui lor.

¹³ Israel i-a zis lui Iosif: „Oare frații tăi nu pasc oile la Sihem? Vino, te voi trimite la ei”. El a răspuns: „Iată-mă”.

¹⁴ I-a zis [Israel]: „Du-te, așadar, și vezi dacă frații tăi sunt sănătoși și dacă oile sunt bine și adu-mi vești.” L-a trimis din valea

Hebronului și [Iosif] a ajuns la Sihem.

¹⁵ Un om l-a găsit în timp cel el rătăcea pe câmp. Omul l-a întrebat: „Ce cauți?”

¹⁶ El a spus: „Îi caut pe frații mei. Spune-mi, te rog, unde pasc ei oile?”

¹⁷ Omul acela a zis: „Au plecat de aici; căci i-am auzit spunând: „Să mergem la Dotan”. Iosif s-a dus după frații săi și i-a găsit la Dotan.

¹⁸ Ei l-au văzut de departe și, înainte ca el să se apropie de ei, s-au sfătuit să-l omoare.

¹⁹ Ei au zis unul către altul: „Iată, vine visătorul.

²⁰ Acum, haideți să-l ucidem, să-l aruncăm într-o fântână și să zicem că l-a mâncat un animal rău. Să vedem ce va fi cu visele lui!”.

²¹ Ruben a auzit și a voit să-l scoată din mâna lor. El a spus: „Să nu-i luăm viața”.

²² Ruben le-a zis: „Să nu vărsați sânge! Aruncați-l în fântâna aceasta din pustiu, dar nu ridicați mâna asupra lui!”. [Aceasta o zicea] ca să-l scoată din mâna lor și să-l trimită înapoi la tatăl lui.

²³ Când Iosif a sosit la frații săi, ei l-au dezbrăcat pe Iosif de haina sa, de haina cea cu mâneci lungi, cu care era îmbrăcat,

²⁴ l-au luat și l-au aruncat în fântână; fântâna era goală, nu avea apă.

²⁵ După aceea s-au așezat să mănânce. Ridicându-și ochii, au văzut o caravană de ismaeliți venind dinspre Galaad; cămilele lor erau încărcate cu rășină, balsam și mir, pe care mergeau să le descarce în Egipt.

²⁶ Atunci Iuda a zis către frații săi: „Ce folos dacă îl vom uide pe fratele nostru și vom acoperi sângele lui?

²⁷ Haideți mai degrabă să-l vindem ismaeliților și să nu fie mâna noastră asupra lui, pentru că este fratele nostru și carne din carnea noastră”. Și frații lui l-au ascultat.

²⁸ Au trecut niște negustori madianiți. Frații l-au tras pe Iosif și l-au scos din fântână și l-au vândut pe Iosif ismaeliților cu douăzeci de arginți. Iar ei l-au dus pe Iosif în Egipt.

²⁹ Ruben s-a întors la fântână și, iată, Iosif nu era în fântână. El și-a sfâșiat hainele.

³⁰ S-a întors la frații săi și a zis: „Băiatul nu mai este! Și eu unde să mă duc acum?”.

³¹ Ei au luat atunci haina lui Iosif, au înjunghiat un ied și au înmuiat haina în sânge.

³² Au trimis haina cu mâneci lungi, au dus-o la tatăl lor și i-au spus: „Am găsit asta! Vezi dacă este haina fiului tău sau nu.”

³³ El a recunoscut-o și a zis: „Haina fiului meu! O animal sălbatic l-a mâncat! Sfâșiat, sfâșiat a fost Iosif!”.

³⁴ Iacob și-a sfâșiat hainele, și-a pus un sac pe coapse și l-a jelit pe fiul său multe zile.

³⁵ Au venit toți fiii săi și toate ficele sale ca să-l mângâie; dar el nu voia mângâiere, ci zicea: „Voi coborî plângându-l pe fiul meu în locuința morților”. Și tatăl său îl plângea.

³⁶ Madianiții l-au vândut în Egipt lui Putifar, un demnitar al lui Faraon, și anume comandantul gărzii.

38.

Iuda și Tamar

¹ În vremea aceea Iuda s-a coborât de la frații săi și s-a așezat la un om din Adulam, numit Hira.

² Iuda a văzut-o acolo pe fiica unui canaanean numit Șua, a luat-o de soție și a intrat la ea.

³ Ea a zămislit, a născut un fiu și i-a pus numele Er.

⁴ A zămislit iarăși, a mai născut un fiu și i-a pus numele Onan.

⁵ A mai născut un fiu și i-a pus numele Șela; el era la Chezib când l-a născut.

⁶ Iuda a luat pentru Er, întâiul său născut, o soție. Numele ei era Tamar.

⁷ Er, întâiul-născut al lui Iuda, a fost rău înaintea Domnului; și Domnul l-a făcut să moară.

⁸ Atunci Iuda i-a zis lui Onan: „Intră la soția fratelui tău, fă-ți datoria de cumnat și ridică urmași fratelui tău”.

⁹ Dar Onan, știind că urmașii nu vor fi ai lui, de câte ori intra la soția fratelui său, își vărsa sămânța pe pământ, ca să nu-i dea

urmași fratelui său.

¹⁰ Ceea ce făcea el era rău înaintea Domnului, care a făcut ca și el să moară.

¹¹ Iuda i-a zis norei sale Tamar: „Rămâi văduvă în casa tatălui tău, până va crește fiul meu Șela.” Căci zicea: „Să nu cumva să moară și el ca frații lui”. Tamar a plecat și a locuit în casa tatălui ei.

¹² Au trecut multe zile și fiica lui Șua, soția lui Iuda, a murit. Și după ce Iuda s-a mângâiat, s-a urcat la cei care-i tundeau oile, la Timna, el și prietenul său Hira din Adulam.

¹³ I s-a dat de veste Tamarei și i s-a zis: „Iată, socrul tău urcă la Timna, ca să-și tundă oile”.

¹⁴ Atunci ea și-a dat jos hainele de văduvie, s-a acoperit cu un văl, s-a parfumat și s-a așezat la intrarea în Enaim, pe drumul care duce la Timna; căci a văzut că Șela crescuse și ea nu-i fusese dată de soție.

¹⁵ Iuda a văzut-o și a crezut că este o desfrânată, pentru că își acoperise fața.

¹⁶ S-a îndreptat spre ea pe drum și a zis: „Lasă-mă să intru la tine!” Căci nu știa că este nora sa. Ea a zis: „Ce-mi dai, ca să intri la mine?”.

¹⁷ El a răspuns: „Îți voi trimite un ied din turmă”. Ea a zis: „Da, dacă îmi dai o garanție, până când îl vei trimite”.

¹⁸ El a zis: „Ce garanție să-ți dau?”. Ea a zis: „Inelul tău, colanul tău și toiagul pe care-l ai în mână”. El i le-a dat, a intrat la ea și ea a rămas însărcinată.

¹⁹ Ea s-a sculat, a plecat, și-a dat jos vălul și s-a îmbrăcat cu hainele de văduvie.

²⁰ Iuda a trimis iedul din turmă prin prietenul său din Adulam ca să ia garanția din mâna femeii, dar el n-a găsit-o.

²¹ A întrebat pe oamenii locului și a zis: „Unde este prostituata aceea, care stătea la Enaim pe drum?”. Ei au răspuns: „Nu a fost aici nicio prostituată”.

²² El s-a întors la Iuda și i-a spus: „N-am găsit-o; și chiar oamenii locului au zis: „Nu a fost aici nici o prostituată”.

²³ Iuda a zis: „Să și le țină! Numai să nu ne facem de râs. Iată, am trimis iedul acesta iar tu n-ai găsit-o”.

²⁴ Cam după trei luni, i s-a dat de știre lui Iuda: „Tamar, nora ta, s-a desfrânat și chiar a rămas însărcinată în urma desfrânării”. Iuda a zis: „Scoateți-o afară și să fie arsă”.

²⁵ Pe când o scoteau afară, ea a trimis să i se spună socrului ei: „De la omul, căruia îi aparțin acestea, am rămas eu însărcinată; vezi, te rog, ale cui sunt inelul, colanul și toiagul acesta”.

²⁶ Iuda le-a recunoscut și a zis: „Ea este mai dreaptă decât mine, fiindcă nu i-am dat-o fiului meu Șela.” Și de atunci nu a mai cunoscut-o.

²⁷ Când i-a venit vremea să nască, iată că în sânul ei erau doi gemeni.

²⁸ Și, în timpul nașterii, unul a scos mână; moașa i-a prins mâna și a legat-o cu un fir roșu, zicând: „Acesta a ieșit primul”.

²⁹ Dar el și-a tras mâna înapoi și, iată, a ieșit fratele lui. Ea a zis: „Cum ți-ai deschis o spărtură!”.

De aceea i s-a pus numele Pereț.

³⁰ Apoi a ieșit fratele lui care avea firul roșu la mână; de aceea i s-a pus numele Zerah.

39.

Iosif în casa lui Putifar

¹ Iosif a fost dus în Egipt și Putifar, un demnitar al lui Faraon, comandantul gărzii, bărbat egiptean, l-a cumpărat din mâna ismaeliților care-l aduseseră acolo.

² Domnul era cu Iosif și el a fost un om căruia îi reușeau toate. El a rămas în casa egipteanului, stăpânul său.

³ Stăpânul lui a văzut că Domnul era cu el și în tot ceea ce el făcea, Domnul făcea să reușească prin mâna lui.

⁴ Iosif a aflat bunăvoință în ochii lui și l-a slujit. El l-a pus peste casa sa și i-a dat pe mână tot ce avea.

⁵ După ce l-a pus peste casa lui și peste tot ce avea, Domnul a binecuvântat casa egipteanului de dragul lui Iosif; și binecuvântarea Domnului a fost peste tot ce avea el în casă și pe câmp.

⁶ El a lăsat tot ce avea pe mâinile lui Iosif și nu mai știa nimic dintr-ale sale decât de pâinea pe care el o mânca.

Iosif și soția stăpânului său

Dar Iosif era frumos la statură și plăcut la chip.

⁷ După aceste lucruri, soția stăpânului său șa pus ochii pe Iosif și a zis: „Culcă-te cu mine!”.

⁸ Dar el a refuzat și i-a zis soției stăpânului său: „Iată, stăpânul meu nu poartă grijă de nimic din casa lui și mi-a dat pe mână tot ce are.

⁹ Și nimeni nu-i mai mare în casa aceasta decât mine și nu m-a oprit de la nimic, în afară de tine, pentru că tu ești soția lui. Cum aş putea să fac răul acesta atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?”.

¹⁰ Chiar dacă ea îi vorbea lui Iosif zi de zi, el n-a ascultat-o să se culce cu ea și să fie cu ea.

¹¹ Într-o astfel de zi, el a intrat în casă ca să-și facă lucrul său și nu era acolo nici unul din oamenii casei,

¹² ea l-a apucat de haină, zicând: „Culcă-te cu mine!” El și-a lăsat haina în mâna ei, a fugit și a ieșit afară.

¹³ Când a văzut ea că și-a lăsat haina în mâna ei și a fugit afară,

¹⁴ ea a chemat oamenii casei sale și le-a zis: „Vedeți, ne-a adus un evreu ca să-și bată joc de noi! El a venit la mine ca să se culce cu mine, dar eu am strigat în gura mare.

¹⁵ Și, când a auzit că ridic glasul și strig, și-a lăsat haina lângă mine, a fugit și a ieșit afară.”

¹⁶ Și a ținut haina lui la ea până s-a întors acasă stăpânul lui.

¹⁷ Ea i-a vorbit cu aceleași cuvinte: „Servitorul evreu pe care ni l-ai adus, a venit la mine ca să mă batjocorească.

¹⁸ Dar când am ridicat glasul și am strigat, și-a lăsat haina lângă mine și a fugit afară”.

¹⁹ Când a auzit stăpânul lui cuvintele soției sale care i-a zis: „Asta mi-a făcut servitorul tău”, s-a aprins de mânie.

²⁰ Stăpânul lui Iosif l-a luat și l-a aruncat în temniță, locul unde erau închiși deținuții regelui. El a rămas acolo, în temniță.

²¹ Domnul a fost cu Iosif și și-a revărsat asupra lui bunătatea și i-a dăruit trecere în ochii mai marelui temniței.

²² Mai marele temniței i-a dat în mâna lui Iosif pe toți deținuții care erau în temniță. Și tot ceea ce era de făcut acolo, făcea el.

²³ Mai marele temniței nu se mai îngrijea de nimic din ce avea el pe mână, pentru că Domnul era cu el. Și tot ceea ce făcea el, Domnul făcea să reușească.

40.

Iosif interpretează visurile demnitarilor faraonului

¹ După aceste lucruri, paharnicul regelui Egiptului și pitarul au greșit împotriva stăpânului lor, regele Egiptului.

² Faraon s-a mâniat pe cei doi demnitari ai săi, pe mai marele paharnicilor și pe mai marele pitarilor.

³ I-a pus sub pază în casa comandantului gărzii, în temniță, în locul unde era închis Iosif.

⁴ Comandantul gărzii l-a rânduit pe Iosif pentru ei și el i-a slujit. Ei au rămas o vreme sub pază.

⁵ Amândoi, paharnicul și pitarul regelui Egiptului care erau închiși în temniță, au avut câte un vis în aceeași noapte: fiecare visul lui, având fiecare interpretarea visului său.

⁶ Când Iosif a venit la ei dimineața, i-a privit și i-a văzut abătuți.

⁷ Atunci i-a întrebat pe demnitarii lui Faraon, care erau cu el sub pază în casa stăpânului său și le-a zis: „De ce aveți fețele triste astăzi?”

⁸ Ei i-au răspuns: „Am visat un vis și nu este nimeni care să-l interpreteze.” Iosif le-a zis: „Interpretările nu sunt oare ale lui Dumnezeu? Povestiți-mi, așadar”.

⁹ Mai marele paharnicilor i-a povestit lui Iosif visul lui și i-a zis: „În visul meu, înaintea mea era o viță de vie.

¹⁰ Vița avea trei mlădițe. A înmugurit, a dat în floare și s-au copt ciorchinii de struguri.

¹¹ Paharul lui Faraon era în mâna mea. Am luat strugurii, i-am stors în paharul lui Faraon și am pus paharul în mâna lui Faraon”.

¹² Iosif i-a zis: „Aceasta este interpretarea. Cele trei mlădițe sunt trei zile.

¹³ Încă trei zile și Faraon îți va înălța capul și te va pune iarăși în demnitatea ta. Îi vei pune paharul lui Faraon în mână, cum făceai și înainte, când erai paharnicul lui.

¹⁴ Dar adu-ți aminte de mine - că am fost cu tine - când îți va merge bine, și arată bunăvoință față de mine. Amintește-i lui Faraon de mine și scoate-mă din casa aceasta:

¹⁵ căci am fost răpit din țara evreilor și nici aici n-am făcut nimic ca să mă arunce în groapă.”

¹⁶ Mai marele pitarilor a văzut că a dat o interpretare favorabilă și i-a zis lui Iosif: „Am avut și eu un vis și, iată, aveam trei coșuri cu pâine (albă) pe capul meu.

¹⁷ În coșul de deasupra erau tot felul de bucate pentru Faraon făcute de pitar și păsările le mâncau din coșul de pe capul meu”.

¹⁸ Iosif a răspuns și a zis: „Aceasta este interpretarea. Cele trei coșuri sunt trei zile.

¹⁹ Încă trei zile și Faraon îți va înălța capul și te va atârna de un copac și păsările vor ciuguli carnea de pe tine”.

²⁰ A treia zi, ziua de naștere a lui Faraon, el a făcut un ospăț pentru toți slujitorii săi și a luat în considerație cazul mai marelui paharnicilor și pe cel al mai marelui pitarilor în prezența slujitorilor săi:

²¹ L-a pus iarăși pe mai marele paharnicilor în slujba lui de paharnic și el punea paharul în mâna lui Faraon;

²² iar pe mai marele pitarilor l-a spânzurat, după cum le-a interpretat lor Iosif.

²³ Dar mai marele paharnicilor nu și-a mai amintit de Iosif. L-a uitat.

41.

Iosif interpretează visele Faraonului

¹ După doi ani de zile, Faraon a avut un vis. El stătea lângă Nil.

² Și iată, au ieșit din Nil șapte vaci frumoase la vedere și grase la trup și au început să pască printre trestii.

³ Și, iată, alte șapte vaci urâte la vedere și slabe la trup au ieșit din Nil și stăteau pe malul Nilului lângă celelalte vaci.

⁴ Iar vacile urâte la vedere și slabe la trup le-au mâncat pe cele șapte vaci frumoase la vedere și grase. Și Faraon s-a trezit.

⁵ A adormit din nou și a visat a doua oară și, iată, că șapte spice pline și frumoase au crescut dintr-un pai.

⁶ Și, iată, șapte spice subțiri și arse de vântul de răsărit au ieșit după ele.

⁷ Spicele subțiri le-au înghițit pe cele șapte spice grase și pline. Și Faraon s-a trezit. Și, iată, era un vis.

⁸ Dimineața, sufletul lui era tulburat. El a trimis și i-a chemat pe toți magii Egiptului și pe toți înțelepții lui. Faraon le-a istorisit visul lui. Dar nimeni n-a putut să i le interpreteze lui Faraon.

⁹ Atunci mai marele paharnicilor a luat cuvântul și i-a zis lui Faraon: „Mi-aduc aminte astăzi de greșelile mele.

¹⁰ Faraon se mâniase pe slujitorii lui și mă pusese sub pază în casa comandantului gărzii, pe mine și pe mai marele pitarilor.

¹¹ Am avut un vis în aceeași noapte, eu și el. Am avut câte un vis, fiecare cu interpretarea lui.

¹² Era acolo cu noi un tânăr evreu, un servitor al comandantului gărzii. I-am povestit și el ne-a interpretat visele. Fiecăruia i-a interpretat după visul lui.

¹³ Și cum ne-a interpretat el, așa a fost. Pe mine m-a pus iarăși în demnitatea mea, iar pe el l-a spânzurat”.

Iosif este adus în fața lui Faraon

¹⁴ Faraon a trimis și l-a chemat pe Iosif. L-au scos în grabă din groapă. El s-a ras, și-a schimbat hainele și a venit la Faraon.

¹⁵ Faraon i-a zis lui Iosif: „Am visat un vis și nu este nimeni care să-l interpreteze; și am auzit zicându-se despre tine că, îndată

ce auzi un vis, poți să-l interpretezi”.

¹⁶ Iosif i-a răspuns lui Faraon: „Nu eu! Dumnezeu va da un răspuns spre binele lui Faraon!”.

¹⁷ Faraon i-a lui Iosif: „În visul meu, iată, stăteam pe malul Nilului.

¹⁸ Și, iată, din Nil au ieșit șapte vaci grase la trup și frumoase la vedere și au început să pască între trestii.

¹⁹ Și, iată, au ieșit după ele alte șapte vaci jigărite, foarte urâte la vedere și slabe la trup: n-am mai văzut așa de urâte ca ele în toată țara Egiptului.

²⁰ Vacile slabe și urâte le-au mâncat pe cele șapte vaci dintâi, care erau grase.

²¹ Și au intrat în pântecele lor, dar nu se cunoștea că intraseră în pântecele lor, căci înfățișarea lor era tot așa de urâtă ca și înainte. Și m-am trezit.

²² Am văzut în visul meu și, iată, șapte spice pline și frumoase creșteau dintr-un pai.

²³ Și, iată, alte șapte spice seci, subțiri și arse de vântul de răsărit au răsărit în urma lor.

²⁴ Spicele subțiri le-au înghițit pe cele șapte spice frumoase. Am spus acestea magilor, dar n-a fost nimeni care să deslușească [înțelesul].”

²⁵ Iosif i-a zis lui Faraon: „Visul lui Faraon este unul singur: Dumnezeu i-a arătat lui Faraon ce are să facă.

²⁶ Cele șapte vaci frumoase sunt șapte ani și cele șapte spice frumoase sunt șapte ani: visul este unul singur.

²⁷ Cele șapte vaci slabe și urâte, care au ieșit după ele, sunt șapte ani; și cele șapte spice seci și arse de vântul de răsărit, vor fi șapte ani de foamete.

²⁸ Aceasta este cuvântul pe care i l-am spus lui Faraon. Dumnezeu i-a arătat lui Faraon ce are să facă.

²⁹ Iată, vin șapte ani de mare belșug în toată țara Egiptului.

³⁰ Și vor veni după ei șapte ani de foamete și se va uita tot belșugul în țara Egiptului. Foametea va secătui țara.

³¹ Nu se va mai cunoaște belșugul în țară în fața acestei foamete care va urma, căci ea va fi foarte grea.

³² Și dacă visurile i s-au arătat lui Faraon de două ori, înseamnă că lucrul este hotărât din partea lui Dumnezeu și că Dumnezeu se va grăbi să-l împlinească.

³³ Acum, Faraon să aleagă un om priceput și înțelept și să-l pună peste țara Egiptului.

³⁴ Faraon să acționeze și să pună supraveghetori în țară și să strângă a cincea parte din roadele pământului Egiptului în cei șapte ani de belșug.

³⁵ Să adune toate alimentele, produsele din acești ani buni care au să vină; să înmagazineze grâu sub autoritatea lui Faraon; să păstreze produsele în cetăți.

³⁶ Produsele vor fi provizia țării pentru cei șapte ani de foamete care vor veni în țara Egiptului și țara nu va pieri de foamete”.

Gloria lui Iosif în Egipt

³⁷ Cuvintele acestea i-au plăcut lui Faraon și tuturor slujitorilor lui.

³⁸ Faraon a zis slujitorilor săi: „Vom putea oare să găsim un om ca acesta, cu duhul lui Dumnezeu în el?”.

³⁹ Faraon i-a zis lui Iosif: „Fiindcă Dumnezeu ți-a făcut cunoscute toate acestea, nu este nimeni atât de priceput și înțelept ca tine.

⁴⁰ Tu vei fi mai mare peste casa mea și tot poporul meu va asculta de cuvântul tău. Numai cât privește tronul voi fi mai mare decât tine”.

⁴¹ Faraon i-a zis lui Iosif: „Uite, te-am pus peste toată țara Egiptului.”

⁴² Faraon și-a scos inelul de la mână și l-a pus în mâna lui Iosif; l-a îmbrăcat în haine din in subțire și i-a pus un lanț din aur la gât.

⁴³ L-a urcat în al doilea car, după el și strigau înaintea lui: „Înclinați-vă!”. Astfel l-a pus peste toată țara Egiptului.

⁴⁴ Faraon i-a mai zis lui Iosif: „Eu sunt Faraon! Fără tine, nimeni nu va putea mișca mâna sau piciorul în toată țara Egiptului”.

⁴⁵ Faraon i-a pus lui Iosif numele Țafnat-Paneah și i-a dat-o de soție pe Asenat, fiica lui Poti-Fera, preotul din On. Și Iosif a

ieșit să viziteze țara Egiptului.

⁴⁶ Iosif avea treizeci de ani când s-a înfățișat înaintea lui Faraon, regele Egiptului. A plecat Iosif de la Faraon și a străbătut toată țara Egiptului.

Adeverirea cuvântului lui Iosif și nașterea lui Manase și Efraim

⁴⁷ În cei șapte ani de belșug, pământul a dat rod din abundență.

⁴⁸ [Iosif] a adunat toate produsele din cei șapte ani în țara Egiptului și le-a pus în cetăți, în fiecare cetate punând produsele câmpiei dimprejur.

⁴⁹ Iosif a strâns foarte mult grâu, ca nisipul mării, atât de mult, încât au încetat să-l mai măsoare, pentru că era fără măsură.

⁵⁰ Înaintea anilor de foamete, lui Iosif i s-au născut doi fii pe care i-a născut Asenat, fiica lui Poti-Fera, preotul din On.

⁵¹ Iosif a pus întâiului născut numele Manase căci a zis el „Dumnezeu m-a făcut să uit toate necazurile mele și toată casa tatălui meu.”

⁵² Celui de-al doilea i-a pus numele Efraim căci a zis el „Dumnezeu m-a făcut roditor în țara întristării mele”.

⁵³ Au trecut cei șapte ani de belșug care au fost în țara Egiptului.

⁵⁴ Și au început să vină cei șapte ani de foamete, după cum spusese Iosif. Și era foamete în toate țările, dar în toată țara Egiptului era pâine.

⁵⁵ Când toată țara Egiptului a început să sufere de foame, poporul a strigat la Faraon să-i dea pâine. Faraonul a zis tuturor egiptenilor: „Mergeți la Iosif și ce vă va spune el, aceea faceți!”.

⁵⁶ Când foametea s-a întins în toată țara, Iosif a deschis toate grânarele și vindea grâu egiptenilor. Dar foametea devenea tot mai cumplită în țara Egiptului.

⁵⁷ Toate țările veneau în Egipt să cumpere grâu de la Iosif, căci foametea creștea pe tot pământul.

42.

Prima întâlnire a lui Iosif cu frații lui

¹ Când a aflat Iacob că este grâu în Egipt, Iacob le-a zis fiilor săi: „Pentru ce stați și vă uitați unii la alții?”.

² Apoi a zis: „Iată, am auzit că este grâu în Egipt; coborâți și cumpărați de acolo grâu pentru ca să rămânem în viață și să nu murim”.

³ Și au coborât frații lui Iosif, zece din ei, ca să cumpere grâu din Egipt.

⁴ Dar pe Beniamin, fratele lui Iosif, Iacob nu l-a trimis cu frații lui, căci zicea: „nu cumva să i se întâmple vreo nenorocire”.

⁵ Fiii lui Israel au venit ca să cumpere grâu, așa cum veneau și alții, căci era foamete în țara Canaanului.

Prima întâlnire dintre Iosif și frații lui

⁶ Iosif guverna peste țară și el era cel care vindea grâu pentru tot poporul țării. Au venit frații lui Iosif și i s-au închinat cu fața la pământ.

⁷ Cum i-a văzut pe frații lui, Iosif i-a recunoscut. Dar el nu li s-a făcut cunoscut și le-a vorbit cu asprime. El le-a zis: „De unde veniți?” Ei au răspuns: „Din țara Canaan, ca să cumpărăm de mâncare”.

⁸ Iosif i-a recunoscut pe frații săi, dar ei nu l-au recunoscut.

⁹ Iosif și-a adus aminte de visurile pe care le visase cu privire la ei și le-a zis: „Voi sunteți spioni și ați venit să vedeți locurile slabe ale țării.”

¹⁰ Ei i-au răspuns: „Nu, domnul meu; servitorii tăi au venit să cumpere hrană.

- ¹¹ Noi toți suntem fiii unui singur om; suntem oameni cinstiți; servitorii tăi nu sunt spioni.”
- ¹² El le-a zis: „Ba nu; ați venit să vedeți locurile slabe ale țării.”
- ¹³ Ei au zis: „Servitorii tăi sunt doisprezece. Noi suntem frați, fii ai unui singur om, din țara Canaan; și iată, cel mai mic este acum cu tatăl nostru, iar unul nu mai este.”
- ¹⁴ Iosif le-a zis: „E întocmai cum v-am zis eu când am spus: «Sunteți spioni».
- ¹⁵ În aceasta veți fi puși la încercare. Pe viața lui Faraon că nu veți ieși de aici până nu va veni aici fratele vostru cel mai mic!
- ¹⁶ Trimiteți pe unul dintre voi să-l aducă pe fratele vostru, iar voi rămâneți prizonieri. Astfel cuvintele voastre vor fi puse la încercare pentru a ști dacă adevărul este de partea voastră. Dacă nu, pe viața lui Faraon, voi sunteți spioni.”
- ¹⁷ Și i-a pus pe toți sub pază timp de trei zile,
- ¹⁸ iar a treia zi Iosif le-a spus: „Faceți aceasta și veți trăi, căci și eu mă tem de Dumnezeu.
- ¹⁹ Dacă sunteți oameni cinstiți, un frate de-al vostru să rămână în închisoarea în care voi ați fost, iar voi plecați și duceți grâu pentru familiile voastre înfometate.
- ²⁰ Aduceți-mi-l pe fratele vostru cel mai mic; astfel vorbele voastre se vor dovedi adevărate și nu veți muri”. Ei au făcut așa.
- ²¹ ¹ Își spuneau unul către altul: „De bună seamă, noi suntem vinovați față de fratele nostru Iosif, pentru că am văzut strâmtorarea sufletului său când se ruga de noi și nu l-am ascultat. De aceea a venit peste noi strâmtorarea aceasta”.
- ²² Ruben le-a răspuns: „Oare nu v-am spus să nu săvârșiți păcat împotriva copilului? Dar voi nu m-ați ascultat. Acum, iată, sângele lui cere răzbunare de la noi?”.
- ²³ Ei nu știau că Iosif înțelege deoarece era un interpret între ei.
- ²⁴ Iosif s-a dus de lângă ei și a plâns. Apoi s-a întors la ei și le-a vorbit; l-a luat dintre ei pe Simeon și l-a legat în fața ochilor lor.

Întoarcerea fiilor lui Iacob în Canaan

- ²⁵ Iosif a poruncit să li se umple sacii cu grâu, să pună banii fiecăruia în sacul său și să li se dea merinde pentru drum. Și așa li s-a făcut.
- ²⁶ Ei și-au încărcat grâul pe măgari și au plecat de acolo.
- ²⁷ Unul din ei și-a deschis sacul ca să dea nutreț măgarului la un loc de popas. A văzut banii săi la gura sacului
- ²⁸ și el a zis fraților săi: „Mi s-au înapoiat banii: iată, sunt în sacul meu.” Atunci le-a sărit inima din loc și au zis unul altuia, tremurând: „Ce înseamnă oare lucrul acesta pe care ni l-a făcut Dumnezeu?”
- ²⁹ S-au întors la tatăl lor Iacob, în țara Canaan, și i-au istorisit tot ce li se întâmplase, zicând:
- ³⁰ „Omul care este domnul țării, ne-a vorbit aspru și ne-a luat drept spioni ai țării.
- ³¹ Noi i-am spus: „Noi suntem cinstiți, nu suntem spioni.
- ³² Noi suntem doisprezece frați, fii ai tatălui nostru; unul nu mai este și cel mai tânăr este acum cu tatăl nostru în țara Canaan.”
- ³³ Omul care este domnul țării, ne-a zis: „Iată cum voi ști că sunteți cinstiți. Lăsați la mine pe unul din frații voștri, luați [hrană] pentru familiile voastre înfometate și plecați,
- ³⁴ Aduceți-mi-l pe fratele vostru cel mic. Voi ști astfel că nu sunteți spioni, ci oameni cinstiți; vi-l voi da înapoi pe fratele vostru și veți putea să cutureiați prin țară.”
- ³⁵ Când și-au golit sacii, iată că în fiecare sac era punga cu bani a fiecăruia. Văzând pungile cu banii lor, s-au înspăimântat și ei și tatăl lor.
- ³⁶ Tatăl lor, Iacob, le-a zis: „M-ați lăsat fără copii: Iosif nu mai este, Simeon nu mai este și vreți să-l luați și pe Beniamin. Asupra mea cad toate!”.
- ³⁷ Ruben i-a zis tatălui său: „Să-i omori pe cei doi fii ai mei, dacă nu ți-l aduc înapoi; încredințează-l în mâna mea și eu ți-l voi aduce înapoi”.
- ³⁸ El a zis: „Fiul meu nu va coborî împreună cu voi; căci fratele lui a murit și el a rămas singur; dacă i s-ar întâmpla vreo

nenorocire în călătoria pe care o faceți, o să-mi coborâți căruntețile cu îndurerare în locuința morților”.

43.

A doua călătorie în Egipt

¹ Foametea apăsa greu peste țară.

² Când au terminat de mâncat grâul pe care-l aduseseră din Egipt, tatăl lor le-a zis: „Duceți-vă iarăși și mai cumpărați-ne ceva de mâncare.”

³ Iuda i-a răspuns: „Omul ne-a spus clar: «Nu-mi veți mai vedea fața, dacă fratele vostru nu va fi cu voi».

⁴ Dacă ești de acord să-l trimiți pe fratele nostru cu noi, vom coborî și-ți vom cumpăra de mâncare.

⁵ Dar dacă nu ești de acord să-l trimiți, nu vom coborî, căci omul ne-a spus: „Nu-mi veți mai vedea fața, dacă fratele vostru nu va fi cu voi!”

⁶ Israel a zis atunci: „Pentru ce mi-ați făcut un astfel de rău spunând omului acela că mai aveți un frate?”

⁷ Ei au răspuns: „Omul acela ne-a întrebat insistent despre noi și familia noastră și a zis: „Tatăl vostru mai este în viață? Mai aveți vreun frate?” Și noi am răspuns la întrebările acestea. Puteam noi oare să știm că el ne va zice: « Aduceți-l pe fratele vostru?».

⁸ Iuda i-a zis lui Israel, tatăl său: „Trimite băiatul cu mine, ne vom ridica și vom merge ca să trăim și să nu murim, nici noi, nici tu și nici copiii noștri.

⁹ Eu răspund de el; din mâna mea să-l ceri. Dacă nu-l voi aduce înapoi la tine și dacă nu-l voi pune înaintea ta, vinovat să fiu față de tine pentru toate zilele vieții mele.

¹⁰ Căci dacă n-am mai fi zăbovit atât, ne-am fi întors de două ori până acum.”

¹¹ Israel, tatăl lor, le-a zis: „Dacă așa trebuie, așa să faceți: luați-vă în saci din cele mai bune roade ale țării și duceți omului acela ca dar, și anume: puțin balsam, puțină miere, rășină, mir, fisticuri și migdale.

¹² Luați cu voi de două ori mai mulți bani și banii care v-au fost puși înapoi în sacii voștri, dați-i înapoi cu mâna voastră. Poate că a fost o greșală.

¹³ Luați-l pe fratele vostru, ridicați-vă și întoarceți-vă la omul acela.

¹⁴ Dumnezeu Cel Atotputernic să vă facă să căpătați trecere înaintea omului acela și să-l trimită împreună cu voi și pe celălalt frate al vostru și pe Beniamin! Iar eu, dacă trebuie să fiu lipsit de copiii mei, lipsit să fiu!”

A doua întâlnire a lui Iosif cu frații săi.

¹⁵ Bărbații au luat acest dar, au luat de două ori mai mulți bani și pe Beniamin, s-au ridicat, au coborât în Egipt și s-au prezentat înaintea lui Iosif.

¹⁶ Iosif i-a văzut, pe ei și pe Beniamin, și a zis mai-marelui casei sale: „Adu-i pe oamenii aceștia în casă, taie ceea ce trebuie și pregătește masa, căci oamenii aceștia vor mânca împreună cu mine la amiază”.

¹⁷ Omul a făcut cum îi poruncise Iosif și i-a dus pe bărbați în casa lui Iosif.

¹⁸ Oamenii au fost cuprinși de teamă deoarece au fost conduși în casa lui Iosif și au zis: „Din pricina banilor puși înapoi în sacii noștri ultima dată am fost aduși aici; vrea să se năpustească peste noi, să se arunce asupra noastră ca să ne ia servitori, cu tot cu măgarii noștri”.

¹⁹ S-au apropiat de mai-marele casei lui Iosif și i-au vorbit la ușa casei;

²⁰ și au zis: „Ascultați, Domnule, noi am mai coborât o dată aici ca să cumpărăm grâne.

²¹ Apoi, când am ajuns la locul de popas, ne-am deschis sacii și, iată, banii fiecăruia erau la gura sacului său, banii noștri după greutatea lor, și i-am adus înapoi cu noi.

²² Am adus cu noi alți bani ca să cumpărăm grâne. Nu știm cine a pus banii în sacii noștri.”

²³ [El] le-a zis: « Pace vouă! Nu vă temeți! Dumnezeu, Dumnezeul tatălui vostru, v-a pus o comoară în saci. Banii voștri au

ajuns la mine». Și l-a adus la ei pe Simeon.

²⁴ Omul i-a dus pe bărbați în casa lui Iosif și le-a dat apă ca să-și spele picioarele. Și a dat nutreț măgarilor lor.

²⁵ Ei și-au pregătit darul pentru când avea să vină Iosif, la amiază; căci auziseră că aveau să mănânce acolo.

²⁶ Când Iosif a ajuns acasă, ei i-au adus în casă darul pe care-l aveau în mâini și i s-au închinat cu fața la pământ.

²⁷ El i-a întrebat de sănătate și a zis: „Bătrânul vostru tată, de care ați vorbit, este sănătos? Mai trăiește?”

²⁸ Ei au răspuns: „Servitorul tău, tatăl nostru, este sănătos; trăiește încă”. Iar ei s-au aplecat și i s-au închinat.

²⁹ Iosif a ridicat ochii și l-a văzut Benjamin, fratele său, fiul mamei sale, și a zis: „Acesta este fratele vostru cel tânăr, despre care mi-ați vorbit?” Și a adăugat: „Dumnezeu să aibă milă de tine, fiule!”

³⁰ Iosif a ieșit în grabă, căci s-a simțit mișcat în interior în fața fratelui său și îi venea să plângă. A intrat într-o încăpere și a plâns acolo.

³¹ Apoi și-a spălat fața, a ieșit și, stăpân pe sine, a zis: „Puneți mâncarea!”

³² Și i-au pus lui de o parte, lor de o parte, iar egiptenilor care mâncau cu el de o parte; căci egiptenii nu puteau să stea la masă cu evreii, fiindcă lucrul acesta era un lucru abominabil pentru egipteni.

³³ Ei s-au așezat în fața lui: după vârsta lor, de la cel dintâi născut, după dreptul lui de întâi-născut, și până la cel mai tânăr, după tinerețea lui; și oamenii aceia se uitau cu mirare unul la altul.

³⁴ Le-a adus porții din [bucatele] care erau înaintea lui; iar porția lui Benjamin era de cinci ori mai mare decât porția tuturor celorlalți. Au băut și s-au veselit împreună cu el.

44.

Cupa lui Iosif în sacul lui Benjamin

¹ [Iosif] a poruncit mai-marelui casei lui, zicând: „Umple cu provizii sacii oamenilor acestora, atât cât vor putea să ducă, și pune banii fiecăruia la gura sacului său.

² Iar pocalul meu, cupa de argint, să-o pui la gura sacului celui mai tânăr împreună cu banii pentru grâul lui”. Și acela a făcut după cum îi spusese Iosif.

³ Dimineăta, când s-a făcut lumină, oamenii au fost lăsați să plece, ei și măgarii lor.

⁴ După ce au ieșit din cetate, nu erau departe, când Iosif a spus către mai-marele casei sale: „Scoală-te și urmărește-i pe oamenii aceia și, când îi vei ajunge, spune-le: « De ce ați răsplătit binele cu rău?

⁵ Oare nu este aceasta [cupa] din care bea stăpânul meu și în care ghicește? Rău ați făcut ceea ce ați făcut »”.

⁶ El i-a ajuns și le-a spus aceste cuvinte.

⁷ Ei i-au zis: „Cum poate să spună domnul cuvinte ca acestea? Departe de servitorii tăi să fi făcut o asemenea faptă!

⁸ Iată, banii pe care i-am găsit la gura sacilor noștri ți i-am adus înapoi din țara Canaanului. Cum am fi putut să furăm din casa stăpânului tău argint sau aur?

⁹ Să moară acela dintre servitorii tăi la care se va găsi și noi înșine să fim sclavi ai domnului nostru!”

¹⁰ El a zis: „Acum așadar, să fie după cuvintele voastre! Acela la care se va găsi, să fie sclavul meu; iar voi veți fi nevinovați.”

¹¹ Ei s-au grăbit și fiecare a coborât sacul lui la pământ și fiecare și-a deschis sacul.

¹² El a căutat, începând cu cel mai în vârstă și sfârșind cu cel mai tânăr. Cupa a fost găsită în sacul lui Benjamin.

¹³ Ei și-au sfâșiat hainele, și-a încărcat fiecare măgarul și s-au întors în cetate.

¹⁴ Iuda și frații lui au ajuns la casa lui Iosif pe când era el încă acolo și au căzut cu fața la pământ înaintea lui.

¹⁵ Iosif le-a zis: „De ce ați făcut o faptă ca aceasta? Oare n-ați știut că un om ca mine poate să ghicească?”.

¹⁶ Iuda a răspuns: „Ce să spunem domnului nostru? Ce să mai vorbim? Cum să ne îndreptăm?

Dumnezeu a descoperit nelegiuirea servitorilor tăi. Iată, suntem sclavi ai domnului nostru: și noi și acela la care s-a găsit cupa”.

¹⁷ El a zis: „Depart de mine să fac așa ceva! Acela la care s-a găsit cupa va fi sclavul meu; dar voi, mergeți cu pace la tatăl

vostru”.

Intervenția lui Iuda

¹⁸ Iuda s-a apropiat de el și i-a spus: „Te rog domnul meu, îngăduie slujitorului tău să vorbească înaintea domnului meu, fără ca mânia ta să se aprindă împotriva slujitorului tău; căci tu ești ca Faraonul.

¹⁹ Domnul meu i-a întrebat pe servitorii săi: «Mai trăiește tatăl vostru și mai aveți vreun frate?».

²⁰ Noi am răspuns domnului meu: «Noi avem un tată bătrân și un frate mai mic, care i s-a născut la bătrânețe. Fratele lui a murit, iar el a rămas singurul copil al mamei sale și tatăl său îl iubește».

²¹ Atunci tu ai spus servitorilor tăi: «Aduceți-l la mine, ca să-l văd cu ochii mei».

²² Noi am zis domnului meu: «Băiatul nu-l poate părăsi pe tatăl său; căci dacă își va părăsi tatăl, acesta va muri».

²³ Tu ai spus servitorilor tăi: «Dacă fratele vostru mai mic nu va coborî cu voi, nu veți mai putea vedea fața mea».

²⁴ Când am urcat la slujitorul tău, tatăl meu, i-am spus cuvintele domnului meu.

²⁵ Când tatăl nostru ne-a zis: «Mergeți din nou și cumpărați ceva de mâncare»,

²⁶ noi i-am zis: «Nu putem coborî; dacă este cu noi fratele nostru mai mic, atunci coborâm. Căci nu putem să mai vedem fața acelui om dacă fratele nostru mai mic nu este cu noi».

²⁷ Atunci servitorul tău, tatăl meu, ne-a zis: «Voi știți că soția mea mi-a născut doi fii:

²⁸ unul s-a dus de la mine și am zis: sigur a fost sfârșiat de vreun animal; până astăzi nu l-am mai văzut.

²⁹ Dacă îl luați și pe acesta de la mine și i se va întâmpla vreo nenorocire, o să-mi coborâți căruntețile, cu tristețe, în lăcașul morților».

³⁰ Acum, dacă mă voi întoarce la servitorul tău, tatăl meu, și nu va fi cu noi băiatul de al cărui suflet e legat sufletul lui,

³¹ când va vedea că băiatul nu este, va muri; iar servitorii tăi vor coborî căruntețea servitorului tău, tatăl nostru, cu tristețe în lăcașul morților.

³² Căci servitorul tău s-a pus garant pentru copil în fața tatălui meu, spunând: «Dacă nu-l voi aduce înapoi la tine, vinovat să fiu față de tatăl meu pentru toate zilele vieții mele».

³³ Acum îngăduie, te rog, servitorului tău să rămână în locul băiatului ca sclav al stăpânului meu; iar băiatul să urce cu frații săi.

³⁴ Cum să urc la tatăl meu fără ca băiatul să fie cu mine? N-aș putea să văd nenorocirea care l-ar lovi pe tatăl meu!”.

45.

Iosif se face cunoscut fraților săi

¹ Iosif nu s-a mai putut stăpâni înaintea celor de față și a strigat: „Scoateți-i pe toți afară din fața mea!”. Și nu a mai rămas nimeni cu el; Iosif s-a făcut cunoscut fraților săi.

² Și-a ridicat glasul și a plâns. L-au auzit egiptenii și l-au auzit și casa lui Faraon.

³ Iosif le-a spus fraților săi: „Eu sunt Iosif. Mai trăiește tatăl meu?” Dar frații lui nu au fost în stare să-i răspundă, așa erau de înspăimântați de prezența lui.

⁴ Iosif le-a zis fraților săi: „Apropiați-vă de mine!”. Și ei s-au apropiat. El le-a zis: „Eu sunt Iosif, fratele vostru, pe care l-ați vândut în Egipt.

⁵ Dar acum nu vă întristați și nu mai fiți abătuți că m-ați vândut aici, căci Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră pentru a vă păstra în viață!”.

⁶ Iată, sunt doi ani de când este foamete în țară și mai sunt încă cinci ani în care nu va fi nici arat, nici secerat.

⁷ Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să rămână un rest din voi în țară și ca să rămâneți în viață printr-o mare eliberare.

⁸ Așadar nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu. El m-a făcut ca un tată pentru Faraon, domn peste toată casa lui și stăpânitor peste toată țara Egiptului.

⁹ Grăbiți-vă, mergeți la tatăl meu și spuneți-i: „Așa zice fiul tău Iosif: „Dumnezeu m-a pus domn peste tot Egiptul; coboară-te la mine și nu zăbovi!”

¹⁰ Vei locui în ținutul Goșen și vei fi aproape de mine, tu, fiii tăi și fiii fiilor tăi, turmele tale, vitele tale și tot ce este al tău.

¹¹ Acolo mă voi îngriji de tine, căci vor mai fi încă cinci ani de foamete; astfel nu vei duce lipsă nici tu, nici casa ta și nimic din ce este al tău.

¹² Iată, ochii voștri și ochii fratelui meu Benjamin văd că însăși gura mea vă vorbește.

¹³ Povestești-i tatălui meu despre toată cinstea pe care o am în Egipt și tot ce ați văzut; grăbiți-vă să-l aduceți pe tatăl meu aici”.

¹⁴ El a căzut pe grumazul fratelui său Benjamin și a plâns; și Benjamin a plâns și el pe grumazul lui.

¹⁵ I-a sărutat pe toți frații lui și a plâns cu ei. După aceea frații lui au stat de vorbă cu el.

Invitația Faraonului

¹⁶ Vestea s-a auzit în casa lui Faraon: „au venit frații lui Iosif”. Lucrul acesta i-a plăcut lui Faraon și slujitorilor lui.

¹⁷ Faraon i-a zis lui Iosif: «Spune fraților tăi

Așa să faceți: Încărcați-vă animalele de povară, plecați și mergeți în țara Canaanului;

¹⁸ luați-l pe tatăl vostru și familiile voastre și veniți la mine. Eu vă voi da ce este mai bun în țara Egiptului și veți mânca măduva pământului ».

¹⁹ Iar tu, dă-le această poruncă: «Așa să faceți! Luați-vă din țara Egiptului care pentru copiii voștri și pentru soțiile voastre; luați-l și pe tatăl vostru și veniți înapoi.

²⁰ Să nu vă pară rău de lucrurile pe care le veți lăsa; căci tot ce este mai bun în toată țara Egiptului va fi al vostru »”.

Întoarcerea în Canaan

²¹ Fiii lui Israel au făcut așa. Iosif le-a dat care, după porunca lui Faraon; le-a dat și merinde pentru drum.

²² Le-a dat la toți haine de schimb, iar lui Benjamin i-a dat trei sute de arginți și cinci schimburi de haine.

²³ Tatălui său i-a trimis astfel: zece măgari încărcăți cu tot ce era mai bun în Egipt și zece măgărițe încărcate cu grâu, pâine și hrană pentru tatăl său ca să aibă pe drum.

²⁴ Apoi le-a dat drumul fraților săi și ei au plecat. Și le-a zis: „Să nu vă certați pe drum.”

²⁵ Ei au urcat din Egipt și au ajuns în țara Canaanului la tatăl lor Iacob.

²⁶ Ei i-au spus: „Iosif este încă în viață și domnește peste toată țara Egiptului”. Dar inima lui Iacob nu a tresărit, pentru că nu-l credea.

²⁷ Când i-au spus ei toate cuvintele lui Iosif, pe care acesta le zisese lor, și când a văzut carele pe care le trimisese Iosif ca să-l aducă, atunci duhul lui Iacob, tatăl lor, s-a reînșuflețit.

²⁸ Israel a zis: „Îmi este de-ajuns că fiul meu Iosif este încă în viață! Mă duc să-l văd înainte de a muri”.

46.

Plecarea lui Iacob în Egipt.

¹ Israel a plecat împreună cu tot ce avea. A ajuns la Beer-Șeba și a adus jertfe Dumnezeului tatălui său Isaac.

² Dumnezeu i-a vorbit lui Israel într-o viziune de noapte: „Iacobe, Iacobe!” El a răspuns: Iată-mă!”.

³ El a zis: „Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul tatălui tău! Nu te teme să cobori în Egipt, căci acolo voi face din tine un popor mare.

⁴ Eu voi coborî cu tine în Egipt și tot eu te voi scoate de acolo. Iar Iosif își va pune mâna peste ochii tăi”.

⁵ S-a ridicat Iacob de la Ber-Şeba. Iar fiii lui Israel l-au urcat pe Iacob, tatăl lor, și pe copiii și soțiile lor în carele pe care le trimisese Faraon ca să-l aducă.

⁶ Au luat cu ei turmele și averea pe care o agonisiseră în țara Canaanului. Au venit în Egipt Iacob și tot neamul său împreună cu el:

⁷ fiii lui și fiii fiilor lui, fiicele lui și fiicele fiilor lui; tot neamul său l-a adus cu sine în Egipt.

Familia lui Iacob

⁸ Acestea sunt numele fiilor lui Israel care au venit în Egipt, Iacob și fiii lui. Întâiul născut al lui Iacob: Ruben.

⁹ Fiii lui Ruben: Enoh, Palu, Heţron și Carmi.

¹⁰ Fiii lui Simeon: Iemuel, Iamin, Ohad, Iachin, Tohar și Saul, fiul canaaneencei.

¹¹ Fiii lui Levi: Gherşon, Chehat și Merari.

¹² Fiii lui Iuda: Er, Onan, Şela, Pereţ și Zerah. Er și Onan au murit în țara Canaanului. Fiii lui Pereţ au fost: Heţron și Hamul.

¹³ Fiii lui Isahar: Tola, Puva, Iob și Şimron.

¹⁴ Fiii lui Zabulon: Sered, Elon și Iahleel.

¹⁵ Aceştia sunt fiii pe care Lea i i-a născut lui Iacob în Padan-Aram, precum și pe Dina, fiica sa. Toți, fii și fiice, erau treizeci și trei de suflete.

¹⁶ Fiii lui Gad: Tifion, Haghi, Şuni, Eţbon, Eri, Arodi și Areli.

¹⁷ Fiii lui Aşer: Imna, Işva, Işvi și Beria și Serah, sora lor. Și fiii lui Beria: Heber și Malkiel.

¹⁸ Aceştia sunt fiii Zilpei pe care o dăduse Laban fiicei sale Lea; pe aceştia i i-a născut ea lui Iacob: de toți şaisprezece suflete.

¹⁹ Fiii Rahelei, soția lui Iacob: Iosif și Benjamin.

²⁰ Lui Iosif i s-au născut, în țara Egiptului, Manase și Efraim, pe care i i-a născut Asenat fiica lui Poti-Fera, preotul din On.

²¹ Fiii lui Benjamin: Bela, Becher, Aşbel, Ghera, Naaman, Ehi, Roş, Mupim, Hupim și Ard.

²² Aceştia sunt fiii Rahelei care i s-au născut lui Iacob: toți, paisprezece suflete.

²³ Fiii lui Dan: Huşim.

²⁴ Fiii lui Neftali: Iaşteel, Guni, Ieţer și Şilem.

²⁵ Aceştia sunt fiii Bilhei pe care i-o dăduse Laban fiicei sale Rahela; pe aceştia i i-a născut ea lui Iacob: toți, şapte suflete.

²⁶ Sufletele care au venit cu Iacob în Egipt și care au ieșit din coapsele lui, fără a le socoti pe soțiile fiilor lui Iacob, au fost de toate şaizeci și şase de suflete.

²⁷ Și fiii lui Iosif care i se născuseră în Egipt erau două suflete. Toate sufletele din casa lui Iacob care au venit în Egipt erau şaptezeci.

Iacob și Iosif se întâlnesc

²⁸ [Iacob] L-a trimis pe Iuda înaintea sa la Iosif ca să-i pregătească sosirea în ținutul Goşen. Și au ajuns în ținutul Goşen.

²⁹ Iosif și-a pregătit carul și a urcat să-l întâmpine pe Israel, tatăl său, în Goşen. Îndată ce l-a văzut, a căzut pe grumazul lui și a plâns pe grumazul lui îndelung.

³⁰ Israel i-a spus lui Iosif: „De acum pot să mor, căci ți-am văzut fața și că mai trăiești”.

³¹ Iosif a zis fraților săi și familiei tatălui său: „Voi merge, îi voi da de veste lui Faraon și-i voi spune: «Frații mei și casa tatălui

meu, care erau în țara Canaan, au venit la mine

³² Oamenii aceștia sunt păstori de turme, căci ei se ocupă cu creșterea animalelor; ei și-au adus turmele, cirezile și tot ce au».

³³ Și, când vă va chema Faraon și vă va întreba: «Cu ce vă îndeletniciți?»,

³⁴ voi să răspundeți: „Servitorii tăi au crescut vite, din tinerețea noastră până acum, atât noi cât și părinții noștri”. În felul acesta veți locui în ținutul Goșen”. De altfel, orice păstor de la turmă este un lucru abominabil pentru egipteni.

47.

Iacob în fața lui Faraon

¹ Iosif s-a dus și i-a dat de veste lui Faraon spunând: „Tatăl meu și frații mei, cu turmele lor, cu cirezile lor și cu tot ce au ei, au sosit din țara Canaanului; iată, sunt în ținutul Goșen”.

² Din grupul fraților săi a luat cinci bărbați și i-a prezentat înaintea lui Faraon.

³ Faraon i-a întrebat pe frații lui: „Cu ce vă îndeletniciți?” Ei au răspuns lui Faraon: „Servitorii tăi sunt păstori la turmă, atât noi cât și părinții noștri”.

⁴ I-au mai zis lui Faraon: „Noi am venit ca să locuim în țară pentru că nu mai este pășune pentru turmele servitorilor tăi căci este o mare foamete în țara Canaanului. Îngăduie, acum, servitorilor tăi să se așeze în ținutul Goșen.”

⁵ Faraon i-a zis lui Iosif: „Tatăl tău și frații tăi au venit la tine.

⁶ Țara Egiptului este înaintea ta; așază-l pe tatăl tău și pe frații tăi în cea mai bună parte a țării. Să locuiască în ținutul Goșen. Și, de cunoști printre ei oameni pricepuți, pune-i ca supraveghetori peste turmele mele”.

⁷ Iosif l-a adus pe Iacob, tatăl său, și l-a prezentat înaintea lui Faraon. Iacob l-a binecuvântat pe Faraon.

⁸ Faraon l-a întrebat pe Iacob: „Câte sunt zilele anilor vieții tale?”.

⁹ Iacob i-a răspuns lui Faraon: „Zilele anilor pribegiei mele sunt o sută treizeci de ani. Puține și rele au fost zilele anilor vieții mele și n-au ajuns zilele anilor vieții părinților mei, în zilele pribegiei lor”.

¹⁰ Iacob l-a binecuvântat pe Faraon și a plecat dinaintea lui Faraon.

¹¹ Iosif l-a așezat pe tatăl său și pe frații săi și le-a dat o proprietate în țara Egiptului, în cea mai bună parte a țării, în ținutul lui Ramses, cum poruncise Faraon.

¹² Iosif s-a îngrijit de pâinea pentru tatăl său, pentru frații săi și pentru toată casa tatălui său, după numărul copiilor.

Politica agrară a lui Iosif

¹³ Nu mai era pâine în toată țara, căci foametea era foarte mare; țara Egiptului și țara Canaanului erau epuizate din pricina foametei.

¹⁴ Iosif a adunat toți banii care se găseau în țara Egiptului și în țara Canaanului în schimbul grâului pe care ei îl cumpărau și i-a dus în casa lui Faraon.

¹⁵ Când s-au terminat banii din țara Egiptului și din țara Canaanului, toți egiptenii au venit la Iosif și au zis: „Dă-ne pâine! Pentru ce să murim în fața ta? Căci s-au terminat banii”.

¹⁶ Iosif a zis: „Aduceți vitele voastre și vă voi da pâine în schimbul vitelor voastre dacă s-au terminat banii”.

¹⁷ Și-au adus vitele la Iosif și Iosif le-a dat pâine în schimbul cailor, turmelor de oi, cirezilor de vite și în schimbul măgarilor. În anul acela i-a hrănit cu pâine în schimbul tuturor turmelor lor.

¹⁸ După ce a trecut anul acela, au venit la el în anul următor și i-au zis: „Nu putem să ascundem domnului nostru că s-au terminat banii și că turmele de animale sunt la domnul nostru; nu ne-au mai rămas înaintea domnului nostru decât trupurile și pământurile noastre.

¹⁹ De ce să pierim sub ochii tăi, noi și pământurile noastre? Cumpără-ne pe noi și pământurile noastre în schimbul pâinii. Vom fi sclavi ai lui Faraon, noi și pământurile noastre. Dă-ne sămânță ca să trăim și să nu murim și pentru ca pământul să nu rămână pustiu”.

²⁰ Iosif a cumpărat pentru Faraon toate pământurile Egiptului; căci egiptenii și-au vândut fiecare ogorul, pentru că îi silea foametea. Și țara a ajuns în stăpânirea lui Faraon.

²¹ cât despre popor, l-a mutat în cetăți, de la o margine la alta a hotarelor Egiptului.

²² Numai pământurile preoților nu le-a cumpărat, pentru că era un decret de la Faraon în folosul preoților, care trăiau din rația pe care le-o dădea Faraon; de aceea ei nu și-au vândut pământurile.

²³ Iosif a zis poporului: „Iată, v-am cumpărat astăzi pe voi și pământurile voastre, pentru Faraon. Iată, aveți sămânță, ca să puteți semăna pământul.

²⁴ La vremea recoltei, veți da a cincea parte lui Faraon; iar celelalte patru părți să fie ale voastre, ca sămânță pentru câmp, ca hrană pentru voi și pentru cei din casele voastre și ca hrană pentru copiii voștri”.

²⁵ Ei au zis: „Tu ne-ai salvat viața! Să aflăm trecere înaintea domnului nostru și vom fi servitori ai lui Faraon”.

²⁶ Din aceasta a făcut Iosif o regulă care este până astăzi pe teritoriul Egiptului: a cincea parte să i se dea lui Faraon; numai pământul preoților era al lor; nu era al lui Faraon.

Ultimele dorințe ale lui Iacob

²⁷ Israel a locuit în țara Egiptului, în ținutul Goșen. Ei au luat din el în stăpânire, au fost rodnici și s-au înmulțit foarte mult.

²⁸ Iacob a trăit șaptesprezece ani în țara Egiptului; zilele lui Iacob, anii vieții sale, au fost de o sută patruzeci și șapte de ani.

²⁹ Când s-au apropiat zilele ca Israel să moară, l-a chemat pe fiul său Iosif și i-a zis: „Dacă am căpătat trecere înaintea ta, pune mâna sub coapsa mea și arată-mi bunăvoință și fidelitate: să nu mă îngropi, te rog, în Egipt.

³⁰ Când mă voi culca lângă părinții mei, să mă scoți afară din Egipt și să mă îngropi în mormântul lor.” Și el a zis: „Voi face după cuvântul tău.”

³¹ El i-a zis: „Jură-mi.” Și [Iosif] i-a jurat. Apoi Israel s-a plecat cu fața pe căpătâiul patului.

48.

Iacob îi binecuvântează pe cei doi fii ai lui Iosif

¹ După aceste lucruri i s-a spus lui Iosif: „Tatăl tău este bolnav”. El i-a luat cu el pe cei doi fii ai săi, pe Manase și pe Efraim.

² Au dat de știre lui Iacob și i-au spus: „Iată că fiul tău Iosif a venit la tine”. Israel și-a adunat puterile și s-a așezat pe pat.

³ Iacob i-a zis lui Iosif: „Dumnezeul cel Atotputernic mi s-a arătat la Luz, în țara Canaan, și m-a binecuvântat.

⁴ El mi-a zis: «Te voi face rodnic, te voi înmulți și voi face din tine o mulțime de popoare; voi da țara aceasta seminței tale după tine ca stăpânire veșnică».

⁵ Acum cei doi fii ai tăi care ți s-au născut în țara Egiptului înainte ca eu să vin la tine în Egipt, vor fi ai mei; Efraim și Manase, ca și Ruben și Simeon, vor fi ai mei.

⁶ Iar copiii pe care i-ai născut după ei, vor fi ai tăi; cu numele fraților lor vor fi numiți în partea lor de moștenire.

⁷ Când am venit din Padan, Rahela a murit în țara Canaan, cu puțin înainte de a ajunge în ținutul Efrata; și am îngropat-o acolo, pe drumul care duce la Efrata, adică Betleem.”

⁸ Israel i-a văzut pe fiii lui Iosif și a zis: „Cine sunt aceștia?”.

⁹ Iosif a răspuns tatălui său: „Sunt fiii mei pe care mi i-a dat Dumnezeu aici.” El i-a zis: „Adu-i, te rog, la mine, ca să-i binecuvântezez.”

¹⁰ Ochii lui Israel erau îngreuiați de bătrânețe, așa că nu mai putea să vadă. [Iosif] i-a apropiat de el; el i-a sărutat și i-a îmbrățișat.

¹¹ Israel i-a zis lui Iosif: „Nu credeam că am să-ți mai văd fața și iată că Dumnezeu m-a făcut să-i văd și pe urmașii tăi”.

¹² Iosif i-a luat de pe genunchii lui și s-a plecat cu fața la pământ.

¹³ Apoi Iosif i-a luat pe amândoi, pe Efraim cu mâna dreaptă, la stânga lui Israel, și pe Manase cu mâna stângă, la dreapta lui

Israel, și i-a apropiat de el.

¹⁴ Israel și-a întins mâna dreaptă și a pus-o pe capul lui Efraim, care era cel mai tânăr, iar mâna stângă a pus-o pe capul lui Manase; înapoi și-a încrucișat mâinile, deși Manase era cel dintâi născut.

¹⁵ L-a binecuvântat pe Iosif și a zis: „Dumnezeul înaintea căruia au umblat părinții mei Abraham și Isaac, Dumnezeul care m-a păstorit de când sunt până în ziua aceasta,

¹⁶ Îngerul, care m-a salvat de orice rău, să binecuvânteze copiii! Să dăinuiască în ei numele meu și numele părinților mei, Abraham și Isaac, și să crească din ei mulțime mare pe pământ!”.

¹⁷ Iosif a văzut că tatăl său și-a pus mâna dreaptă pe capul lui Efraim și nu i-a plăcut; el a apucat mâna tatălui său ca s-o mute de pe capul lui Efraim pe capul lui Manase.

¹⁸ Și Iosif a zis tatălui său: „Nu așa, tată, căci acesta este întâiul-născut; pune-ți mâna dreaptă pe capul lui”.

¹⁹ Tatăl său n-a vrut, ci a zis: „Știu, fiule, știu; și el va ajunge un popor, și el va fi mare; dar fratele lui cel mai mic va fi mai mare decât el; seminția lui va fi o mulțime de popoare”.

²⁰ El i-a binecuvântat în ziua aceea zicând: „Cu numele tău Israelul va binecuvânta zicând: „Dumnezeu să te facă așa ca pe Efraim și pe Manase!” Și l-a pus astfel pe Efraim înaintea lui Manase.

²¹ Israel i-a zis lui Iosif: „Iată, eu mor! Dar Dumnezeu va fi cu voi și vă va întoarce în țara părinților voștri.

²² Mai mult decât fraților tăi, eu îți dau Sihemul pe care l-am luat din mâna amoreilor cu sabia mea și cu arcul meu”.

49.

Binecuvântările și testamentul lui Iacob

¹ Iacob i-a chemat pe fiii săi și le-a zis: „Adunați-vă ca să vă spun ce vi se va întâmpla în zilele care vor veni.

² Adunați-vă și ascultați, fii ai lui Iacob, ascultați-l pe Israel, tatăl vostru!

³ Ruben, întâiul meu născut, tu, puterea mea și pârga tăriei mele, culme de mândrie și culme de putere,

⁴ Năvalnic ca apele, tu nu vei mai avea întâietatea! Căci te-ai suit în patul tatălui tău, și atunci l-ai pângărit când ai urcat pe el.

⁵ Simeon și Levi sunt frați; instrumente ale violenței sunt armele lor.

⁶ În sfatul lor să nu intre sufletul meu și în adunarea lor să nu fie părtașă slava mea! Căci, în mânia lor, au ucis oameni, și în pofta lor au schilodit tauri.

⁷ Blestemată să fie mânia lor căci a fost silnică, și furia lor, căci a fost sălbatică! Îi voi împărți în Iacob, și-i voi risipi în Israel.

⁸ Iuda, pe tine te vor lăuda frații tăi. Mâna ta va fi pe grumazul dușmanilor tăi. Se vor închina în fața ta fiii tatălui tău.

⁹ Pui de leu, Iuda!

De la pradă, fiul meu, te-ai întors!
S-a lăsat pe labe, s-a întins ca un leu,
ca o leoaică. Cine-l va scula?

¹⁰ Nu se va depărta sceptrul din Iuda,
nici toiagul de conducător de la el,
până când va veni cel căruia îi este destinat.
Lui i se cuvine ascultarea popoarelor”.

¹¹ El își leagă de viță măgarul,
și de coardă de soi puiul de măgăriță;
își spală haina în vin
și în sânge de struguri mantaua sa.

¹² Scânteietori sunt ochii săi de la vin
și dinții săi mai albi ca laptele.

¹³ Zabulon va locui pe țărmul mărilor,
va fi liman corăbiilor
și hotarul lui va fi până la Sidon.

¹⁴ Isahar este un măgar puternic,
care s-a întins între două țarcuri.

¹⁵ Vede că locul unde se odihnește este bun
și că ținutul lui este plăcut;
și-a plecat umărul sub povară
și a ajuns o masă de sclavi.

¹⁶ Dan va judeca pe poporul său,
ca una dintre semințiile lui Israel.

¹⁷ Dan va fi un șarpe pe drum,
o viperă cu corn pe cărare,
mușcând gleznele calului,
ca să cadă călărețul pe spate.

¹⁸ Mântuirea ta, o aștept, Doamne!

¹⁹ Gad, o hoardă îl va hărțui
dar și îi o va ataca din urmă.

²⁰ Din Așer vine pâinea grasă;
el va da bucate alese regilor.

²¹ Neftali este o cerboaică slobodă:
el rostește cuvinte frumoase.

²² Ramură de pom roditor este Iosif,
ramură de pom roditor lângă izvor,
ramurile lui se înalță deasupra zidului.

²³ I-au făcut viața amară, l-au lovit,
și l-au hăituit arcașii.

²⁴ Arcul lui a rămas puternic
brațele și mâinile lui au fost făcute zvelte
de mâinile Puternicului lui Iacob;
de acolo [vine] Păstorul și Stânca lui Israel,

²⁵ Dumnezeu tatălui tău - el să te ajute -,
și Dumnezeu cel Atotputernic - el să te binecuvânteze
cu binecuvântările cerurilor de deasupra,
cu binecuvântările adâncului care zace jos,
cu binecuvântările sânilor și ale pântecelui.

²⁶ Binecuvântările tatălui tău sunt mai puternice
decât binecuvântările părinților mei
până la marginile dealurilor veșnice:
ele să fie peste capul lui Iosif
și peste creștetul consacratului dintre frații săi!

²⁷ Beniamin este un lup care sfâșie.
Dimineața mănâncă vânatul
și seara împarte prada”.

²⁸ Toate acestea sunt cele douăsprezece triburi ale lui Israel.

Ultimele momente și moartea lui Iacob

Iată ce le-a spus tatăl lor, când i-a binecuvântat. I-a binecuvântat, pe fiecare cu o binecuvântare aparte.

²⁹ El le-a poruncit: „Eu voi fi adăugat la poporul meu. Înmormântați-mă lângă părinții mei, în peștera din câmpia lui Efron heteul,

³⁰ în peștera din câmpia Macpela, față în față cu Mambre, în țara Canaanului, pe care Abraham a
cumpărat-o împreună cu câmpia de la Efron heteul ca loc de înmormântare.

³¹ Acolo i-au îngropat pe Abraham și pe Sara, soția lui; acolo i-au îngropat pe Isaac și pe Rebeca, soția lui, și acolo am
îngropat-o pe Lea.

³² Câmpul și peștera care se găsește în el, au fost cumpărate de la fiii lui Het.

³³ Când Iacob a terminat de dat porunci fiilor săi, și-a strâns picioarele în pat, și-a dat duhul și a fost adăugat poporului său.

50.

Înmormântarea lui Iacob

¹ Iosif a căzut pe fața tatălui său, a plâns asupra lui și l-a sărutat.

² Iosif le-a poruncit servitorilor lui, doctorilor, să-l îmbălsămeze pe tatăl său. Doctorii l-au îmbălsămat pe Israel.

³ S-au împlinit patruzeci de zile, căci atâtea zile trebuie pentru îmbălsămare. Egiptenii l-au plâns șaptezeci de zile.

⁴ După ce au trecut zilele de doliu, Iosif le-a vorbit oamenilor din casa lui Faraon și le-a zis: „Dacă am căpătat bunăvoință în
ochii voștri, vorbiți, vă rog, în auzul lui Faraon, spunând:

⁵ Tatăl meu m-a pus să jur, zicând: „Iată, eu mor! În mormântul pe care mi l-am săpat în țara Canaan, acolo să mă îngropi.
Acum, lasă-mă, te rog, să mă sui ca să-l îngrop pe tatăl meu. După aceea mă voi întoarce”.

⁶ Faraon i-a spus: „Suie-te și îngroapă-l pe tatăl tău, după cum te-a pus să juri”.

⁷ Iosif s-a dus, ca să-l îngroape pe tatăl său. S-au suit împreună cu el demnitarii lui Faraon, bătrânii casei lui, toți bătrânii din
țara Egiptului,

⁸ toată casa lui Iosif, frații săi și casa tatălui său; numai copiii lor, turmele și cirezile lor le-au lăsat în ținutul Goșen.

⁹ Împreună cu el au urcat care și călăreți așa încât cortegiul era foarte mare.

¹⁰ Când au ajuns la Goren Ha-Atad, care este dincolo de Iordan, l-au plâns acolo cu plângere mare și impresionantă. [Iosif] a

ținut pentru tatăl său un bocet de șapte zile.

¹¹ Locuitorii țării, canaaneenii, au văzut bocetul de la Goren Ha-Atad și au zis: „Acesta este un mare bocet pentru egipteni!” De aceea s-a chemat numele locului acelaia Abel-Mițraim, care este dincolo de Iordan.

¹² Fiii lui [Iacob] au făcut pentru el așa cum le poruncise.

¹³ Fiii săi l-au dus în țara Canaanului și l-au îngropat în peștera din câmpia Macpela pe care o cumpărase Abraham împreună cu câmpul de la Efron heteul ca loc de înmormântare și care este față în față cu Mambre.

¹⁴ După ce l-a îngropat pe tatăl său, Iosif s-a întors în Egipt împreună cu frații săi și cu toți cei care se suiseră cu el ca să-l îngroape pe tatăl său.

Sfârșitul lui Iosif

¹⁵ Văzând frații lui Iosif că tatăl lor a murit, au zis: „Cine știe dacă Iosif nu ne va purta ură și nu ne va întoarce tot răul pe care i l-am făcut!”

¹⁶ Au trimis să i se spună lui Iosif: „Tatăl tău, înainte de moartea sa, a poruncit:

¹⁷ «Așa să-i spunei lui Iosif: <Acum, iartă, te rog, vina fraților tăi și păcatul lor, pentru că ți-au făcut rău>. Acum, iartă, te rog, vina slujitorilor Dumnezeului tatălui tău!»”. Și Iosif a plâns când i s-au spus aceste cuvinte.

¹⁸ Apoi frații săi au venit ei înșiși și au căzut în fața lui și i-au spus: „Iată-ne, suntem sclavii tăi!”

¹⁹ Dar Iosif le-a zis: „Nu vă temeți! Sunt eu în locul lui Dumnezeu?

²⁰ Voi ați plănuit răul împotriva mea, dar Dumnezeu a plănuit asta spre bine ca să facă ceea ce se împlinește astăzi, să păstreze în viață un popor numeros.

²¹ Acum, nu vă temeți. Eu vă voi hrăni pe voi și pe copiii voștri”. I-a mângâiat și le-a vorbit la inimă.

²² Iosif a rămas în Egipt, el și casa tatălui său. A trăit Iosif o sută zece ani.

²³ Iosif i-a văzut pe fiii Efraim până la a treia generație. De asemenea și pe fiii lui Machir, fiul lui Manase, care s-au născut pe genunchii lui Iosif.

²⁴ Iosif le-a zis fraților săi: „Eu voi muri. Dar Dumnezeu vă va vizita și vă va face să urcați din țara aceasta în țara pe care a promis-o cu jurământ lui Abraham, lui Isaac și lui Iacob”.

²⁵ Și Iosif i-a pus pe fiii lui Israel să jure, zicând: „Când Dumnezeu vă va vizita, să luați oasele mele de aici!”.

²⁶ Iosif a murit în vârstă de o sută zece ani. L-au îmbălsămat și l-au pus într-un sarcofag în Egipt.